

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Becky Monson



Eyvah!
Evde mi
kaldım?



Eyvah! Becky Monson Evde mi kaldım?



"Sözlük anlamına göre kız kurusu:

1. İyi bir aileye mensup evlenmemiş kadın
2. Evlenememiş kadın, özellikle evlenme çağını geçtiği halde evlenememiş kadın
3. Evlenme ihtimali olmayan kadın

Merhaba, ben Julia Dorning; 32 yaşındayım ve tam bir kız kurusuyum. Sosyal hayatım yok, işimden nefret ediyorum ve kedim Charlie ile beraber, ailemin bodrum katında yaşıyorum. Belki de kabul etmem gerek; kedimle ya da kedilerimle birlikte yalnız ve sevilmemiş bir kadın olarak öleceğim. İnsanlara ne zaman durup dururken bağışmaya başlayacağım acaba? Kendimi olası bir aşk için kandırmayı bırakmalı ve bir an evvel sadede gelip bağışmaya başlamalıyım: "Bahçemden uzak durun lanet olası serseriler!"

Ya da içimdeki sünepeyi bir süper kahramana dönüştürmeliyim. Süperkızkurusu! Kostüm diktirip aniden ortaya çıkmalıyım. Benim gibi umutsuz kadınları toplar, dağlarda kedilerimizle beraber inzivaya çekilebiliriz böylece. O da olmadı kızkurusu ordusu kurar, dünyayı ele geçiririz!"

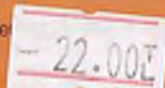
Bir gün, hiç beklenmedik bir anda aşk kapıyı çalarsa ne olur? Aşkın gücü yaşama sil baştan başlamaya yeter mi? Bir ihtimal... Denemeye değer, güzel bir ihtimal...



facebook.com/NetKitap1



twitter



ISBN: 978-605-124-338-2



9 786051 243382 >

Eyvah! Evde mi kaldım?

Becky Monson



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Eyvah! Evde mi kaldım?

Becky Monson

NET KİTAP/ROMAN/R017

Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Canbir

Editörler: Ayça Atçı, Rıza Oylum

Çevirmen Hande Beyazıt

Kapak Tasarımı: Barış Oylum

ISBN: 978-605-124-338-2

Yayıncı Sertifikası: 11257

Baskı: 1. Baskı - Kasım 2015

Matbaa: Doğa Basım

Matbaa Sertifika No: 25642

Yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kısmen ya da tamamen kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Net Kitap

19 Mayıs Mh. 19 Mayıs Cd. No:13 Kat: 7 Şişli İstanbul

Tel: (0212) 985 09 99

www.netkitap.com.tr

Net Kitap, Net Turistik Yayınlar San. Tic.A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

pazarlama@netyayin.com.tr

www.netyayin.com.tr

Kitabın Türkçe yayın hakları AnadoluLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Eyvah! Evde mi kaldım?

Becky Monson

*Başladığı birçok işin sonunu getiremeyen B tipi kişiliğime,
seni bu defa yeneceğim!*

*Aynı anda beni hem çıldırtan hem de bana ilham veren
kocam ve çocuklarıma.*

*Delice sevdiğim ailem ve arkadaşlarıma. Bu kız sizin
sayenizde bir kız kurusuna dönüşmedi.*

Kız kurusu olma tarifi

Malzemeler:

Bir çift selülitli bacak

Bir adet asosyal hayat

Zevksiz bir stil

Bir adet tek kişilik karavan (ya da aile evinin bodrum katı)

Bir adet kedi (isteğe göre daha fazla da olabilir)

Bir tutam motivasyon eksikliği

Hazırlanışı:

Hepsini karıştırıp sızana kadar ağlayın.

1. Bölüm

Kız kurusu nedir?

Kız kurusu:

1. İyi bir aileye mensup, evlenmemiş kadın
2. Evlenmemiş kadın, özellikle evlenme çağını geçtiği halde evlenmemiş kadın
3. Evlenme ihtimali olmayan kadın

Bunda şaşıracak ne var ki? Ben zaten kendimi her zaman toplumdan uzak, yalnız bir kadın olarak görmüşümdür. Şimdi yeni bir unvanım oldu. Sanırım bir kutu dondurma ya da bütün bir çikolatalı keki hak ediyordum ya da her ikisini de... Sonuçta ben bir kız kurusuydum; evet, bu doğru. Sözlüğe baktım ve hayatımın tanımını apaçık ortadaydı.

1. İyi bir aileye mensup evlenmemiş kadın

Tamam, burada "iyi aile" ile ne kastedildiğinden tam olarak emin değildim. Bizimkiler için asil diyemezdin. Yine de, ben bir ailenin evlenmemiş bir üyesiyim yani kız kurusu sayılırım.

2. Evlenmemiş kadın, özellikle çağını geçtiği halde evlenmemiş kadın

Evlenme çağını geçtiğime inanıyordum. 32 yaşına yeni girdim, ayrıca evlenme çağı hangi yaşa denk geliyor ki? Aslına bakarsanız doktorum daha geçen hafta, artık birini bulup

evliliği düşünmem gerektiği konusunda beni uyardı. Dediğine göre yumurtalarım bu yaştan sonra gençleşmiyormuş. En son düzgün ilişkimin üzerinden on yılı aşkın zaman geçtiğini düşünürsek bu durum biraz sarsıcı değil mi? Sanırım kendime yeni bir doktor bulmalıyım, bana her şeyi pamuk şekerle batırıp sunan bir doktor mesela. Şu an hayatımdaki her şeyi pamuk şekerle kaplayabilirdim.

3. Evlenme ihtimali olmayan kadın

Herhalde en kötüsü de bu... Evlenme ihtimali olmaması yani. Bu tanım resmen beni anlatıyor. Eminim insanlar da bana bakınca bunu düşünüyordu. Üzerimde sürekli bana acıyan bakışları hissedebiliyordum. Ah, şu insanların hafifçe yana eğilmiş başlarını, dudaklarını büzerek üzgün bir ifadeyle sallamaları yok mu?

Bugün yine zor bir gündü. Patronumdan kaba sayılabilecek bir e-mail almıştım, paralel park alanında arabamı düzgün bir şekilde park etmediğim için arabamın camına iştirilmiş bir park cezası bulmuştum ve oradan çıkmaya çalışırken adamın teki sebepsiz yere bana orta parmağıyla hareket çekti. Yolunu kesmiş bile olsam el hareketine gerek var mıydı? Bence hiç gerek yoktu.

Her neyse eve geldim ve haberleri izlemeye karar verdim. Normalde haberleri izlemem, bugün nedense izleyesim gelmişti. Büyük hataymış... Programın ikinci yarısı bütün gün pineklediği balkonundan komşularına bağırıp çağıran tuhaf ve yaşlı bir kadınla başladı.

Ne saçma program ama! İkinci yarıyı bu haberle açmaları bana tuhaf gelse de program bir şekilde beni kendini bağlamayı başarmıştı.

Belli ki bu kadın mahalleyi birbirine katmıştı. Bence karavanından tutun kedilere, yoluk yoluk saçlarından eksik dişine kadar bu kadın, hayatın içinden bir kız kurusu örneğiydi. Ay-

nca giydiği Hawaii elbisesinin altına sutyen takmadığına da çok emindim.

Sırf eğlence olsun diye kız kurusunun tanımına bir de Webster sözlüğünde bakmaya karar verdim. Akıllı telefonumdan internete girdim ve bam! Hayatımın tanımını bir kez daha Webster sözlüğünde karşımda bulmuştum. İğrençsin, Webster!

Hayatım nasıl bu kadar ortalama bir hal almıştı? Doğruya doğru, ben dümdüz yaşayan, yaşı kemale ermiş bir hiçtim. Bir zamanlar önemli biri olacağına yemin edebilecek bir hiç hem de... 12 yaşındayken, 15 yaşına geldiğimde ünlü olacağıma dair küçük erkek kardeşimle beş dolanına bahse girmiştim. Sağ olsun, bunu bana bir gün olsun unutturmadı.

Ünlü bir aktris veya şarkıcı olacaktım ya da Brad Pitt'le tanışıp evlenmemi sağlayacak herhangi bir şey olabilirdim. Eskiden hayallerim, umutlarım vardı. Şimdiyse küçük dünyama mihlanıp kalmıştım ve artık hayalini kuracağım pek bir şeyim yoktu.

Çılgınca, değil mi? Sözlüğe baktığımda kız kurusu için çok daha başka bir tanım bulacağıma inanıyordum. Mesela şöyle bir tanım: karavanında kedileriyle birlikte yaşayan bir kadın. Sözlükte karşılaştığım tamamen bambaşka bir şeydi. Evet, benim de bir kedim vardı, adı Charlie ama sadece bir tane. Ve karavandan bozma bir evde değil ailemin bodrum katında yaşıyordum. Biliyorum, hayatım bu haldeyken pek hoş bir intiba yaratılmaz, iyice acınası bir hal aldım.

Belki de kabul etmem gerek, olamaz mı? Kedimle (ya da kedilerle) birlikte yalnız ve sevilmemiş bir kadın olarak ölecektim. İnsanlara ne zaman gelişigüzel bağırıp çağırmaya başlayacaktım acaba? Kendimi olası bir ilişki için kandırmayı bırakmalı ve bir an evvel sadede gelip bağırmaya başlamalıyım: "Bahçemden uzak durun lanet olası serseriler!"

Annem olaylara her zaman en iyi yanından bakmamı söyler. Acaba hemen pes etmek yerine bir umut ışığı aramaya mı başlasam? Tamam, ama kız kurusu olmanın en iyi yanı ne olabilir ki? Belki de kendimi bir tür süper kahramana dönüştürebilirim, süperkızkurusu gibi bir şey olur ve diğer kız kuruları için güzel şeyler yaparım. Ya da kayıp kedilere bir ev bulurum. Belki daha da iyisi –ve mümkünü- kendim gibi hayata dair umudu olmayan kadınlara yönelik motive edici bir konuşmacı olurum. Dağlarda kedilerimizle inzivaya çekilip duygularımız hakkında konuşuruz. Önlerinde ayağa kalkar, hevesli ve heyecanlı bir şekilde, "Yalnız olmak kötü bir şey değil. Eve gelmesini beklediğiniz biri olmaması kötü bir şey değil. Karavanınızda ya da ailenizin bodrum katında yaşamak da kötü değil. İçinizdeki kız kurusunu kucaklayın hanımlar! Hadi hanımlar açın kollarınızı!" falan derdim. Hayatımın işi bu olabilir miydi? Belki bir kitap yazar, ünlü olurum. Erkek kardeşim de girdiğimiz iddiayı kaybettiği için o beş dolan ödemek zorunda kalırdı.

Dürüst olmak gerekirse bu durumun olumlu bir yanı yoktu. Tek seçeneğim işleri tersine çevirip düzeltmekti. Ama ne yazık ki ben düzeltebilen bir insan değildim. Eğer batıyorsak, hepimiz battığımızı biliriz; ben son dakikaya kadar gemiyi kurtarmaya çalışacak türden biri değildim. Yere uzanıp olmasını beklerim. Belki de bu sefer denemeliydim, bir kova kapıp her adımda bir kova su atabilirdim.

Hmm ... Bakalım. Kız kurusu olmayan insanlar neler yapar? İlk olarak ailemin bodrum katından taşınmam gerekiyordu, 32 yaşına gelmiş hangi insan ailesinin bodrum katında yaşar ki? Saçmalık derecesinde garip bir şey bu... Tabii bu durumun güzel yanları da var, mesela kira ödemiordum ve burası bodrum katı olmasına rağmen kendime ait bir mutfakım, banyom ve salonum vardı. Tabii annemin kafasına göre aşağı inmesi dışında o kadar da kötü değildi. Yine de aile-

min bodrum katında yaşamak beni kız kurusuna çevirebilirdi. Gerçekten de buradan taşınmalıydım.

Gerçi en azından on yıldır kendime buradan taşınmam gerektiğini söyleyip duruyordum. Aman Tanrım! Ben on yıldır burada yaşıyormuşum! Üniversiteye gittiğim beş yılı saymazsak hayatımın 27 yılını bu evde geçirmişim. Ezikliğime bakar mısınız?

Tamam... Listedeki ikinci şey de egzersiz yapmak. Dürtüst olacağım en son ne zaman egzersiz yaptığımı hatırlamıyordum bile. Üniversitedeki oda arkadaşımın beni, onunla birlikte koşuya çıkarmaya çalıştığını hayal meyal hatırlıyorum. Belli ki pek etkili olamamış.

Neyse ki harika genlerim, beni bir spor manyağı olmaktan koruyordu. Yine de acilen bir şeyler yapmaya başlamalıydım. İnsanlar beni şişman görmüyorsa da biçimsiz olduğumu kesinlikle söyleyebilirim. Öyleyse ikinci sırada egzersiz geliyordu.

Üç numara ise sağlıklı yemek olabilir. Yemek yemeyi seviyorum. Hamur işlerine bayılırım. Aslına bakarsanız bu boş beleş hayatımdan uzaklaşmanın birkaç kaçış yolundan biri hamur işleriydi. Tatlı yapmaya, onu bunu karıştırıp tarifler uydurmaya bayılırım. Tabii ki yeni tariflerin zehirli olmadıklarını anlamak için önce bazı testler yapmak gerekiyor. Yine bu harika genlerim olmasaydı, yediğim bu kadar tatlı yüzünden televizyonlarda gördüğümüz gibi beni de evden vinçle çıkarmak zorunda kalabilirdi.

Bu listenin dört numarası, yeni kıyafetler ve saç stili. Saç stilimin modasının çoktan geçtiğinin farkındaydım ama ben alışkanlıklarına bağlı biriydim. Annem, beni kuaföre zorla kolumdan tutup azarlayarak götürmek zorunda kalmıştı. O günden beri saçlarım aynı, en azından bir tarzı var değil mi? Benim bildiğim kız kurularının çoğu yağlı ve ince saçlı olur. Yani bu konuda bir adım öndeydim.

Beş numara ise boş zamanlarımda tatlı yapmayı bırakıp televizyon koltuğundan sosyal bir hayata geçiş yapmaktı. Arkadaşlarımla pek takılmıyordum. Genelde evden işe, işten eve gidip gelirdim. Çoğu akşam da tatlılar yapıp neredeyse her akşam televizyon izledikten sonra yatağa girerdim. Bir süredir hayatımın rutini bu yönde ilerliyordu. Bu durumun gerçekten de değişmesi gerekiyordu, benim gerçek bir hayata ihtiyacım var.

Altı numara, daha farklı bir iş bulmaktı. Kendimi bu konuda tebrik etmeliydim çünkü zaten doğru yönde bir adım atıyorum. Başka bir şirket ya da işe geçmeyerek tabii ki. Bu benim için çok fazla olurdu. Değişim ve ben pek de iyi geçinemiyoruz. Şu ana kadar ailemin bodrum katında yaşayarak bunu kamtlamadıysam, on yıl önce işe başladığımdan beri aynı muhasebe departmanında çalışıyor olmam yeterli bir karnı. Ayrıca bu departmandan nefret ediyordum, hem de ilk günden beri. Geçenlerde İnsan Kaynakları departmanında, benim için mükemmel olabilecek açık bir pozisyon vardı. Ben de transfer için özgeçmişimi gönderip başvurumu yaptım. İş alıp alamayacağım konusunda meraklanıyordum. Gerçekten de bu iş için biçilmiş kaftandı, bu yüzden iş alacağımdan çok emindim.

Değişimden pek de hazzetmediğimi göz önüne alırsak kendimi kız kurusu kategorisinden çıkarmak düşündüğümden daha zor olacaktı. Olsun, devam edecektim, etmek zorundaydım! Kendimi bu unvana bırakmazdım. Hayatım şu an olduğundan daha anlamlı olmalıydı. Bunları düşünürken içimden bir his, işlerin zorlaşacağını söylüyordu.

2. Bölüm

Brown ofisine gelip kendini masanın önündeki ucuz, mavi sandalyelerden birine attı. "Yeni çocuğu gördün mü?"

Sabah zaten yeteri kadar zorluydu, malum sebeplerden berbat bir ruh haliyle uyanmıştım. Kız kurusu olmayı kabul etmenin benim için daha iyi ve kolay bir seçenek olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gemiye kurtarmaktan vazgeçip önümdeki kovaya bir tekme sallasa mıydım? Eğer pes edip durumu kabullenirsem bununla mutlu olmayı öğrenebilirdim. Kendimi, bana eşlik edecek kedilerimle bir gelecek fikrine hazırlayabilirdim.

Bugün, buna son vermek için yeni bir iş günüydü. Spectraltech'te başka bir korkunç gün daha başlamıştı. Hayatımın büyük bir çoğunluğunu burada harcamış olmam gerçekten de kulağa delice geliyordu.

Yıllarımın uçup gittiğini söyleyemem, burası bir yazılım şirketi ve dürüst olmak gerekirse bunca yıl sonra hâlâ tam olarak ne iş yaptığımızı söyleyemiyorum. Muhtemelen yedek dizgeler, yedek dizge sistemleri çalıştıran yazılımlar ya da yazılımları çalıştıran yedek dizgeler üretiyoruz. Önümüzdeki günlerde işin doğrusunu öğrenmek için sormam gerekecek. Bunca zamandır ne iş yaptığımızı bilmeden burada çalıştığının anlaşılması için merak uyandırmayacak bir şekilde

nasıl soracağım bilmiyordum. Yazılımları geliştiren ya da satan ben değildim ki, bilmek zorunda mıyım yani?

"Dünyadan Julia'ya? Orada mısın? Yeni çocuk diyorum, onu gördün mü?" Brown, beni neden dinlemiyorsun dünyanın merkezi ben değil miyim bakışıyla dikkatimi tekrar kendine çekti.

Sonunda, "Hangi yeni çocuk?" diye cevap verdim.

"Henüz onu görmedim. Ama sanırım insan kaynaklarında başlamış. En azından ben öyle duydum." Brown bunları söylerken benden alacağı tepkiyi merak eder gibiydi.

"Ne? Ne dedin sen? Ciddi misin?" Brown'ın ne dediğini almadığımı an omuzlarımda düşmüştü.

Brown, "Ofiste dolanan söylentiye göre öyle." derken o nefret ettiğim acıyan bakışlarıyla bana bakıyordu. "Merak etme Jules, yeni bir kontenjan daha açılacaktır."

"Anlamıyorsun Brown, bu iş benim muhasebeden çıkış biletimdi. Bir daha böyle bir fırsatı nereden bulacağım?" dedikten sonra başımı ellerimin arasına gömdüm.

Sanırım hayatımın sonuna kadar Henry Ngyuen'in asistanı olacağım gerçeğini kabullenmem gerekecekti. Saçlarıma beyazlayana kadar, kartlaşıp Hawaîi elbisemle hâlâ onun aptal raporlarını düzenleyip gün bitene kadar o iğrenç, uzun tırnaklı küçük parmağına bakacaktım. İşte benim aptal, boktan kaderim...

"Seni neyin neşelendireceğini biliyorum. Bir sigara molasına ne dersin?" Brown umutsuzlukla dolu düşüncelerimin arasına girmişti. Tabii ki evet diyecektim. Şu an nasıl çalışabiliyordum ki? İşten kaçamayacağımı biliyordum ama bir yanıma hasta numarası yapıp eve gitmek ve şu kız kuruluğu mevzu-ma üzülmek istiyordum.

Maalesef Bay Ngyuen'in dün benden istediği rapor dururken eve gidemezdin. Keşke bugüne bırakmasaydım. Daha

önce hazırladığıma hayatım üzerine yemin edebileceğim aptal bir rapordur bu. Bay Ngyuen'in aklını kaçırdığını düşünüyordum ve bu da içten içe hoşuma gidiyordu. Belki de o aklını kaçırırsa yeni bir patronum olur ve hayatımda bir şeyler değişirdi.

Brown ile asansöre binmek üzere koridora çıktık. Spectratech'te sigara içenler için binanın batısında, dışarıda bir sigara içme alanı vardı. Dördüncü kattaki odamın penceresinden burayı görebiliyordum. Brown ve ben, günde en azından dört kere oraya inerdik. Kimse bunu sorun etmezdi, en azından şimdiye kadar bir şikâyet olmamıştı. İşimizi yaptığımız sürece kimsenin umurunda değildik.

Aslında ben sigara da içmezdim, bu sigara molaları benim için sadece molaydı; asıl sigara içen Brown'dı. Kurtulamadığım bir bağımlılığın olduğu için diğerlerinden daha çok molan olması bence son derece adaletsizdi. Yine de tüm bu molalarda tek başıma aşağı inmeyi de aptalca buluyordum. Neyse ki Brown burada işe başladığından beri beraber iniyorduk da yalnız kalmıyorum. Molalarda Brown ile yaptığımız dedikodular, bu küçük molaların daha cazip hale getiriyordu.

İnsan dışarıdan bakınca bir yazılım şirketinde pek dedikodu dönmez zannedebilir ama satış ve pazarlamadan Brown ve muhasebedeki zat-ı âlimle bir araya gelince, sağdan soldan aldığımız duyumlar sayesinde oldukça eğlenceli oluyordu.

Aslında Brown onun soyadıydı, adı Betsy idi ama adından nefret ediyordu. Sanırım üniversitede arkadaşları ona soyadıyla seslenmeye başlayınca ismi öylece Brown kalmış. Neden ona Brown diyoruz bilmiyorum ama bir şekilde bu isim ona çok uyuyordu. Onu ilginç ve sevimli gösteriyordu.

Brown benim tam zıddımdı. O sanşın ben esmerdim, onun gözleri mavi benimkiler yeşildi, o incecik ve çok güzel, ben se... Sadece ben işte, kimsenin yerimde olmak ya da bana

benzemek isteyeceğini sanmıyordum. Oysa Brown insanların benzemeyi umut edeceği türden biriydi. Onun bir hayatı vardı, bense kız kurusuyum. Bu tam olarak durumu özetliyordu. O dört yıldır bu şirkette çalışıyor ve iyi mevkilere gelme yolunda ilerliyordu. Bense on yılda gelebileceğim maksimum noktadaydım; koca şişko bir hiç. Dediğim gibi Brown benim tam zıddımdı.

Brown ile vakit geçirmeyi seviyordum, birlikte çıktığımız molalar günümü daha çekilir kılıyordu. Eminim o da benim için aynı hisleri paylaşıyordu. Biz sadece iş arkadaşydık, iş dışında görüşmesek de Brown bu konuda girişimlerde bulunuyordu. Beni sürekli onunla ve arkadaşlarıyla barlarda takılmaya, alışverişe çıkmaya ve yeni makyaj denemeleri yapmaya çağınıyordu. İzin versem beni evcil hayvanına çevirecek gibi bir havası vardı.

Hatta beni alışverişe götürmek için ölüp bitiyordu. Her zaman güzel bir vücudum olduğunu ve bunu biraz daha öne çıkarmam gerektiğini söylüyordu. Sanırım gardırobumda beni cazip kılacak pek bir şey yoktu ama ben de pek umursamıyordum. Ne diye süslenip püslenip işe gidecektim ki? Bay Nguyen için mi? Yoksa yazılımcı inekler için mi? Hiç gerek yoktu.

Ben üniforma gibi giyiniyordum, biri kahverengi diğeri siyah iki kalem eteğim, yine aynı renklerden iki kumaş pantolonum vardı. Üst olarak da on farklı renkte Polo tarzı gömleğim vardı, hangisi temizse onu giyiyorum. Bugün kahverengi kalem etekle denizci mavisi Polo'yu giymiştim, o kadar sıkıcı ve düz ki tam beni tarif ediyordu.

Brown, sigara içenleri kardan ve Denver'ın delidolu havasının üzerimize uçurmayı sevdiği ıvrır zıvırdan koruyan tentenin altındaki duvara yaslanırken, "Ee, yeni dedikodu var mı?" diye sordu.

Açık ve masmavi gökyüzüne bakarken, "Bende yeni bir şey yok." diye yanıtladım. Ara sıra çıkan kar fırtınaları haricinde Colorado'da bahar gibisi yoktur.

Brown gözleri parlayarak; "Bende var." dedi. Bence Brown dedikoduyu, etrafında dönenleri öğrenmekten hoşlandığı için çok seviyordu. Bence insanların hayatında olan bitenleri öğrendiğim için seviyordum. İnsanların hayatı benimkinden çok daha heyecanlı geliyordu.

"Neymiş bakalım?" derken çok abartmamaya çalışsam da Brown'da genelde sağlam dedikodular olurdu, yani aslında meraktan çatlıyordum.

"Tamam." Etrafta birileri varmış gibi sesini alçalttı, "İnsan kaynaklarındaki Martha var ya, kesin bir ilişkisi var."

"Şaka yapıyorsun!" kulaklarıma inanamıyordum. "Nasıl, kiminle? Hani şu şişko Martha mı? Ciddi misin? Onun bile skandal olacak bir seks hayatı var ve bende tük yok yani!" Bu haberi duyunca afallamıştım.

Brown sigarasından uzun ve dramatik bir nefes çekti, dumanı üfledi. "Kim olduğunu bilmiyorum ama Spectratech'ten biri olduğundan şüpheleniyorum."

"Yok canım! Kimmiş?" Bayağı sağlam bir dedikoduydu bu, tadından yenmeyecek dedikodular hep Brown'da olurdu zaten.

"Emin değilim. Bir düşünsene." Sigarasından bir nefes daha çekti ve bıraktı. "Geç saatlere kadar çalışıyor ve ikimiz de biliyoruz ki Martha en parlak elemanlardan değil."

Başımı onaylar biçimde salladım. Martha'yı genelde dinlenme odasında yemek yerken, tuvalette cep telefonunda ya da masasında bilgisayar oyunları oynarken bulabilirdiniz. Bu şirkette nasıl hâlâ çalışabildiğine akıl sır erdiremiyordum.

"Hâlâ ona kimi yakıştırdığını bulamadım Brown." Bu senaryo kafamı karıştırmıştı ve umutsuzca onu hayal etmemeye çalışıyordum. Aah, artık çok geç.

"Belki de IT'den Mike'ladır? Mike irilerden hoşlanır biliyorsun." İkimiz de buna yüksek sesli bir kahkaha attık. Mike bu iş yerindeki tüm erkekler gibi bir inekti, tabii bunlar erkekten sayılırsa! Burada role play oyunları ve Zindanlar ve Ejderhalar gibi oyunların online versiyonlarının popülerliği almış başını gidiyordu.

Brown'ın toplantısı olduğu için bu molamızı kısa kesmek zorundaydık. Bense, Martha ve onun rahatsız edici çılgın hayatıyla ilgili düşünüyordum.

Eminim Martha'nın çılgın aşk hayatının anahtarı, kendini ortaya koyuyor olmasıydı. Ben böyle değilim, çünkü söyledğim gibi ben alışkanlıklarına bağlı biriydim.

Odama geri dönüşüm biraz uzun sürmüştü. Güne başlarken harika olan ruh halim, insan kaynaklarında yıkılan iş hayallerim mi yoksa Martha ve çılgın aşk hayatıyla ilgili öğrendiklerim yüzünden mi bilmiyorum iyice kararmıştı. Bay Nguyen'in raporunu hazırlamak da bana iyi gelmeyecekti.

Martha gibi ben de şirketin en gözde elemanlarından biri değildim. İşimi gerçekten yapıyordum ama diğer yandan da işinden nefret ediyordum. Ben genç kızken babam her zaman sevdiğim bir şey yaparsam daima başarılı olacağımı söylerdi. Haklıymış, sevdiğim bir işi seçmedim ve başarılı değildim. Sevmemediğim bir işe takılı kalmıştım ve gidecek hiçbir yerim yoktu. İnsan kaynaklarına yeni alınan ve muhtemelen inek bir oyuncu olan çocuk tarafından tüm umutlarım ezilip kırıntıya dönmüştü.

Eğer sevdiğim bir şeyler yapacaksam bu kesinlikle pastanecilik olurdu. Bu işin her aşamasına bayılıyordum. Yeni bir tarif bulmak, tarifi daha da iyileştirmek ya da kendi dokunuşumu eklemek, her aşaması benim için harikaydı. Fırının içinde pişerken yarattığım eserden yükselen kokulara bayılıyordum. Tadının ve kokusunun birlikte geldiği o ilk ısınk yok mu? Ah beni benden alıyordu.

Bence bir şeyler pişirmenin en güzel yanı birileriyle paylaşmak. Bu sözün biraz ucuz göründüğünü farkındayım ama gerçekten de doğru bir ifade. İnsanlar ilk nefis ısırıklarını alırken onların yüzlerini izlemek paha biçilemez bir şey... Sıkı çalışmamın sonucundaki ürünüme olan hayranlık ve övgüleri dinlemek... Benim mutlu olduğum tek anlar sanırım bunlar.

Ama insan pasta börek yaparak da para kazanamaz ki. Bu işten para kazanmak için iyi bir şef olabilmem, kursa gidip havalı bir restoran ya da kendi pastanemi açmam gerekirdi. Tüm bunlar çok riskliydi, benim de böyle bir girişim için gücüm yoktu. Kendimi tanıyordum işte, bu güç hamurumda yoktu.

Herkes bir Rachel Ray olup hobisinden bir servet kazanamaz ki. Televizyonda onu gördüğümde izleyemiyordum bile. Kadın bir kere çok fazla el hareketleri kullanıyor ve çok yüksek sesle konuşuyor. Tamam, insanlara bunu söylesem de asıl sebebim onu çok kıskanıyor olmamdı. Benim hayalimdeki işi o yapıyordu. Nasıl imrenmem ki? Tabii ki el hareketleri fazla biraz aşırı olduğu için rahatsız edici olabiliyordu ama asıl konu bu değildi. Asıl konu, bu işe ve hayatıma sıkışıp kalmış olmamdı. Zavallı ben. Hayalleri ve umutları Rachel Ray ve insan kaynaklarındaki işimi çalan yeni çocuk yüzünden yıkılmış zavallı bir insan haline gelmişim.

Şu anda bu raporu gerçekten de hazırlayacak durumda değildim, bu işi erteleyebilirdim.

Biraz şekerleme yapmak içinden çıkamadığım şu ruh halimi değiştirmeme yardımcı olabilirdi. Şu an işte olduğuma göre nasıl kestirecektim? Spectraltech'te içinde beşik olan dinlenme odaları yoktu, gerçi geçenlerde müdürün masasına, gün içinde kestirmenin işte verimi ve memnuniyeti artıracığı üzerine isimsiz bir makale bırakmıştım. Belli ki okumaya tenezzül etmemiş.

Neyse sorun değil çünkü iş yerinde uyuklamanın kraliçesi bendim. Bu unvanı kendime ben vermiştim, ama olsun kraliçe kraliçedir. Övünülecek bir şey olmadığı için bundan kimsenin haberi yoktu, yine de bunun bir yetenek olduğunu düşünüyordum.

Başım sol elime yaslanmış haldeyken sağ elimi Mouse üzerine koyuyor, elimi ara sıra hafifçe hareket ettiriyordum. Hem uyuyup hem sağ elimi hareket ettirmek için biraz çalışmam gerekse de sonunda uzmanlaşmışım. Bilgisayarın monitörünün arkasına gizlenecek şekilde yerleştim mi odama biri gir-diğinde beni göremiyordu. Çok akıllıca bir çözüm.

Neyse ki bu tekniği her zaman kullanmak zorunda kalmıyordum çünkü bu pozisyon boynu biraz tuhaf yapıyordu. Benim asıl sırtım 6. katta çok nadir kullanılan bir konferans salonuydu. Burası genellikle Yönetim Kurulu'nun üç ayda bir düzenlediği toplantılarda kullanılırdı. Çok nadiren yatırımcı ya da müşteriler de için kullanıldığı olurdu.

Bay Ngyuen muhasebe başkanı yardımcısı olduğu için yönetim kurulu toplantılarına da katılıyordu. Bay Ngyuen'in asistanı olarak ben de onun takvimini önceden bildiğim için salonun doluluğunu kontrol edebiliyordum. Bugün salon boş olacaktı. Yani kamuflej olarak birkaç dosya aldıktan sonra biraz kestirmek üzere altıncı kata çıkabilirdim.

Çok parlak fikir, değil mi? Ne yazık ki bu konu iş arkadaşlarıyla paylaşılacak türden bir konu olmadığı için bu keşfim-den diğerlerinin haberi yoktu.

Altıncı katta sadece İnsan Kaynakları departmanının müdürü Bay Calhoun'un odası vardı. İşler istediğim gibi gitseydi, kendisi yeni patronum olacaktı. O da genelde hareketin içinde olmayı sevdiği için aşağıda takılırdı. Hatta çoğu zaman herkese yakın olabilmek için aşağıdaki konferans salonuna kamp kuruyordu.

Konferans salonunda biraz kestirmek beni kesinlikle canlandırarak ve içine düştüğüm bu dehşetten çıkmama yardımcı olacaktı.

Şimdi tek yapmam gereken gizlice altıncı kata çıkmaktı. Aslında o kadar da gizli olmayacaktı çünkü gelişigüzel birkaç dosya alıp belli bir amaçla bir yere gidiyormuş gibi yürüyecektim. Yeni yaptığım tatılan mola odasına götürmediğim sürece kimse ne yaptığımı zaten umursamıyordu.

Sigara ve uyku molalarıyla çalışkan bir çalışan imajı çizmediğimi farkındaydım ama yemin ederim ki işimi yapıyordum. Sadece Bay Ngyuen son zamanlarda bana pek fazla iş vermiyordu.

Şu aralar daha önce hazırladığıma yemin edebileceğim raporları hazırlamamı istiyordu. Aslında geçen gün ona bunu sorduğumda bana salakmışım gibi baktı ve tek bir kelime etmeden her zamanki gibi beni odasından kışkırladı.

Bay Ngyuen'in benim hakkımda ne düşündüğünü pek de umursamadığım için bu yaptığını çok sorun etmemiştim. Ben işimi yapıyordum, o da bunu biliyordu. Şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu. Aslında değerlendirmelerimi genelde e-mail üzerinden yapıyorum. Gereken zammı aldığıma göre bu da işimi doğru yaptığımı gösteriyordu. Ayrıca ben, konu aşçılığım değilse, sürekli rahatlatılması gereken kızlardan değildim. Aşçılığa gelince, o konuda iltifatlar almayı çok seviyorum.

Konferans salonuna girdiğimde bugün biraz dağınık olduğunu fark ettim. Bir süredir buraya uyumaya çıkmamıştım. Acaba neler oluyordu? Eminim insanlar burayı yine depo gibi kullanmaya başlamıştı. Müdürler, özellikle de Bay Calhoun, buranın depo gibi kullanılmasından nefret ederdi. Tabii ispiyoncu olmadığım için bu durumu ona ben söylemeyecektim. Hem burada ne işim olduğunu da merak ederdi.

Etrafına sandalyeler dizilmiş dikdörtgen şeklindeki konferans masasının üzerine kutular gelişigüzel konmuş, sandalyeler yerinden oynamıştı. Hiç problem değildi, buradaki en rahat ve büyük olan favori sandalyem hâlâ masanın başındaki yerinde duruyordu. Sanırım eskiden birinin odasında duruyormuş, yerine yenisi alınınca sandalye de buraya gönderilmiş. Kim böyle muhteşem bir sandalyeden vazgeçer ki? Bu sandalyeyi odamdakiyle değiştirmeyi bile düşünmüştüm ama izin vermezler diye yapmadım.

Uzun sırtlı, kahve-kızıl kanşımı renkli güzel derisiyle bu sandalye uyumak için biçilmiş kaftandı.

Kendimi bu mükemmel şekerleme sandalyesine atıp ayak-kabılarımı çıkardım ve ayaklarımı konferans masasına uzattım. Başımı da arkaya yasladım. O kadar yorgundum ki anında dalıyordum. Tam uykuya dalarken işyerinde şekerleme yapmanın kız kurusu olduğumun göstergesi olduğu fikri de üzerime bir güneş gibi doğmaya başlamıştı.

Konferans salonunun kapısının dışından sesler geliyordu, kapı kolunun tıkırtısına uyandım.

Konferans salonunu kim kullanmak isterdi ki? Programı kontrol etmişim, boş görünüyordu. Neyse ki yine de kapıyı kilitlemişim. Bu odanın bir anahtarı olmadığına oldukça emindim. Kapı kolunu kurcalayan her kimse bırakıp gitmesini umuyordum.

Kapı kolu biraz daha tıkırdadı, kapının ardında çok fazla gürültü olduğu için seslerin sahibini çıkaramıyordum.

Ne kadardır uyuyordum bilmiyorum ama uyku sersemiydim. Dışındaki her kimse gitse de uyumaya geri dönsem, şu kapı tıkırtısı yüzünden uyuyamıyorum, diye geçirdim içimden.

Ah hayır! Tanrım, lütfen! Anahtar sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Kimde anahtar olabilirdi ki? Artuk tamamen uyan-

mış kafamdaki sorular ve artan paniğimle kendime işkence ediyordum. Bu kapıdan başka çıkış olmadığına göre buradan nasıl çıkacaktım?

Anahtarlar kapıyı tıkırdatmaya devam ediyordu, kapı kolu da yerinden oynuyordu. Ne yapacaktım, gidecek yerim de yoktu.

Hızlı bir karar verip masanın altına girdiğim gibi ayakkabılarımı yakaladım. Kapıdaki kişi her kimse, işini bitirip gide ne kadar burada bekleyecektim. Umarım çok uzun sürmezdi. Belki de kapıdakiyle kutuları buraya bırakan aynı kişilerdi. Evet, muhtemelen öyleydi.

Eğer burada kutular duruyorsa, devamı da gelecektir, diye fikir yürüttüm. Yine de düzgün düşünemeyecek kadar yorgundum.

Vay canına, bana neler oluyordu? Kim işte uyur ki? George Costanza ve benim gibi salaklar uyur. Aman Tanrım, ben de şu an George Costanza'nın dışısıydim. Üstüne üstlük etek giyiyordum. Konferans salonundaki masanın altında etekli bir şekilde saklanıyordum. Ne kadar da tatlı...

Kapı açıldığında masanın altından görebildiğim kadarıyla içeri iki erkek ayakkabısı girdi. Birinin ayakkabıları eski püsküydü, giyilmekten ziyade o şişko ayakları taşımaktan eskimişti. Bunlar Bay Calhoun'un ayaklarıydı! Ayakkabılarla pek alakam olmadığı için markasını bilmediğim diğerinin ayakkabılan ise şık görünüyordu. Brown olsa markasını anında tanırdı. Şık ayakkabılar parlak siyahtı, bağcıklarının üzerine muhteşem kesimiyle pantolon iniyordu. Bu ayakkabılar Spectraltech için biraz resmi kaçmıştı.

Şimdi oldu! Bu ayakkabıların sahibi benim insan kaynaklarındaki işimi çalan şu pislikti. Böyle olduğuna bahse bile girebilirdim!

Bay Calhoun, "Acaba bu kapı nasıl kilitlendi?" dedi sordu. "Çok ilginç... Her neyse, şimdi açık olduğuna göre tahminen ne kadar sürer?" diye sordu.

İş hırsızı masa başına doğru ilerlerken, "Genelde birkaç ay sürer." dedi. Bir şeyin önünde durmuştu.

Dosyaları! Hayır! Dosyaları mı ortada bırakmıştım, ne sa-laktım! Ne dosyası olduklarını bile bilmiyordum. Ortada bırakmamam gereken bir şey bile olabilirdi, elime geçen ilk şeyi almıştım. Sayfaların çevrilme sesini duyabiliyordum. İş hırsızı dosyalarımı bakıyordu.

"Bu nedir? Bu konferans salonunu kimsenin kullanmadığını sanıyordum." derken sesi biraz rahatsız çıkmıştı.

Bay Colhaun her zamanki gibi nefes nefese: "Emin değilim. Bu odayı kimse kullanmaması gerekiyordu." dedi.

İş hırsızı: "Buraya daha yeni çıktım, geleli çok olmadı ve eşyalarımı buraya bıraktım. Birileri onlara göz atmış olabilir." diye devam etti, sesinden anlaşıldığına göre daha da huzursuz olmuştu.

Bay Calhoun endişeli bir tonda: "Evet, bu durumu hemen kontrol edeceğim. Kimse bir şey kanıştırmış gibi görünmüyor." dedi.

Bir an için bir sessizlik oldu, masanın etrafında yürüdüklerini ve muhtemelen buraya giren kişiye dair daha çok ipucu aradıklarını görebiliyordum. Odaya girenin uyumak üzere buraya giren tembel bir asistan olduğunu ve şu an masanın altında saklandığını bilseler kim bilir ne kadar şaşırırlardı.

Tekrar kâğıt sesleri duydum. Dosyaların ne ile ilgili olduğunu hatırlamak üzere hafızamı zorlasam da nafileydi. Umamın üzerinde adım yazmıyordur diye dua etmekten başka çarem yoktu. Bu buradaki kariyerimin sonu olabilirdi. O zaman ne yapardım? Son on yıldır buradaydım, iş nasıl aranır onu bile bilmiyordum.

Neyse ki şimdilik masanın altındaydım. İş hırsızı ve Bay Calhoun er ya da geç buradan çıkacaktı. Gerekirse bütün bir günü burada geçirebilirdim. Öksürmediğim ya da bir şey olmadığı sürece sorun olmazdı.

Ah ben ve şom ağzım!

Boğazım kaşınmaya başlamıştı. Lütfen, lütfen, lütfen hayır!

Öksürmem gerekiyordu. İşte bu hiç iyi olmamıştı. Yalan söylemekte de iyi değildim ki. Bu işten nasıl sıyrılacaktım?

Yeni çocukla Bay Calhoun'un konuşmalarını duyabiliyordum, ama öksürüğü düşünmekten ne konuştuklarına odaklanamıyordum.

Öksürüğümü bastırmaya çalışmaktan ter basmıştı! Ardından da masanın altında olduğum için klostrofobi bastırmaya başlamıştı. Bir an önce buradan çıkış yolunu bulmam gerekiyordu.

Daha fazla tutamayacağım derken olan oldu.

Birdenbire bir sessizlik oldu, şişman bir çift ayağın masanın etrafında dönüp tam olarak önümde durdu.

Düşün Julia, düşünmen lazım. Histerik bir şekilde etrafıma bakınıyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir seçeneğim yoktu. Bu masanın altından çıkıp alakasız da olsa bir bahane bulmam gerekiyordu. Kesinlikle kovulmuştum! Teknik olarak terkedilmiş bir konferans salonunda masanın altında kim saklanırdı ki? Mutsuz, yalnız ve yakında işsiz kalacak bir kız kurusu tabii ki!

Bay Calhoun güçlükle eğilerek masanın altına baktı.

"Julia?" gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Masanın altından emekleyerek çıktım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Söyleyecek tek bir kelimem yoktu, böyle konuşmaları hiç beceremezdim. Ha deyince bir şey çıkmıyordu işte.

Bunları düşünürken gözüme kapının orada duran kırmızı bir zımba ilişti. Riskli olacaktı ama bundan başka çarem de yoktu.

İnandırıcı görünmeye çalışarak "İşte buradaymış!" dedim. Kapıya doğru emekleyerek kırmızı zımbayı aldım. "Burada olduğunu biliyordum ama bulamıyordum."

Acemice ayağa kalkarak hafif yukarı sıyrılmış eteğimi çekti. Bay Calhoun bana bakıyordu.

"Burada bırakmışım da, şey işte geçen günkü proje için çalışırken." diyerek dünyanın en kötü yalancısı olduğumu kanıtladım.

Kanıt olarak da elimde aradığımı iddia ettiğim zımbayı tutuyordum. Bulabileceğim en kötü bahane buydu. İşimi kaybedecektim. Bundan sonra ne yapacaktım? Elimde bir CV bile yoktu, bu işe ihtiyacım vardı. Şu an piyasada da hiç iş yoktu. Berbat durumdaydım.

Gözlerini bana dikmiş iş hırsızı ve Bay Calhoun'a baktım. İş hırsızı, karşısında salağın teki varmış gibi bakıyordu, hakkı da vardı.

Acaba masanın altında kalıp dosyaları inceliyor gibi görünsem daha mı iyi olurdu, diye düşündüm. Çalışırken sessiz bir yere ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim. Aptalca görünürdüm ama şu ankinden daha fazla olamazdı.

Ayaküstü yalan söylemek konusunda biraz çalışmam gerekiyordu. Acaba böyle bir kurs falan var mıdır?

İş hırsızının ayakkabıları ve pantolon paçasından tahmin ettiğim gibi baştan ayağa muazzam giyindiğini gördüm. Elinde benim dosyalarımla kafası karışmış bir halde, biraz rahatsız, biraz da başka hislerle, muhtemelen iğrenme duygusuyla dolu içiyle ayakta dikiliyordu. Buradan en hızlı şekilde çıkmam gerekiyordu.

"Ben çıksam iyi olur... Zımbayı da bulduğuma göre." derken elimdeki zımbayı onlara doğru salladım ve odaya girer-

ken açık bıraktıkları kapıya rahat bir edayla gitmeye çalıştım.

Keşke bugünü geri sarma şansım olsaydı, bugüne baştan başlasam daha farklı davranabilirdim.

"Julia?" Az sonra kovulacaktım. Kusacak gibi hissediyordum.

"Evet?" saçımı gergin bir şekilde düzeltip elimden geldiği kadar sakın durmaya çalıştım. Biraz dikleştim.

Gerçekten de bu yüzden kovulacak halim yoktu herhalde. Yani konferans masasının altında saklanıyorum diye. Nadir kullanılan bir odada olduğum için de kovamazlardı. Ne olmuş yani? Bunların hiçbiri kovulmak için geçerli sebepler değildi. Belki casusluk yaptığımı düşüneceklerdi. Gerçekten ne yaptığımı söylersem casus olmadığımı anlayabilirlerdi. Yok canım, iş yerinde uyumak kesinlikle kovulmak için geçerli bir sebep-ti. En iyisi her şeyi bir kenara bırakıp dua etmeye başlamak.

Bay Calhoun iş hırsızına dönüp elini dosyalara doğru uzattı. Dosyaları aldığı gibi bana uzattı. "Bunlar senin mi?"

Biraz fazla heyecanlı bir tonda; "Evet! İşte bu yüzden zımbayı almaya gelmişim. Yani şey, bu dosyalar çok önemli." dedim. Gerçek bir salak gibi geveliyorum.

Bay Calhoun bana doğru yürüyüp elindeki dosyaları bana uzattı, onları aldıktan sonra birkaç saniye kapıda durdum hâlâ kovulduğumu duymak için bekliyordum.

Oysa o, sadece odadan çıkmamı işaret etti. Beni görmezden geldi. Öylece. Bir şey söylemeden... Ben de bir şey söylemeden dönüp arkamı gittim. Giderken de kapıyı kapattım.

Arkamdan "ateş", "yok edelim" ya da "çılgin zımbacı" gibi sözler söylemediklerinden emin olmak için bir süre kapının kenarında durdum. Duyabildiğim en iyi şey Bay Calhoun'ın muhasebe ve endişelenecek bir şey yok demesiydi. Ayrıca harika kek yapıyor dediğine yemin edebilirdim. Başka bir şey mi kastediyor diye düşünürken Bay Calhoun'un pişirdiğim keklerle bayıldığını hatırladım. İşimi kurtarmıştım.

Bu işten nasıl yırttığıma inanamıyordum. Bana nasıl inandılar? Bu bir mucizeydi.

Aceleyle odama dönüp kapıyı kapattuktan sonra biraz ağlamak istiyordum.

Odama döner dönmez hızla kapımı kapattım, aptal zımbayı masama koydum ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Kalbim göğsümden fırlayacaktı.

Ne kadar da aptaldım. Bir daha asla iş yerinde uyumayacağıma dair Tanrı'ya söz veririm tüm olan biteni unutturur muydu acaba? Hafızalarından silse bile benim için yeterliydi. Keşke bu mümkün olsaydı ama bence Tanrı bile bu işten bu kadar kolay sıyrılmamı istemiyordu.

Ben düşüncelere dalmışken telefonum çalmaya başladı. Olan biteni duymuş olan patronum, kovmak üzere beni aramıyor olsun, diye sessizce dualar etmeye başladım. Mantıklı düşünen biri bunun imkânsız olduğunu tabii ki fark edebilirdi ama konferans salonundan döneli daha iki dakika olmuşken bunu yapamıyordum.

"Selam inek." Arayan Brown'dı. Bana ara sıra inek demeyi severdi, çünkü Spectraltech'teki ineklerin beni ne kadar rahat-sız ettiğini bilirdi.

Onunla bir molaya çıkıp çıkmak istemediğimi soruyordu. Teknik olarak iş namına şu ana kadar bir şey yapmamış olsam da yakalanışımın üzerimdeki yıpratıcı etkisinden kurtulmak için bir molaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Biraz temiz hava bana iyi gelecekti.

Olan bitenden Brown'a bahsetmeyi kesinlikle düşünmüyordum. Bunu sürekli yüzüme vurabilirdi, üstelik henüz olayın şokunu da atlatamamıştım. Acaba bir gün atlatacak mıydım?

Brown'la buluşmak üzere aşağı inerken herkes bana bakıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Tabii ki bu düşünce kafamın

içindeydi. Olayın üzerinden henüz on dakika geçmişti. Bunu bilmeleri imkânsızdı. O zaman neden herkes bana bakıyor gibi hissediyordum?

Zemin kata asansörle indikten sonra dışarı adım attığım anda ışıldayan güneş gözlerimi aldı, Brown beni bekliyordu. Temiz hava iyi gelmişti. Şimdi biraz daha iyi hissediyordum ama midem hâlâ ağzıma geliyordu. Bu histen asla kurtulamayacağımı düşündüm. Hiçbir zaman kolayca boş veren tiplerden olamadım.

"Ne haber? Yeni dedikodu var mı?" Brown bina duvarına yaslanıp sigarasını yaktı.

Ona anlatacak bir dedikodum yoktu. En azından paylaşmak istediğim bir dedikodu yoktu. Kimseyle paylaşmak istemediğim utanç verici bir şey yaşamıştım. Kusma hissinden kurtulamıyordum ve bu mola bile hiç yardımcı olmuyordu.

Her zaman olduğu gibi işimden ne kadar nefret ettiğim üzerine konuşmayı düşünüyordum ki tam o sırada yanımızdaki kapı açıldı. İçeriden tahmin edin kim çıktı? Bay İş Hırsızları yani beni konferans masasının altında yakalayan adam. Harika değil mi?

Brown, "Selam!" diyerek sigarasını arkasına sakladı.

Brown her zaman göz önünde olmayı sevdiği için yeni insanlarla tanışmaya hep istekli olurdu. Son birkaç aydır yeni eleman alınmadığı için küçük patilerini yeni gelene atmak onu heyecanlandırmış olmalıydı.

"Ben Betsy Brown, Satış departmanındayım. Siz de insan kaynaklarındaki yeni elemansınız sanırım." dedi heyecanla. El sıkışmak üzere sigara tutmayan elini uzattı. İş hırsızının beni görmeyeceğini ya da görmezden geleceğini umarak Brown'ın arkasında duruyordum.

"O benim!" dedi adam Brown'ın elini sıkarken. "Jared Moody." İsmi bir iş adamı gibi takdim etmişti.

"Bu da Julia Dorning." dedi Brown beni göstererek. "Muhasebe departmanından. Onun istediği işi aldınız." Ah, onu öldürecektim.

"Kendisiyle tanışma şerefine nail oldum." dedi hafifçe gülümseyerek, Jared'in gülümsemesi pek de samimi görünmüyordu.

"İşini çaldığımdan haberim yoktu, kusura bakma." dedi elimi sıkmak üzere elini uzatırken.

Hızlıca elini sıktım ve sağırımı gibi Brown'ın arkasında durmaya devam ettim.

Söyleyecek bir şeyim yoktu, ölmek istiyordum. İş hırsızı ise gülmek istercesine bana bakıyordu. Onun için bir şakaydım.

Her neyse, en azından onunla çalışmak zorunda değildim. *Aptal iş hırsızı!*

Jared Brown'a, "Burada mı sigara içiliyor?" diye sordu, Brown belli ki onun önünde sigara içmenin bir sakıncası olmadığını kanaat getirmişti.

"Evet, sigara içer misin?" diye sordu sigarasından aldığı dumanı dışarı verirken.

"Hayır, içmiyorum." İş hırsızı konuşurken bana hâlâ gülecekmiş gibi bakıyordu. Brown'u göz önünde tutarak bana bakıyordu. "Tanıştığuma memnun oldum. Betsy değil mi?" Brown ona mükemmel gülümsemesiyle karşılık verirken başını salladı. "Sen de Julia." diyerek bana döndü. "Zımbanı bulduğuna çok sevindim." dedi aynı imalı gülümsemeyle. Tam o sırada yüzünü tokatlamak istiyordum.

Bir kez daha rezil olmuşum; o, park alanına yürürken ben de Brown'ın arkasına geri çekildim.

Jared bizi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Brown bana dönerek; "Ne zımbası?" diye sordu. Kafası kanşmıştı, kolunu yumrukladı. "Benden bir şeyler saklıyorsun Julia! Yeni

çocukla tanıştığını bana nasıl söylemezsin?" Onunla tanıştığını söylemeyi unuttuğumu düşünmüştü, inanmadığını anlatan gözlerle bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ya dünyanın sonu gelmişti ya da %70 indirim başlamıştı. "Ayrıca ne kadar yakışıklı olduğunu da söylemedin."

Biraz savunmacı bir tavırla: "Kısa bir tanışmaydı, ismen tanışmadık." dedim. Koluma o kadar sert vurmuştu ki ovalamak zorunda kalmıştım. Süt çocuğu değildim ama canım acımişti.

Park alanına doğru bir bakış atıp Jared Moody'nin arabasına yürüdüğünü gördüm. "Sen ona yakışıklı mı diyorsun? Hiç fark etmemiştim." dedim arsızca.

Tabii ki fark etmemiştim. Uzun boylu, kum sansı saçlı ve açık mavi gözlüydü. Kusursuz giyinmişti, bir model gibiydi. Etrafım ineklerle çevrili olduğu için gerçek hayattaki yakışıklı kavramı benim için de biraz değişmişti.

Sanırım Bay İş Hırsızı gerçekten de yakışıklıydı. Hatta seksi bile sayılırdı. Bense tek bir kelime etmeden Brown'ın arkasına saklanıyordum.

Sakince, bir şey olmamış gibi yaklaşmalıyım. Zimba hakkında komik bir söz edebilirdim, aramızdaki küçük bir şaka var gibi zimba esprisi yapabilirdim. "Evet, zimbayla tekrar bir araya geldik, onsuz kendimi kaybolmuş hissediyordum." falan diyebilirdim, başlarımız kahkahayla havalanır ve kırmızı zimba sayesinde aramızda bir bağ kurulabilirdi.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Ben sadece sessiz bir okul kızı gibi arkada durdum. Onun karşısında kendimi ikinci kez küçük düşürmüştüm.

Bugün gittikçe daha da korkunç bir hal alıyordu.

Bir bahane bulup odama geri döndüm. Brown ona yeni çocukla nasıl tanıştığımı anlatmadığım için huzursuzlanmakla meşgul olduğu için zimbayı tamamen unutmuştu. Tanrı'ya şükür! Bunun üzerine bir yalan daha söyleyemezdim. Muhte-

melen ona gerçeği anlatmak zorunda kalırdım, Brown da ömrümün sonuna kadar bunu başıma kakardı. Zaten bu konuyu bana unutturmayacak olan Jared ile uğraşmak zorundaydım, bir de Brown'ı çekemezdim.

Günün geri kalanı her zamanki gibi geçmişti, bir yandan da iyi olmuştu çünkü kalbim daha fazlasını kaldıramazdı. Olanları düşündükçe hâlâ içim sıkılıyordu.

Bay Ngyuen için, bana çok tanıdık görünen bir başka rapor daha hazırladım. Rapora benim ofisimde baktık ve Bay Ngyuen rapor üzerine birkaç soru sordu. Son zamanlarda çok fazla dejavu yaşıyor olmuştum. Hatta bu bütçe raporunu eski belgeler arasında da aradım ama benzerini bulamamıştım.

Gün sonunda Bay Ngyuen odama gelip istediği bir raporu daha sordu. Rapora benim odamda baktık ve birkaç kısa soru sordu. Ama sonra yanlış bir şey yapmışım gibi davrandı, odadan çıkarken kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum.

Ne yapabilirdim ki, benim yaptığım işi beğenmiyorsa ayarısını kendi yapabilirdi, nasılsa benimle aynı sonuçlara ulaşacaktı.

Gerçekten anladığımdan değil aslında, bence tüm raporlar bir avuç sayıdan ibarettir. Ben bilgiyi Bay Ngyuen'in kendinden alıyorum. Raporda bir sorun varsa sorun bende değil, onda olmalıydı.

Patronum çok tuhaf bir adamdı, onu anlamakta güçlük çekiyordum. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum. Bana kendimi, yanında olması gereken ama olduğundan da rahatsızlık duyulan biri gibi hissettiriyor, öyle davranıyordu.

Aslında o benim asıl patronum değildi, beni işe Lucy adında çok tatlı bir kadın almıştı. Bendeki potansiyeli gördüğünü, benim üzerime planları olduğunu söylemişti. Sonra hamile kaldı ve bebeğini büyütmek için işten ayrıldı. Buna gerçekten hayranlık duyuyordum ama beni yüz üstü bırakmasından da

nefret ediyordum. O gittikten sonra da Henry Ngyuen için çalışmaya başladım.

Onunla tanıştığım günü hiçbir zaman unutamayacağım. Odama gelip kendini tanıttı, bana tuhaf tuhaf baktı ve başını salladı. İşte tanışma bu kadardı.

Asyalı, tuhaf, kısa boylu bir adamdı. Sol elinin serçe parmağının tırnağı uzundu, bunun ne için olduğuna dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen ona da sormadım. Brown o tırnağıyla kokain kullandığına dair şakalar yapıyordu, argo kelime dağarcığım dar olduğu için başlarda neden bahsettiğini bile anlamamıştım. Bay Ngyuen'in uyuşturucu kullandığına ihtimal vermesem de hiç belli olmaz.

Gün boyunca ofiste yeni çocukla ilgili vızıltilar dönüyordu. Bütün kadınlar ineklerle çevrildikleri bu ortamda böylesine yakışıklı birinin bulunmasından dolayı heyecanlıydı. Jared, Spectraltech'e heyecan getirmişti.

Nasıl tanıştığımızı ve son karşılaşmamızdaki tavırlarımı bir kenara bırakırsak ben bile biraz heyecanlanmıştım. Hissettiğim utanç ve istediğim işi alması yüzünden duyduğum rahatsızlıkla kanşık bir heyecandı bu. Tüm bu hisler bir arada yaşanınca kafamı karıştırıyordu.

Brown da, yeni çocuk Jared ile ilgili bilgiler toplamak üzerine yoğunlaşmıştı. Spectraltech'teki herkes hakkında her şeyi bilmeyi kendine görev edinmişti Brown. Her zamanki gibi kendi işini yapıyor ve özenle onun hakkında bilgi topluyordu. Henüz akşam olmadan ondan bir e-mail aldım:

"Yeni elemanı araştırıyorum, hakkında henüz hiçbir şey öğrenemedim. Çok gizemli biri... Sende bir şeyler var mı? On dakikaya aşağıda buluşalım."

Bir bahane bulup onunla buluşamayacağımı yazdım. Bugünün geri kalanında odamda kalıp kimseyle karşılaşmama-yı diliyordum. Özellikle de yeni eleman ve Bay Calhoun ile.

Ayrıca Brown ile ne kadar çok konuşursam zımba konusunu hatırlama ihtimali o kadar artacak, pes edene kadar beni ateşe tutacaktı.

Brown'ı bu kadar iyi tanımasaydım, Jared'ten etkilendiği için bu kadar bilgi toplamaya çalıştığını söyleyebilirdim. Ama Brown böyledir. Sadece insanlarla ilgili bir şeyler öğrenmeye bayılır. Onun olayı buydu, ayrıca deliler gibi âşık olduğunu iddia ettiği bir erkek arkadaşı vardı. Matt'i sadece geldiği şirket partisinde ve Brown'la çıktığı öğle yemeklerinde birkaç kere görmüştüm. Gördüğüm kadıyla Brown için mükemmel biriydi. Ona yakışacak kadar yakışıklı ve özgüvenliydi. İkisi birlikteyken insanı kusturacak kadar tatlılardı. Beş yıldır beraberlerdi ve Brown onun doğru adam olduğunu düşünüyordu.

Bu doğru kişi teorisi benim her zaman kafamı karıştırmıştır. Hepimiz için doğru bir kişi var mıdır? Mesela benim için kimse yoktu. Webster sözlüğüne göre mezara girene kadar o kişiyi bulamayabilirdim. Sanırım diğer bütün kız kurulan gibi yalnız ölecektim.

Her neyse. Brown, her zaman yaptığı gibi Jared hakkında bir şeyler öğrenecek ve benimle paylaşacaktı. Umanım kirli dedikodular çıkar. Belki çift cinsiyetli, sabıkalı hatta belki striptizcidir. Ben de o zaman ondan iğrenir, artık utanmak zorunda kalmazdım. Benim yerime o utanmak durumunda kalır, ben de onun o aptal mükemmel saçı ve mavi gözleri için üzülürdüm.

Tam olarak beş buçukta eşyalarımı toplayıp park alanına yöneldim. Genelde geç saatlere kadar çalışmazdım, çünkü işimden nefret ediyordum. Neden nefret ettiğin bir yerde geç saatlere kalasın ki? Eve gitmek çok vaktimi almasa, akşam için planım olmasa bile iş yerinde geç saatlere kadar kalmıyordum. Bu gece için en büyük planım iş kıyafetlerimden kurtulup biraz tatlı yemek ve televizyon karşısında rahatlamaktı. Kafamı boşaltmak için daha iyi bir akşam olamazdı.

O korkunç binanın kapısından çıkmış arabama doğru giderken birinin arkamdan seslendiğini duydum. Arkamı döndüğümde Bay Calhoun'ın bana yetişmeye çalıştığını gördüm.

"Julia!" Yaklaştıkça bana el sallamaya başlamıştı.

Aman Tanrım, kovulduğumu söylemek için beni arabama kadar takip mi etmişti? Bunun yanıma kalmayacağını biliyordum.

Ama bir saniye, yüzü gülüyordu belki de beni kovmama-caktı. Ayrıca park alanındaydık, beni burada kovması pek de profesyonel olmazdı. Gerçi olanları düşününce ben de çok profesyonel sayılmazdım.

Bana yaklaştığı sırada, "Evet?" dedim. Sakin davranmaya çalışıyordum ve masanın altında yakalanma olayımı hatırlatmak istemiyordum.

"Julia," deyip durdu, nefes nefese kalmıştı. Bu adam 300 kilo falan olmalıydı. Zavallı, tatlı Bay Calhoun. Aslında adamın nazik bir yüzü vardı, her zaman içimde bir yanım ona karşı yumuşaktı. Bana büyükbabamı anımsatıyordu, sadece ebat olarak büyükbabamdan biraz daha büyüktü.

"Yeni eleman için şu dillere destan cupcakelerinizden yapmayı düşünür müydünüz? Şirkete hoş geldin demek için güzel bir yol olduğunu düşündüm." Bay Calhoun dillere destan kelimelerini çok sık ve çoğu zaman yanlış yerde kullanırdı.

Hafifçe gülümsedim, konunun ne olduğu anlaşılmıştı. "Tabii Bay Calhoun, hiç problem değil. Vanilyalı mı çikolatalı mı?"

"Hmm, bilemiyorum ki." Düşünürken elini çenesine koydu. "İkisinden de biraz olmaz mı?" dedi ve bana göz kırparak gülümsedi. Cupcakelerin Jared için olmadığını biliyordum ama yine de onu bozmadım. Bay Calhoun cupcakelerimi çok severdi, hatta her fırsatta onlardan yapmam için ortaya atlardı. Neden her seferinde bir bahane bulmak zorunda hissettiğini bilmiyorum. Sadece yapmamı da isteyebilirdi, sonuçta başka bir hayatım yoktu. Tabii ki o, bunu bilmiyordu.

"Tabii ki yaparım, yarın sabah getiririm Bay Calhoun." dedikten sonra arabama yürümek üzere döndüm.

Bay Calhoun da heyecanla, "Teşekkürler Julia, iyi akşamlar!" dedikten sonra arkasını dönüp binaya geri yürümeye başladı.

Bay Calhoun işten asla erken çıkmazdı, o her zaman burada olurdu. Eskiden geceleri de çalıştığından şüpheleniyordum, o kadar işi olduğuna inanamazdım; belki de hayatında kaçtığı bir şeyler vardı ya da eve gitmek istemiyordu. Brown, onun evliliğiyle ilgili problemleri olduğunu duymuştu.

Ah! Yoksa Martha mı? Hayal bile edemiyordum, etmek istemiyordum... Artık çok geçti, iğrenç...

En azından bu gece için yapacak bir şeyim vardı, cupcake! Cupcake yapmayı çok seviyorum, hatta belki en iyi yaptığım şeydi. Tabii doğru miktarda vanilya sayesinde, bu işin asıl sırrı şekerli beyaz karışımdaydı. İki kalıp tuzlu cinsten tereyağı, bir yemek kaşığı ev yapımı vanilyam ve karışımı seyreltmek için çok az bir kremayla muhteşem sonuçlar alıyordum.

Pastane işine girmemi birçok insan söylemişti ama böyle bir işe nasıl yatırım yapacağımı bilemiyordum. Kendi işimi yapmaya cesaret edebileceğimi de sanmıyordum. Ayrıca işleri ertelemek gibi korkunç bir problemim vardı, patronların böyle alışkanlıkları olmazdı.

Eve dönüş yolunda cupcakelerimi nasıl süsleyeceğimi düşünmek yolu biraz daha çekilir kılınmıştı. Söz konusu cupcake olunca kılı kırk yardığını söyleyebilirdim. Kız kardeşim Anna, ben mutfakta çalışırken bu deyim kullanırdı.

Anna'yı anmışken, evin önünde Anna'nın arabasını gördüm. Eminim para, yeni kıyafetler, araba ya da onun gibi bir şey istemeye gelmişti. Ne olursa olsun istediğini alacaktı. Ailemizden bir şeyler koparmak konusunda Anna'nın üstüne yoktu. Söz konusu Anna olduğunda bizimkiler çok kolay ikna

oluyordu. Onlar kabul etmese de bence Anna onların en sevdiği çocuklarıydı.

Annem ondan kazara olan mucize diye bahseder. Ben ve küçük erkek kardeşim Lennon'dan sonra daha fazla çocuk istemediklerini düşünüyormuş. Ben on, Lennon sekiz yaşındayken bizi karşılarına alıp bir kardeşimiz olacağını söylemişlerdi. Biz pek heyecanlanmamıştık. Ben bir kardeş daha istemiyordum, özellikle de bir kız kardeş. Ailemin bana gösterdiği ilgiyi paylaşmayı istemiyordum. Oyuncaklarım, kıyafetlerim ve odam bana aitti. Babam hastanede bize kız olduğunu söylediğinde kendimi tutamayıp ağladığımı hatırlıyorum. Lennon da erkek olmasını istediği için ağlamıştı.

Anna benim tüm beklentilerimi yaşadı, o en çok şımartılan çocuktü. Herkes saç örgüsünü ona yakıştırır, hazırcevap, akıllı ve güzel olduğunu düşünürdü. Ne kadar da itici! Bu durumda ben artık tatlılık aşamasından çıkmıştım ama daha da kötüsü güzel de değildim. Oysa onun yaptığı her şey, herkese çok tatlı görünüyordu.

Anna ve ben pek anlaşılamazdık, her konuda zevklerimiz farklıydı. Ben mutfakta vakit geçirmeyi severdim, o alışveriş yapmayı severdi. Ben okumayı severdim, o alışveriş yapmayı severdi. Ben televizyon izlemeyi severdim, o alışveriş yapmayı severdi.

Liseden mezun olduğundan beri umutsuzca hayatta ne yapmak istediğini bulmaya çalışıyordu. Eminim şu anda aneme en yeni fikrinden bahsediyor ve tam olarak istediğinin bu olduğunu anlatıyordu.

Şimdiye kadar doktor, avukat, diş hekimi, saç tasarımcısı, estetik uzmanı, mahkeme kâtabi olmak istemişti ve sanırım en son buraya uğradığında ilkökul öğretmeni olmak istiyordu. Kararını neden değiştirdiğine dair bahaneleri de sürekli değişiyordu ama hepsinin ortak bir noktası vardı. Bu fikirleri

gerçekleştirmek için hepsinde bir eğitim ya da sertifika alması gerekiyordu. Anna çalışmayı sevmezdi. Onun bu kadar tembel olmasının tek sorumlusu ailemizdi. Onlara da bunu birçok kere hatırlatmıştım, bunu inkâr etmiyorlardı.

İçeri gitmeye hazır olmadığım için bahçede oturup ağaçların arasından rüzgârın sesini dinledim. Denver’de son yılların en güzel bahanydı bu...

Kapıdan Anna’nın anneme bir konuda mızızlandığını duyabiliyordum. Biraz daha iyi duyabilmek için yaklaştım. “Bu hiç adil değil anne!” diyordu Anna, tabii ki her zamanki gibi o bencil ses tonuyla konuşuyordu.

Acaba ne zamandır mızızlanıyor diye düşündüm. Eve geldikten sonraki onuncu mu on beşinci dakikada mı başlamıştı?

“Biliyorum tatlım ama Julia şu sıralar biraz değişik bir dönemde.”

Bir dakika, benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Daha iyi duyabilmek için kapıya biraz daha yaklaştım. Mutfakta oldukları için beni göremiyorlardı.

“Anne on yıldır burada yaşıyor. On yıl! İkimizden birinin bodrum katını kullanma zamanı artık gelmedi mi? En azından bunu bir alternatif olarak düşünemez miyiz?”

“Anna, canım Julia’nın taşınmak istediğini sanmıyorum. Değişim onu biraz zorluyor. Hep böyle olmuştur. Ondan taşınmasını isteyemem.” Taşınmak mı? Değişim mi? Bunlar neden bahsediyordu? Ayrıca annem neden benden zihinsel engelli bir çocuk gibi bahsediyordu? Acaba benim için gerçekten böyle mi düşünüyordu?

“Hadi anne... Bu ona da iyi gelecek, otuz iki yaşına geldi. Birilerinin onu dürtmesi gerek. Ondan sadece gitmesini isteyeceksin. Onun için de iyi olacak inan bana.” Bu bir şaka olmalıydı. Benim bodrum katıma mı yerleşmek istiyordu?

Annemin tereddütle; "Belki de onunla konuşabilirim." dediğini duydum. Bu tür konuşmalarda pek iyi değildi. Eğer bu konuda ciddiye babamın benimle konuşmasını istemesi gerekecekti.

Bu konuşmayı yeteri kadar dinlemiştim. Kapıyı açarak susmalarına sebep olan gıcırtyla birlikte içeri girdim. Şimdi, şu anda oraya gidip hatalı üretim olmadığını ve Anna'nın gitmesi gerektiğini söyleyebilirdim. Ama içimden gelmedi ve söyleyecek kibar bir sözüm de yoktu.

Yüzümde donuk bir ifadeyle; "Selam anne, selam Anna." demekle yetindim.

Annem biraz fazla heyecanlı bir tonda; "Selam tatlım." dedi. İnsanların arkasından konuşmaktan nefret eder, dedikodu yapmakta da hiçbir zaman iyi olmadı. Belli ki ben huyumu babamdan almıştım, o da aslında pek dedikodu yapmazdı. Sanırım bütün suçu aileme atamayacaktım.

Anna anneme bir bakış atıp onu benimle konuşmak için dürttüysen de belli ki annem bu konuşmayı şu an yapmak istemiyordu. Anna'ya çenesini kapatmasını söyleyen bir bakış atmasıyla Anna gözlerini devirdi. Savaşı kaybetmişti.

Tuhaf bir sessizlik vardı ve hepimiz birbirimize bakıyorduk.

"Aşağı ineceğim, cupcake yapmam gerekiyor da." dedikten sonra merdivenlere doğru yollandım. Yukanda, rahatsızlık duyarak vakit geçirmemin bir anlamı yoktu.

Anna arkamdan, "Bana da bir tane ayır!" diye bağırdı. Anna'nın beğendiği tek özelliğim yapığım cupcakelerdi.

Mideme ağnılar giriyordu, kek yapmak bile beni neşelen-direceğe benzemiyordu. Anna bodrum katuma yerleşmek istiyordu, aslında bunu yapmaya hakkı vardı. Hatta annem de ona katılıyor gibiydi. Son on yıldır buradan çıkmak konusunda bir girişimde bulunmadığım için biraz utanıyordum. On yıl,

dile kolay. Ne kadar da uzun bir süre. Burada yaşadığım için kira vermiyordum ve yeteri kadar param da birikmişti. Neden bunu yapmıyordum ki? Benim için buradan taşınmak neden bu kadar zordu?

Biraz iç sıkıntısıyla cupcake için gereken malzemeleri toplamaya başladım. Başlar başlamaz kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum. Kek pişirmek terapi gibiydi, beni özgürleştiriyordu. Muhtemelen bunca yıldır beni delirmekten kurtaran da buydu. Annemin Anna'ya söylediğinin aksine, belki de düşündüğüm kadar vasıfsız değildim.

Sahip olduğum muhteşem ortama baktım. Gerçekten de en güzel bodrum katı burası olmalıydı. Ailem burayı kendi ebeveynlerinden biri taşınursa onlara rahat bakabilmek için yapmışlardı. Babamın babası ben çok küçükken öldükten sonra annesi çok hızlı bir şekilde tekrar evlendi ve dünyayı gezmeye başladı. Seksen iki yaşında olmasına rağmen kadının muhteşem bir fiziği var. Annemin ailesi ise buraya yerleşmeyi reddedip Miami'de birkaç arkadaşıyla birlikte bir emekliler köyüne yerleşmişti.

Üzerinde çok uğraştıkları bu mobilyalı daire de boş kalmıştı. Üniversiteden mezun olduktan sonra, henüz bir işim yokken buradan başka bir yere taşınmam imkânsızdı, kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Ailem asla kira istemedi, ben de hiç teklif etmedim. Burada yaşamak hem aileyle yaşamak hem de yalnız yaşamak arasında bir şeydi. Kira vermeyi teklif etmediğim için paramı biriktirmiştım. Şimdi küçük bir emeklilik fonuna yakın param vardı ama nasıl kullanacağıma karar vermemiştim. Belki de kediler ya da karavan için kullanabilirdim.

Anna'yı ve burada yaşamak istemesini düşünmek istemi-yordum. Yeni bir ev bulmak, taşınmak, evrak işleri, kendi başıma yaşamak... Bunların hepsi benim için fazlaydı. Bir gün ayrılmam gerekeceğini biliyordum ama o gün bugün değildi; bugün yalnızca cupcake yapmak istiyordum.

İşe koyuldum. Yağ, un ve yumurtayı iyice kanşana kadar çırpmam gerekiyordu. Pembe mikserim bugüne kadar aldığım en iyi şeylerden biriydi. Mikseri satın aldığımdan bugüne çok zaman geçmesine rağmen hâlâ ona baktığımda heyecanlanıyordum.

İlk önce vanilyalı kanşımı, sonra da çikolatalı kanşımı hazırlayacaktım. Geçen hafta restoran malzemeleri satan bir mağazadan aldığım farklı renkte kek kalıplarını kullanacaktım. Bir takım siyah beyaz motiflerle süslü, diğeriye pembe pötikareliydi. Aman ne kadar tatlı!

Cupcakeleri pişirip soğuttuktan sonra yıldız başlı krema sıkacağına içine döktüğüm şekerli kanşımı üzerine özenle sıktım. Sonra da siyah beyaz kalıp için pembe şeker kristalleri, diğeri için de çikolatalı taneler kullanarak cupcakeleri süsledim. İşimi bitirip şöyle bir baktığımda hepsi birer sanat eserine dönmüştü.

Cupcakeler bittikten sonra annem ve Anna arasında geçen konuşma artık eskisi kadar iç karartıcı gelmiyordu. Belki de Anna buraya taşınma fikrinden kendiliğinden vazgeçerdi, ben de hayatıma kaldığım yerden devam ederdim. Bir değişiklik yapmam gerekeceğini biliyordum ama bunu mecbur kaldığım için değil kendi isteğimle, kararını benim verdiğim bir zamanda yapmak istiyordum.

Cupcakeleri yarın işe götürmek üzere kutulara koyup yatağa girdikten sonra günümün nasıl geçtiğini düşünmeye başladım. Mutfakta geçirdiğim süre dışında günüm tamamen çöptü. Bir de dünün berbat olduğunu düşünüyordum. Hani kız kurusu olduğunu fark etmek başka bir şey, işini çalan seksi iş hırsızı bir adama konferans salonundaki masanın altında yakalanmak başka bir şey... Bu da kendi içinde, başlı başına kötünden öte bir gündü. Dürüst olmak gerekirse ikisi de birbirinden berbat günlerdi. Acaba bütün hafta ya da bütün hayatım böyle mi devam edecekti?

3.

Bölüm

Cupcakeler dinlenme salonunda. Afiyet olsun! -Julia

Yalan söylemeyeceğim, bu e-maili yazmak bir saatten uzun sürdü. Taslaklar klasöründeki diğer alternatifler şöyleydi: "Hey millet, kekler dinlenme odasında! Hadi gidip tadını çıkarın." ya da: "Millet, kekler dinlenme odasında. Kendinize iyi bakın."

Göndermeyi seçtiğim e-mail içime sinmişti.

Kekler konusunda böyle telaşlı olmam aslında gülünçtü. Nasıl anlatsam, kendimi biraz hassas hissediyordum. Sanırım sebebini de biliyordum.

Çünkü kafamın içinde yaşıyordum, işte sorun buydu. Benim sorunlarımdan biri de buydu yani. Belki de o kadar anormal bir şey değildi. İşten ve kek yapmaktan başka hayatım olmadığı düşünülürse, bazı şeyleri kafamda çok büyütmem normal değil mi? Bu seferkinin sebebi geç saatlere kadar cupcake yaparken yeni çocuk Jared hakkında hayaller kurduğum için olabilir. Yo hayır, o tür hayaller değildi.

Çoğunluğu şöyleydi... Off, tamam; itiraf etmeliyim, onun cupcakelerimden bir ısırik almasıyla bana çılgınlar gibi âşık olması ve ardından gün batımına doğru koşmamız gibi hayallerdi. Sahne değişse de ana fikir hep aynıydı. Hayallerimde o, artık pis pis sırtan gülüşü bir iş hırsızı değil, her şeyi doğru

yapan ve söyleyen inanılmaz bir adamdı. Hani şu var olmayan türden adamlardan işte.

Ne kadar komik değil mi? Yani sonuçta adamı tanımıyordum, ona dair bildiğim tek şey lanet olası bir tip olduğuydu. Bir kere adam benim işimi çalmıştı. Sonra benim kırmızı zumba olayımla dalga geçti. Bu olay geriye dönüp komik bulacağım anılardan birine benzemiyor. Sonsuza kadar çok çok çok utandırıcı bir anı olarak kalacaktı.

Ama bir de şöyle bakalım, ineklerle dolu bir şirkette çalışıyordum (sözlükte ineğin tanımı; stil sahibi olmayan, çekici olmayan, sosyal olarak beceriksiz insandı) ve buraya o kadar da inek olmayan biri gelmişti. Ne olursa olsun, hayal kurmak elimde değildi.

Genelde cupcakeleri ikram ettikten sonra insanların memnun hallerini görmek için dinlenme salonunda takılmayı se-verdim. Ama bugün bunu yapamadım. Cupcakeleri bıraktım, bir soda alıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde odama geri döndüm. Sonra da yarım saatten biraz daha fazla bir süreyi bu e-mail'i yazmak için harcadım. Çünkü Jared de okuyacaktı. Bu yüzden yazmak bu kadar uzun sürmüştü.

Telefonum çaldı, Brown molaya inelim demek için aramıştı. Zamanlaması mükemmeldi çünkü o emaili yazarken o kadar yorulmuştum ki bir molaya ihtiyacım vardı. Odama geri döndüğümde moladan kalma dedikoduları kafamdan atabilmek için biraz Solitaire oynayacak ve çalışmaya hazır hale gelecektim. Ama o zaman da yemek saati gelecekti. Ah her neyse, akışına bırakmaya karar verdim.

Odamdan çıkarken Brian adında bir yazılım mühendisi: "Cupcakeler harika olmuş Julia!" diye seslendi.

"Teşekkürler!" dedim ve gülümsedim. Bu gülümsemenin biz iş arkadaşımız gülümsemesi olmasına özen göstermişim, çünkü bir yeni yıl partisinde yanlış bir karar vermiş ve Brian

ile yukarıda, hani şu uyuduğum konferans salonunda işi pişirmiştım. Hayatta en gurur duyduğum kararım değildi.

Savunma olarak bu kadar çirkin adamlar arasında birileri illa ki gözüne güzel görünmeye başlar, Brian da onlardan biriydi gibi bir bahanem vardı. Beklentilerini, uygun birileriyle karşılaşana dek düşürürsün ya tam olarak başıma gelen buydu. Ayrıca benim için çok uzun zaman olmuştu, yani ciddi manada çok uzun zaman.

Bunu Brown'a söyleme hatasına düştüm, sağ olsun bunu bana hiç unutturmadi. Ben öyle görmesem de Brown, Brian yerine bir trol da olabilirdi, demişti. Ben olaya böyle bakmıyordum çünkü Brown kadar sığ değildim. Ya da kabul etmek istemiyordum, çünkü bu beni daha acınası bir hale sokardı. Brown'la buluşmak üzere kapıdan dışarı bir adım atarken bahar rüzgârı tatlı tatlı yüzüme esiyordu. Brown tabii ki muhteşem görünüyordu. Siyah kalem etekle büzgülü, yumuşak, beyaz bir bluz ve siyah deri ayakkabılar giymişti. Ayakkabısının markası Christian Tintintin gibi bir şeydi, bu ismi hep unutuyordum. Her neyse bu onun favori markasıydı. Sırtına uzanan hafif dalgalı sarı saçları çok güzel görünüyordu, insanın imreneceği güzellikte saçları vardı. Upuzun ve daima muhteşem... Bazen başını bana eğip reklamlardaki gibi derin ve şehvetli ses tonuyla, "Ben buna değerim!" diyecekmiş gibi bir hisse kapılıyordum.

Beni görünce gözlerini kısıp hafifçe gülümsedi; "N'aber Jules?"

"Fena değil." dedim duvarda, yanına yaslanırken.

"Dinlenme odasında cupcakeleri gördüm, kendini aşmışsın." elinde yanan sigarasıyla bana göz kırptı.

"Tadına baktın mı?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum.

"Hayır." Brown benim cupcakelerimden asla yemezdi, tatlı

sevmediğini iddia ediyordu. Sanırım o kadar uzun zamandır bunu söylüyordu ki sonunda kendisi de bu yalana inanmıştı. Tatlı sevmeyen insan olur mu? Bir gün onun ağzını zorla açıp keklerden bir tane tükacaktım.

"Yeni dedikodu var mı?" dedi ve sigarasından bir nefes aldı.

"Hayır. Ngyuen'in aptal raporlarıyla uğraşıyordum." Tabii bir de yazması yarım saatten uzun süren şu e-mail meselesi vardı ama bundan bahsetmeyecektim. "Yeni çocuk hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum, içimden beni utançtan kurtaracak bir şeyler biliyor olsun diye dua ediyordum.

"Henüz bir şey bulamadım. Çok can sıkıcı... Bana biraz zaman ver, bir şeyler bulacağım." dedi kendine güvenerek. Eminim bulacaktı. Brown insanlar hakkında detayları kazıp öğrenmek konusunda bir numaraydı.

Binanın kapısı hızla açıldı ve tahmin edin kim çıktı? Saçma hayallerimin yıldızı Jared. Cep telefonuyla konuşarak yanımızdan geçti. Bizden yaklaşık üç metre kadar ileride durdu. Brown ve ben bir anlığına bakiştuktan sonra duyabilir miyiz diye kulaklarımızı o yöne diktik.

"Söylemiştim, bunun için vaktim yok." diyordu, sesi pek mutlu değildi. "Ne demek istiyorsun? Ben işimi yaptım!" bu son cümleyi iyice yüksek sesle söylemişti.

Brown'ın dudaklarını okudum; "Neler oluyor?" diyordu, omuz silktim. Nereden bilecektim?

Jared telefonun ucundaki adamı dinlerken sessizleşti. Göz ucuyla Brown ile bana bakıyordu. Hemen başka yerlere bakmaya başladık. Tavana bakarken içimden bir ısıklık çalma dürtüsü yükseliyordu ama kendimi tuttum.

Biz onun daha uzağa gitmesini beklerken, Jared arkasına dönerek bize doğru yürümeye başladı.

"Seni sonra ararım." dedikten sonra telefonu kapatıp cebine geri koydu.

"Betsy ve Julia değil mi?" diye sordu bize yaklaşırken. Bizimle konuşmak mı istiyordu? Ah Tanrım... Sağır ve dilsiz kız geri dönmüştü.

Brown, "Selam!" diyerek ona el salladı. Neden her yaptığı bu kadar tatlı duruyordu ki? Selam derken bile çok şekerdi, çok sinir bozucu değil mi? Bunu ben söylesem eminim sakallı bir kadın konuşmuş gibi olurdu.

"Buraya çok sık çıkıyor musunuz?" diye sordu, yüzünde aynı samimiyetsiz gülümsemeyle. Ah keşke bu surata bir tokat atabilseydim.

Brown, "Sadece hava güzel olduğunda." deyip sigarasından bir nefes çekti. Bu tamamen yalandı. Buraya, kar fırtınası olmadığı her an çıkardık.

Bir anlığına tuhaf bir sessizlik oldu ve Jared bana döndü. İşte geliyor, zumbayla ilgili bir şeyler söyleyecek diye düşünürken o: "Cupcakelerinden bir tane yedim, gerçekten enfes olmuş." dedi. Yüzündeki samimiyetsiz gülümseme yerini eşsiz bir gülümsemeye bırakmıştı, kalbim hızla çarpmaya başladı. Ah lanet olsun, güzel gülümsemelerden nefret ediyordum. Ne olursa olsun işimi çaldığını unutmamalıyım.

"Teşekkürler." diye gıcırdayarak başımı salladım, dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırıyordum. Brown bana tuhaf bir ifadeyle bakıp kaburgalarımın küçük bir dirsek attı.

Jared bize bakarak, "Tahmin edeyim, siz buranın dedikoducu kızlarısınız." dedi.

Brown ve ben bir an için bakiştık, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nereden biliyordu? Birileri bir şey mi söylemişti yoksa, çok mu çaktırıyorduk?

Brown biraz gücenmiş gibi: "Bunu düşünmene sebep olan şey nedir?" diye sordu.

Jared: "İç sesim." diyerek omuz silkti ve pır pır eden kalbim de söndü gitti. Kimdi bu adam?

Brown: "O zaman iç sesin yanılıyor." dedikten sonra yüz-süzlük etmiş gibi Jared'e baktı.

"Hey, lütfen. Ayıp etmek istemedim." O muhteşem gülümsemesi kalp atışlarımla birlikte geri dönmüştü. "Sadece her şeyi bilen ikili siz misiniz diye merak ettim. Her şirkette bir şeyler olur. Ben de etrafımda neler olup bittiğini öğrenmek isterim."

Brown bana bakıp omuz silkti, "Bir şeyler biliyor olabiliriz." diyerek ona hafifçe gülümsedi.

"Harika! O zaman siz ikinizle başlayalım. Ne kadardır burada çalışıyorsunuz?" derin mavi gözlerini Brown'dan bana çevirerek sormuştu. Ah şimdi de midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Beşinci sınıfa geri mi dönmüştük? Şu an kendimden nefret ediyordum.

Brown özgüven dolu ses tonuyla, "Ben beş yıldır buradayım." dedi.

Jared bana işaret etti, tüm diyebildiğim, "On." Olmuştu, sonra da kızardım zaten. Neden kızarıyordum ki? Benim neyim vardı?

Brown bana salakmışım gibi bakıyordu, beni dut yemiş bülbüle dönmüş bir halde görmeye alışkın olmadığı için çok olduğuna kalıbımı basabilirdim. Gözleri biraz daha açıldı ve yüzüne bir gülümseme yerleşti. İşte bu kadar, anlamıştı. Benim gülünç bir liseli kız olduğumu anlamıştı. Spectraltech'te bu gözle bakılacak kimse olmadığı için buna da alışkın değildi. Az sonra yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı ve ona, "Sakin" diyen bir bakış attım. Ama çoktan yapmıştı.

"Şimdi senin sıran, nerede okudun?" diye sormasıyla yüzüne işbirlikçi bir gülümseme yayıldı.

Jared, "Colorado Üniversitesi." diyerek bana gülümsedi.

"Ah işte bu çok komik, Julia da oradan mezun." Hiç de komik değildi.

Jared, "Komik olan ne?" diye sordu, kafası kanşmıştı.

"Yani aynı üniversiteler, aynı eyalet. Her neyse, benim bir toplantım var. Siz ikiniz de bu konu üzerine konuşabilirsiniz." diyerek beni sağır ve dilsiz halimle iş hırsızı Jared ile birlikte gülünç bir şekilde bırakıp gitti.

"Demek Colorado Üniversitesi'ne gittin Julia?" belli ki du-
alarım yerine ulaşmamıştı, bu adamın gitmeye niyeti yoktu.

Başımı salladım. *Bir şey söylesene!*

"Colorado Üniversitesi." Bu mu yani, elimden gelenin en iyisi bu mu?

Jared sen biraz zor anlıyorsun galiba dercesine gülümse-
dikten sonra, "İşe dönsem iyi olur." dedi. Kapıyı araladıktan
sonra bana dönüp: "Az önce hayatımın en güzel cupcakele-
rinden birini yedim, satış işini düşünmelisin." dedi ve bana o
muhteşem gülümsemesiyle son bir bakış atıp midemde garip
bir hareketlenmeye sebep oldu. Saçma bir gülümsemeyle kar-
şılık verdim. Böylece onun gözünde, zor anladığımı kanıtlamış
oldum.

Masama döndüğümde Bay Ngyuen için bir rapor hazırla-
mam gerekiyordu ama bundan önce Brown'a nefret dolu bir
e-mail atmam gerekiyordu. E-maillerimiz küfürlü konuşmalar
için kontrol edilmiyor olsaydı özenle seçtiğim kelimeleri kul-
lanabilirdim.

Yazmaya başladığımda iki şeyin farkına vardım. İlki Brown'a
olan kızgınlığım bir şeye yaramayacaktı, çünkü Brown bunu
umursamayacaktı. İkincisi de ona, bu olandan ne kadar rahat-
sız olduğumu bilme zevkini yaşatmak istemiyordum.

Otomattan bir soda almayı hak ettiğime karar verdim, tam
odamdan çıkıyordum ki Bay Ngyuen memnuniyetsiz bir ifa-
deyle beni durdurdu. Aslında o her zaman memnuniyetsizdi.

"Julia senden istediğim raporu hazırladın mı?" diye sordu
sert bir biçimde.

Rapor? Rapor mu? Lütfen dün yapmış olduğum rapor olsun. "Hangi rapor Bay Ngyuen?"

"Sana bu sabah e-mail atmıştım."

Sıçmıştım! "Ben, mmm, neredeyse bitti. Hemen göndereceğim." diye kekeleyerek masama geri döndüm. Bugün tek bir iş bile yapmamıştım. Umarım uzun bir iş istememiştir diye düşündüm. Ofisteki yeni insanlar, yani insan, sayesinde işimi yapmayı unutuyordum. Ben o kız olamazdım. Mümkün değil.

Bay Ngyuen'in benden istediği rapor uzun bir rapor değilse de kolay da sayılmazdı. Sürekli rakamlarla boğuşuyordum ama bundan bir şey anlamıyordum. Son çeyrekte kâr nasıl bu kadar düşük olabilirdi ki? Raporu doğru yaptığıma emindim bu yüzden Bay Ngyuen'in hatası olduğunu düşündüm. Sonraki birkaç saati odamda çeşitli raporlar hazırlayıp, yarın Bay Ngyuen ile birlikte katılacağımız toplantı için benden istediği hesap tablosunu oluşturmakla geçirdim. Öğle yemeğimi de masamda yedim. Sanırım işimi yapmadığım için biraz suçluluk hissediyordum. Liseli bir kız gibi hislerimin işime engel olması yüzünden aptalcaydı. Ben bu tür kızlarla dalga geçerdim, nasıl onlardan biri olmuştum?

Dışarı sigara içmeye çıkarken Brown, "Bir arkadaşın olarak sana bir şey söylemem gerek." dedi. Mesai neredeyse sona ermek üzereydi ve Bay Ngyuen'in toplantıda olmasını fırsat bilip bir mola verebileceğimi düşünmüştüm.

"Nedir o?" diye sordum, aslında pek de umurumda değildi, Brown'a karşı olan öfkem geçmemişti. Bir şey söylemek istiyordum ama bir anlamı yoktu. Zaten umursamayacaktı.

"Arkadaşlar, bunun olmasına izin vermez." derken üst duşağıyı işaret etti.

"Nasıl yani? Dudağımda bir şey mi var?" diye sordum, kapının önünden geçerken yansımama baktım. Bir şey göremedim.

"Evet, üst dudağında bir şey var. Kıl."

Nee? "Emin misin? Bıyığım mı var?" Ellerim istemsizce ağzıma gitti ve üst dudağımı sakladı. "Ama... Ben... Çok mu kötü?" Aslında durumuma gayet uygundu, bıyıklı bir kız kurusu...

"Hey, o kadar da kötü değil. Biz ona bıyık demiyoruz, dudağın üzerindeki kıllar diyoruz." Balo kraliçesi konuşmuştu. "O her zaman seninleydi ama eskiden sarı olduğu için söylememiştim. Şimdi sarılara siyah kıllar da eklenmiş."

Şu an ölsem gam yemezdim. Yani daha az önce yakışıklı bir adamla konuşmuşum, en son on yıl önce yaşadığım bir şeydi bu. Üç kelimeden fazla bir şey söyleyemediğim için gerçek bir konuşma olmadığını farkındaydım. Ama konuşurken bana yakınlaşmış kıllan görmüş olabilirdi. Aman Tanrım! Tabii ki görmüştü, benim kaderim buydu. Ben anlama güçlüğü çeken, konferans salonunda masanın altında saklanan sağır ve dilsiz bir kız kurusuydum... Evet, bir de bıyığım vardı. Sırada sarkmış memeler ve tek kişilik karavan geliyordu.

"Sakin ol. O kadar da kötü değil, sadece icabına bakmak isteyebileceğini düşündüm. Hani yeni aşkın Jared'i düşününce..." Son cümlesi alaycı bir şarkı söyler gibi çıkmıştı.

Gözlerimi Brown'a doğru devirdim, hâlâ ağzımı ve üst dudağımı elimle kapatıyordum. Günün geri kalanında böyle dolaşmak zorunda kalacaktım. Ona rastlayacağımı düşündüğümünden değil; birileri görmesin diye tahii ki. Martha dışında, Martha'dan bu konuda birkaç öneri alabilirdim. Oldukça yoğun bıyıkları vardı. Acaba Martha ile bıyıklılar kulübü kursak nasıl olurdu?

Martha ile ortak noktamızın bıyıklarımız olduğuna inanmıyordum, bir de aşk hayatlarımıza bak. Tamamen zıttık!

"Kendini aşmalısın Jules." Brown yüzümdeki dehşeti görmüştü. "Sana kendi kuaförümün adresini e-mail atacağım. Ya-

rın temizlenmiş gelirsin.” Başına onun küçük köpeğiymişim gibi hafıfçe vurdu.

Biraz olsun rahatlamıştım. Tanrı’ya şükür bu gece bıyıklarımın icabına bakabilirdim. Yarınki toplantıya katılmak zorunda olmasaydım, bu yüzden yarın işe bile gelmezdim.

Lanet olası bıyık...

“Bak ne diyeceğim, süper bir dedikodu duydum.” Dikkati mi anında üst dudağımdan başka bir konuya çekmişti.

Satış departmanındaki Jean, önümüzdeki üç hafta boyunca ailevi bir rahatsızlıktan dolayı izinli olacağını söylemiş ama aslında göğüs ameliyatı olacaktı. Daha doğrusu göğüs küçültme operasyonu, Jean’in yerinde olsam ben de böyle yapardım. Peki ya fark edilecek miydi? Bilemiyorum, belki de göğüs küçültme, büyütme operasyonları kadar belli olmuyordur. Bekleyip görecektik.

Moladan sonra hızla masama döndüm, kimsenin beni bıyıklarımınla görmesini istemiyordum. Yolda kendime bakmak üzere tuvalete uğradığımda iyice emin oldum. Ben bıyıklı bir kız kurusuydum.

Brown söz verdiği gibi kuaförünün adresini göndermişti. Buraya çok yakın bir manikür-pedikür salonuydu. Demek ki bıyıkları da alıyorlardı.

İşten sonrasına randevu aldım, bıyıklarından derhal kurtulmak istiyordum. Daha önce hiç bıyıklarına ağda yaptırmamıştım ve dürüst olmak gerekirse pek de hoşuma gideceğini sanmıyordum. Canım yanacaktı. Brown’a ne kadar çok acıyacağını sorduğumda o kadar da büyük bir acı olmadığını söyledi.

Binadan başıyla çıkmış, özellikle Jared’e görünmeden arabama gidebilmişim. Görsem de bir şey olmazdı, sonuçta adam bıyıklarını görmüştü. Belki de bana bu yüzden o tuhaf yüz ifadesiyle bakıyordu. Belki de sorun zımba değil, erkeksi bıyığımdı.

Mimi'nin Tırnak Atölyesi'ne gittiğimde adının tırnak olduğuna şaşırırsam da içeride spa varmış gibi bir hava vardı, bu hoşuma gitmişti. Yerime oturup beş yıl önceden kalan bir Cosmopolitan dergisini karıştırmaya başladım. Eminim içinde bana faydalı olacak bilgiler vardı, ne de olsa modayı beş, on yıl geriden takip ediyordum. Kız kardeşim olsa bir ömür geridesin diyebilirdi.

Dergi, günlük hayatta kimsenin giymeyeceği kıyafetlerle doluydu. Modellerden biri göğsüne eşarp gibi bir şey sarmış, altına da iç çamaşırı kadar bir etek giymişti. Eşarabın içine ise bir şey giymemişti. Yanındaki makalede, "Ofiste ne giymeli? Ofiste sıkıcı giyinmeye son!" yazıyordu. Ofiste bunları giyebileceğimizi mi ima etmişlerdi? Gerçekten mi? Bence bu tamamen saçmalıktı, gerçi ben ne anlarım ki?

Ah işte ilginç bir makale: "Buluşmaya Giriş 101: İş arkadaşıyla ilişki." Bu yazı bir öncekinden çok daha fazla ilgi çekici bir yazıydı.

Makaleye göre çalışanların yüzde kırkı iş arkadaşlarıyla çıkmıştı. Aha! Belli ki bunların hiçbirisi Spectratech'te çalışmıyordu. Anket benim için şu ana kadar pek de tatmin edici olmamıştı.

Ancak makalenin şu bölümü ilgi çekiciydi: *"Bir hamle yapmadan önce, boşlandığınız kişinin de size aynı hisleri beslediğinden emin olun. Eğer çalıştığınız bölgede sıklıkla vakit geçiriyor, siz öğle yemeğine ya da işten sonra bir şeyler içmeye davet ediyorsa hislerinizin karşılıklı olduğuna inanabilirsiniz."*

Bütün makaleyi okusam daha iyi olacaktı. Etrafa iyice baktıktan sonra sayfayı yırtıp çantama attım.

Ne yani? Bunu herkes yapmıyor muydu? Belki de Brian ve benim kaderimiz birlikte yazılmıştı, bu durumda iş arkadaşıyla nasıl düzgün bir ilişki yaşanır konusunu enine boyuna öğrenmeliydim.

Ufak tefek Asyalı bir kadın bana yaklaşıp onu takip etmemi söyledi. Arka tarafta loş ve küçük bir alana geçtik. Midede uçuşan kelebekler iyiye işaret değildi. Acıdan ciddi anlamda nefret ettiğimden bahsetmiş miydim? Ne pahasına olursa olsun acı çekmekten kaçınırdım.

Sandalyeye uzanıp gözlerimi kapattım. Belki gözlerimi kapatsam acı da hafiflerdi. Ya da belki o kadar da kötü bir deneyim değildi, hatta belki uyuyakalırdım. Şu an oldukça rahattım.

"Hazır mısınız?" diye sordu, ben de başımla başlayabilirsın işareti verdim. *Bunu yapabilirim, yapabilirim...*

Ah! Ağda ne kadar da sıcakmış. Bu normal bir şey miydi? Eminim öyleydi ama yine de çok sıcaktu yahu! Sanırım bir yanık kokusu alıyordum. Bir şey söylemeli miydim? Yok canım, bu çok saçma olurdu. Heh, biraz soğumaya başladı. Muhtemelen bu iş böyle yapılıyordu.

Kadın ağdanın üzerine kâğıda benzer bir şey yerleştirdi. Ağzımın köşesini çekerek iyice gerdi.

Aaah! Çok canım acıdı! Brown bana yalan söylemiş! Üst dudağım kopsa bu kadar acırdı herhalde, insan bunu kendine yapar mı? Abartmıyordum tabii ki, az sonra acı yerini yanma-bıraktı. Sanırım üst dudağım tutuşmuştu.

İnsanların bunu düzenli olarak yaptırdığına inanamıyordum. Bu benim ilk seferimdi ve bir daha yaptırmayacağıma çoktan karar vermiştim. Bir dahaki sefere alternatif bir çözüm bulacaktım.

Asyalı kadın rahatlatıcı bir krem sürmeye başladığında ben de yavaş yavaş daha iyi hissetmeye başladım. Aman Tanrım o acı da neydi öyle?

Asyalı kadın sandalyeden kalkmama yardımcı oldu ve birlikte mağazanın ön tarafına doğru yürüdük. Pedikür isteyip istemediğimi sordu, kesinlikle ihtiyacım olmasına rağmen

istemediğimi söyledim. Bana bu konuda biraz hanım evladı diyebilirsiniz ama üst dudağım bayağı bir acıyordu. Az önce sürdüğü krem şu anda işe yaramıyordu, üstelik bir de zonklamaya başlamıştı.

Tanrım! Biz kadınlar daha güzel görünmek için kendimizi nasıl bir saçmalığa alet ediyorduk böyle? Üst dudağım böyle acıyorsa, bikini bölgesinde çekilen acıyı tahmin bile edemiyordum. Düşüncesi bile ürpertici değil mi?

Ağdanın ödemesini yapıp hemen oradan çıktım, kapıdan çıkar çıkmaz akşam serinliği dudağıma battı. Arabama biner binmez Brown'ı arayacaktım.

"Ne haber Jules?" üçüncü çalışta açmıştı.

"Aman Tanrım, Brown! Bana bu kadar acıyacağını neden söylemedin?"

"Ne, neden bahsediyorsun sen? O kadar da acımıyor." Sesinden kafasının karıştığı anlaşılıyordu. Bana "kandırdım" şakası yaptığını düşündüğüm için benim de kafam karışmıştı.

"Ölümcül bir acısı vardı." O göremese de konuşurken üst dudağıma işaret ediyordum.

"Tanrı aşkına Julia, saçmalama. Dünyanın acı eşiği en düşük insanı mısın sen?" dedikten sonra gülmeye başladı.

"Komik olan ne? Sana diyorum, bu iş canımı çok yaktı. Hâlâ üst dudağım yanıyor. Üzerine bir şey sürmeli miyim?" Pencereden esen rüzgâr yanma hissini daha da artırıyordu, o yüzden pencereleri kapattım.

"Sanırım acı hafifletici bir şeyler sürebilirsin, gerçekten de gülünç oluyorsun." Gözlerini bana devirip o meşhur ses tonuyla konuştuğunu hayal edebiliyordum. "Neyse en azından artık üst dudağında kıllar yok."

"Evet, en azından ondan kurtuldum." Hâlâ yanıyor, gerçekten de bu normal olamazdı.

"Ayrıca aradığına sevindim. Yeni bir şeyler öğrendim." Sesi yeni dedikodular öğrenmiş olmanın heyecanıyla kıpır kıpır geliyordu.

"Ama dudağım..." Mızızlanmam bitmemiştir.

"Tanrı aşkına Jules, büyü biraz. Şimdi beni dinle." Dedikoduyu sevdiğimden dolayı acımı bir anlığına da olsa unutacağım için dediğini yaptım.

Bugün işten her zamankinden biraz daha geç çıkmış ve arabasına doğru yürürken Bay Calhoun'un Martha'yı arabasına bırakırken görmüş. El tutuşma, öpüşme falan olmasa da çok samimi görünüyorlarmış, iş dışında bir samimiyetleri varmış yani. Ben de ona aynı şeyden şüphelendiğimi söyledim.

"Demek Bay Calhaun ve Martha ha..." sesi gitgide azalmıştı.

"Evet, hayal edeyim deme." dedim ve kendi kendime gülmüsedim.

"Aah Julia! İğrenç. Bunu yapmandan nefret ediyorum." O da kafasında canlandırmıştı.

"Şu an hâlâ zonklayan dudağıma dönecek olursak..."

"Ah kapatmam gerek Jules, söz veriyorum iyi olacaksın." der demez telefonu kapattı.

Bu akşam yapacak bir şeyim yoktu. Eve gittiğimde eşofmanımı giyip saçımı atkuyruğu toplayıp televizyonun karşısına geçtim. Bir eczaneden acımı hafifletecek krem de bulmuştum, onu dudağıma sürdüğümde neyse ki işe yaradığını gördüm. Bir saat kadar sonra acı hafiflemişti.

Aynaya baktığımda, bıyıklarımın yerinde kırmızı noktacıklar vardı. Bu kızanıklıkla bir palyaçoğu andırısam da bunun yarına kadar geçeceğini umuyordum. İşe palyaço gibi gitmeye niyetim yoktu. Zaten bütün hafta boyunca saçmalamıştım, bunu bir gün daha sürdüremezdim.

4.

Bölüm

Lisedeki halinizi bir düşünün, yakışıklı bir çocuğa rastlama ihtimali okula gitmeyi nasıl da heyecanlı kılar. O hissi bilirsiniz. Şimdi bunu otuzlu yaşlarda, okul yerine işyerinde yaşadığınızı düşünün. Artık neden bağlanmak istediğimi anlayacaksınız.

Bugün işe gitmek konusunda heyecanlanıyordum. Çok saçma ve komikti ama bunca yıl ofise sürüklenip burada olmamayı istedikten sonra bu istek dolu halim o kadar da kötü olamazdı, değil mi?

Jared hakkında bildiklerim şunlardı, birincisi işimi çalmıştı. Bunu aşmaya başlamıştım, sonuçta gelip işi elimden almadı ya. İkincisi son derece yakışıklıydı. Üçüncüsü ve en önemlisi de cupcakelerim şimdiye kadar yediği en güzel cupcakelerdi.

Jared hakkında bilmediklerim ise geri kalan her şeydi. Bu adam psikopat bir sapık bile olabilirdi. İşte şimdi saçmalamıştım.

Kendime sürekli bunu söylememe rağmen yine de bugün işe gitmek için heyecanlanıyordum. Dünyanın en zavallı insanı olduğumu kabul ediyordum. Çoğu insan zavallı olduğunu kabul bile edemez.

Duştan sonra siyah kumaş pantolonumu ve mat pembe Polo gömleklerimden birini giydim, birileri bunun tenimin

rengine yakıştığını söylemişti. Bu sabah gardırobumdakilere farklı kıyafetlerim olsun istedim, bu ilk defa başıma geliyordu. Belki de alışverişe çıkmam gerekiyordu. Nereden başlayacaktım? Zevksiz olduğumu biliyordum, bir kız kurusu olarak görevim moda endüstrisine dair hiçbir şey bilmemek değil miydi?

Sadece eğlencesine kendimi Cosmo dergisindeki kıyafetlerle hayal ettim. Ne kadar muhteşem görünebilirdi ki? Bence Brown bile o kıyafeti taşıyamazdı.

Kendime aynada son bir defa baktım. Çoğu kadının aksine aynada kendimi saatlerce inceleyip süslenip püslenmezdim. Herhalde buna çok şaşırıdınız. Makyaj da yapmazdım, normalde saçımı arkaya atıp neredeyse her gün aynı şeyleri giyerdim. Zaten nasıl görüldüğümü biliyorken aynaya bakmamın ne anlamı olabilir ki?

Bugün aynada kendime biraz daha uzun süre baktım. Vay canına bu gömlek soluk tenim ve koyu kahve saçlarımla gerçekten de güzel görünüyordu. Hatta yeşil gözlerimi bile ortaya çıkarmıştı.

Ne? O da neydi?

Aman Tanrım, bu gerçek olamazdı! Dudağımın üzeri kabuk bağlamıştı! Dün akşamki ağda olayını tamamen unutmuşum.

Üstelik küçük bir kabuk da değil, ince uzun kahverengi bir kabuk tam dudağımın üzerinde duruyordu.

Hitler'e benzemiştim.

Şimdi ne yapacaktım? Makyaj malzemelerim de yoktu... Bugün işe böyle gitmemin imkânı yoktu. İnsanlar ne düşünecekti; rezil olacaktım.

Arayıp bugün işe gidemeyeceğimi söyleyebilirdim. Bugün cuma olduğuna göre bütün hafta sonu kabuk da iyileşecekti diye düşündüm.

Her şey yoluna girecekti.

Hey, bir saniye; bugün bütçe toplantısı vardı yani bugün işi atlatamazdım! Tabii ki benim üst dudağımda bir yara kabuğu varken bile bu mecburi bütçe toplantısı yapılacaktı.

İşe gittiğimde Brown'ı öldürecektim. Beni bunu yapmaya nasıl ikna etti ki? Bir yerde bir terslik olmalıydı, tanıdığım kim-senin dudağının üzeri bıyıklarını aldırıldığı için yara olmuyordu. Ah tabii bende bu bahtsızlık varken...

İşi de atlatamıyordum, şimdi ne olacaktı? Tamam, zeki olduğumdan bunun üstesinden gelebilirdim. Bana şu an yardımcı olabilecek tek kişi vardı.

"Anneee!" diye bağırarak üst kata koştum.

Annemi mutfakta babamla kahve içip gazetesini okurken bulmuştum. "Anne! Bana yardım etmen gerek."

"Ne oldu Julia?" sandalyeden kalktı, endişeli görünüyordu.

"Dudağıma bak!" dedim Hitler dudağımy gösterirken. Şu anda gerçekten de ağlamak istiyordum.

Önce biraz yaklaştı, "Aman Tanrım!" dedi ve bir adım geri attı. Gördüğü manzara onu şok etmişti. "Bunu nasıl... Ne oldu böyle?" diye kekeledi.

"Bıyıklarımı aldurdım ve sonuç ortada!" Ben anneme durumunu anlatırken babamın kahkahasını bastırıldığını duydum. Annem, babama susmasını söyleyen bir bakış attı.

"Ne yapabilirim? İşe gitmem gerek! Ama bu şekilde gide-mem." diyerek mızızlanmaya başladım.

"Tatlım, bilmiyorum ki. Sanırım biraz makyaj yaparak kapatmayı deneyebilirim. Yine de ne kadar sürer emin değilim." dedikten sonra kabuğa dokunmak üzere elini uzattı. "Tüh, bayağı da kötüymüş. Ağdayı çekerken derini de almış olmalı."

Biraz iğneleyici bulmuştum ifadesini, öfkeyle parladım, "Sen ne düşünüyordun?" Parmağımy üst dudağıma götürüp

şışlığe dokundum. "Makyajın işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum tatlım, en azından deneyebiliriz." Bana acır gibi bakıyordu.

"Lütfen deneyelim anne. Çok çaresizim, bu sabah kaçıramayacağım bir toplantım var. Ama bu şekilde Hitler gibi de gitmek istemiyorum." dedim dudağımın üstünü göstererek. Babam çaresizce gülmesini bastırmaya çalışıyordu, eliyle ağzını kapatıp masayı yumruklamaya başlamıştı.

"Baba! Her neyse..." Annemi onun odasındaki büyük banyoya doğru takip etmeye başladım. Yara kabuğunu kapatacak bir şeyi olması için sessizce dua ediyordum.

Yaklaşık on beş dakika kadar üzerinde çalıştı. Bir ara, çok canımı yaksa da yüzümü tamamen yıkayıp yeniden başlarmamız bile gerekti. Ama en sonunda oldukça başarılı bir şekilde kabuğu gizlemeyi başarmıştı, en azından artık belli bir mesafeden görülmüyordu.

Neden böyle korkunç şeyler hep benim başıma gelirdi? Ne günah işledim ben Tanrım?

Annem kapatıcının üzerine biraz makyaj yapmam konusunda beni ikna etti, böylece dikkat dudağımın üzerinden gözlerime çekilecekti. Alılık, uğruna savaşmama rağmen açık krem göz fan ve maskara sürdü. Sanırım bu konuda ona güvenecektim, ben kaç kere makyaj yapmışım ki? Kendimi belki biraz sürtük gibi hissetmişim o an. Umarım makyaj konusunda haklı çıkardı da tüm dikkati o korkunç ağda yarasından uzaklaştırırdı. Bıyıklı kalmak şu anki halimden bin kat daha iyiydi.

İşe gittiğimde ilk isim Brown'ı odama çağırıp makyajıma son dokunuşları yapmasını istemek oldu. İşe yetişme stresiyle kimse yara kabuğunu görmesin diye dualar ederken terlemeye başlamışım.

Brown beni gördüğünde, "Aman Tanrım!" dedi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Biliyorum, korkunç değil mi?" dedim ağzımı ve üst dudacağımı elimle kapatırken.

"Hayır, Julia çok güzel olmuşsun! Makyaj yapmışsın!" yerinde duramıyordu.

"Evet, çünkü sayende üst dudacağında koca bir yara kabuğu var." dedim üst dudacağımı göstererek.

"Şaka yapmıyorum, çok güzel görünüyorsun." Sesi tuhaf ve uçanıydı. Burada önemli olan makyaj değildi ki.

"Brown asıl konuyu kaçınıyorsun. Dikkatleri üst dudajından uzaklaştırmak için makyaj yapmak zorunda kaldım. Beni dinler misin lütfen?"

"Tamam, şu dudajına bir bakayım." Yüzüme yaklaşıp inceledikten sonra; "Oh Tanrıya şükür, o kadar da ciddi bir şey yokmuş." dedi.

"Çünkü annem kapatıcı sürdü. Korkunç bir şey! Lanet olası Hitler'e benziyordum!" diye ciyakladım. Tek önemsedigi şey makyajımdı, şu an bir hilkat garibesine dönmüş olmam umurunda bile değildi.

Son söylediğim Brown'ı kikir kikir güldürmüştü. Az sonra bu kikirdeme kendini histerik kahkahalara bıraktı ve sonunda nefes alamamaya başladı. Çok kabaydı. Tamam, durum biraz komikti, yani aslında trajikomikti! Bana hep böyle olur zaten. Ben de kendimi tutamayıp kikirdemeye başladım ve ardından kahkahalar geldi.

Gözüm bir an için saate takılmıştı, "Ah Tanrım, toplantı!" dedim ve gerçek hayata döndük, gözlerimizden yaşlar akıyordu. "Hemen beni düzeltmelisin." Yüzümü işaret ettim ve Brown makyaj çantasını kapığı gibi işe koyuldu.

Bay Ngyuen'in hazırlamamı istediği hesap tablosunu yapıp fotokopi odasında herkes için bir kopyasını çıkarmak için çok az zamanım kalmıştı.

Toplantıya giderken tuvalete uğrayıp kendime ve üst dudğındaki felakete bir göz attım. Gerçekten de çok güzel görünüyormuşum. Brown ve annemin işbirliğiyle büyük bir kısmı kapanmış olan kabuk dışında makyajım çok güzel olmuştu. Hmm... Belki de artık makyaj yapmaya başlamamın zamanı gelmişti. Öyle çok değil canım, hafif ve abartısız makyajın kimseye zararı olmazdı. Bu konu üzerine düşüncektim.

Makyaj sayesinde biraz artmış olan özgüvenimle toplantı salonuna bir adım attım. Kapıdan bir bakış attığımda tahmin edin içeride kimi gördüm? Jared Moody, evet. Ortada, en önde oturmuştu. Gergin liseli kız da anında geri dönmüştü, biraz kafam karışmıştı. O neden buradaydı? Bu toplantıya insan kaynakları hiçbir zaman katılmazdı.

Beni görünce elindeki dosyalardan başını kaldırıp gülümsedi, o an toplantıda ne işi olduğuna dair düşüncelerim uçup gitti. Gülümsemesi büyüleyiciydi. Hiç düşünmeden ben de ona gülümsedim. Normal insanlar gibi yani. Tanrım, bir kız kurusuna makyaj yapınca tam bir hanımefendiye dönüşeceğini kim bilebilirdi ki?

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duydum, arkama döndüğümde Bay Calhoun'ın dikildiğini gördüm.

"Merhaba Bay Calhoun!" Sesim biraz fazla neşeli çıkmıştı. Benim içime ne girmişti böyle? Acaba makyaj beynime mi işlemişti?

"Merhaba Julia." Duraksadı ve parmaklarını dalgalandırarak elini büyük göbeğine yerleştirdi.

"Yakınlarda şu meşhur kurabiyelerinden yapmayı düşünüyor musun?"

"Hmm, tabii yapabilirim." dedim ve gülümsedim.

Bay Ngyuen arkamdan, "Hadi başlayalım." dedi. Apar topar bir yere oturdum. Jared'in yanında olmamasına dikkat etmiştim. En azından çok gerilmeden, geçirilmeden ya da utandırıcı bir sakarlık yapmadan ona gülümsemeyi başarmış, durumu batırmamıştım.

Bay Ngyuen dümdüz bir sesle, "Başlamadan önce Ed Calhoun'ın söyleyeceği birkaç şey var." dedi. Neredeyse bundan rahatsız olmuş gibiydi, gerçi onun tipi öyleydi.

"Teşekkürler Henry." Bay Calhoun patronumun aksine ekstra neşeliydi, o gülücükler saçarken göbeği Noel babanın göbeği gibi sallanıyordu. "Dillere destan toplantılarınızı ele geçirdiğimiz için kusura bakmayın." *Ah Tanrım yine mi?* "Size yeni elemanımız Jared Moody'i tanıtmak istiyorum." dedikten sonra sandalyesine yaslanmakta olan Jared'e işaret etti.

"İnsan kaynakları normalde haftalık bütçe toplantılarınızda yer almıyor biliyorum ama bu toplantıda Jared'in de insan kaynakları departmanı temsilcisi olarak katılmasını istedim. Daha verimli çalışmak amacıyla tüm departmanlarda varlığımızı göstermek istiyoruz. Jared bu konuda bana yardımcı olmayı kabul etti." dedi ve Jared'e başını salladı. "Ekleyecek bir şeyin var mı Jared?"

Jared ayağa kalkıp herkese baktı, "Ekleyecek bir şeyim yok, burada olduğum için memnunum. Kimsenin, insan kaynaklarının masasının altında saklandığını düşünmesini istemem." diyerek yerine oturdu, bana bakıp belli belirsiz gülümseyerek göz kırptı.

Acaba? Ben... Yo, asla!

Tamam... Bunu yapmıştım tamam ama bunu burada söylediğine inanamıyordum. Sandalyemi hızla onunla yüz yüze bakmayacağım bir yöne çevirdim. Yanaklarım kızarmaya başladı, cayır cayır yanıyordum!

Bay Calhoun, "Hepsi bu kadarsa sözü Henry'e bırakıyo-

rum.” dedi ve hepimize el sallayıp ördek gibi badi badi yürüyerek salondan çıktı.

Bay Ngyuen salonun önüne doğru ilerledi. “Üzerinden geçmemiz gereken pek çok şey var, o yüzden başlıyorum.”

Son çeyrekte şirketin nerede olduğu ve nerede olması gerektiğiyle ilgili ilginç bir konuşmaya başladı. Tamam, pek de ilginç değildi. Yine de, benim de söyleyecek bir şeyim varmış gibi her söylediğiyle ilgileniyormuş gibi yapıyordum. Herkesin böyle yaptığını fark ettiğim için başımı evet anlamında sallıyor ara sıra söylediklerini düşünüyor gibi çenemi yumruk yaptığım elimin işaret parmağıyla ovuyordum. Az evvel Jared, herkesin önünde bana gizlice hakaret etmemiş gibi rahat davranmalıyım. Kimse neden bahsettiğini bilmiyorsa bu bir hakaret sayılır mıydı?

Şu an ondan nefret etmem gerekiyordu ama bugün son derece yakışıklıydı. Gözlerini ortaya çıkaran jilet gibi açık mavi bir gömlek giymişti. Benimle her göz teması kurduğunda gözlerimi kaçırarak hemen Bay Ngyuen’e bakıyordum.

“Son çeyrekte satışlarda bir düşüş yaşandı, bunu telafi edebilmek için raporun beşinci sayfasında gördüğünüz...” Bay Ngyuen neredeyse bir diş çekimi kadar heyecan verici sunumuna devam ediyordu.

Yemek hakkında düşünmeye başlamışım, ne zaman sıkılsam yemek düşünürdüm. Şu an bir kremalı pasta için neler vermezdim. Geçen hafta restoran malzemeleri mağazasında yeni pişirme malzemelerine bakarken –orada adımı bile biliyorlardı, utanç verici ama gerçek!- bir pastaneye gitmişim. Orada hayatımda yediğim en leziz pastayı yedim. Tek kelimeyle mükemmeldi. Tüm malzemeleri tam kıvamındaydı. Bu pastayı evde denemeyi düşünüyordum.

“Julia?” Jared’in sesiyle kremalı pasta rüyamdan uyandım.

“Evet?” Aslında okumadığım rapordan başımı kaldırıp

baktığımda salondaki herkesin bana baktığını gördüm. Ben Jared'e bakıyordum, o da salonun ortasındaki Bay Ngyuen'e bakıyordu.

Bay Ngyuen, "Julia, lütfen raporları dağıtır mısın?" derken gözlerinden alev saçıyordu.

"Ah, tabii pardon! Bir saniye, raporu okuyordum da, çok ilginç bilgiler var! Kusura bakmayın." Ayağa kalkıp oradaki herkes raporları dağıtmaya başladım. Salonun arkasında birinin kıs kıs güldüğünü duydum. Acaba Bay Ngyuen ne kadar zamandır bana sesleniyordu. Bir aptal gibi görünüyor olmalıydım.

Daha toplantı başlamadan raporları dağıtmış olmam gerekiyordu. Sanırım Bay Calhoun ve Jared'le karşılaşmam gardımı düşürmüştü. Tabii bu kabul edilebilecek bir bahane değildi. Bu Bay Ngyuen'in hiç hoşuna gitmeyecekti.

Toplantının devamına çaresizce odaklanmaya çalışarak aptallığımı telafi etmeye çalıştım. Bay Ngyuen tam bir göttü (onu en iyi anlatan kelime kesinlikle bu) ve toplantılarında her şey yolunda gitmediğinde sinirleniyordu. Benim yüzümden bir aksama olduğuna inanamıyordum. Çok yakında ağır bir e-mail alacaktım.

Toplantı bittikten sonra Bay Ngyuen çok net bir tonda, "Julia " diyé seslendi. İnsanlar salondan ayrılırken beni yanına çağırıyordu. "Seninle konuşmamız gerek."

Aman Tanrım, bana kişisel olarak bağırarak mıydı? Herkesin önünde hem de! Jared'in önünde mi? Ama genelde yüzüme bir şey söylemez, e-mail yazardı. Buna inanamıyordum.

Ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum, böyle bir konuşmaya hazırlıklı değildim.

Yerimden kalkıp salonun önüne doğru yürürken; "Evet, Bay Ngyuen?" dedim. "Bu arada sunum harikaydı!" diye ekleyip neşeli bir şekilde gülümsedim. Yanlış bir şey yaptığımda küstahlaşmaktan nefret ediyordum.

“Evet. Her neyse, benim için bir şey yapmanı isteyeceğim.” dedikten sonra uzun tırnağına baktı, o kadar uzundu ki kıvrılmaya başlamıştı. Çok iğrençti. Bundan Brown’a daha sonra bahsedecektim.

“Tabii, hiç sorun değil. Konu nedir?” Gerçekten de şu an zavallı bir şekilde kucını yalıyordum. Kendimi bunu yapmaktan alıkoyamıyordum. Hiç hoşlanmadığım bir özelliğim daha...

“Bu Jared Moody.” dedi Jared’i işaret ederek.

Jared yine o samimiyetsiz sırtımayla arkasına yaslanıyordu. “Evet, tanışmıştık.”

“Bay Moody burada yeni olduğu için bu raporu ona açıklamamı istiyorum.” Toplantı boyunca anlattığı bütün evrakları karton dosyaya sıkıştırıp elime tutuşturdu. “Benim bu iş için vaktim olmadığından senin yapmanı istiyorum.”

Bu adam çıldırmış mıydı? Jared’in önünde tek kelime edemeyen ben, koca bir dosyayı nasıl anlatacaktım?

“Dürüst olmak gerekirse yapamam, çok...”

“Evet, tamam o zaman bunu daha sonra yapman gerekecek. Bunu yapabilecek durumda olmadığım için yardımına ihtiyacım var.” İnatçı bakışları iğne gibi saplanıyordu.

Bay Ngyuen salondan ayrılırken, “Tabii, sorun değil.” dedim, konuşma bitmişti. Ne garip bir durumda kalmıştım.

Tüm bunlar kafamı karıştırmıştı. Bay Calhoun’ın açıklamasını dinlemiştim, Jared’in pozisyonu aslında Bay Calhoun’a destek niteliğinde bir işti. Muhasebe ya da diğer departmanlarla alakası olmaması gerekiyordu. Bu raporu ona neden açıklamak zorunda olduğumu bile bilmiyordum, çünkü onunla bir ilgisi yoktu. Sanırım panoda işin tanımını çok iyi anlamamıştım. Bu işi almadığıma sevinmeye bile başlamıştım. Ben muhasebeden uzaklaşmaya çalışıyordum, istediğim iş bu değildi ki. Umarım yakında muhasebeyle alakası olmayan yeni bir pozisyon açılırdı da buradan kurtulurdum.

Arkama gergin bir biçimde döndüğümde Jared'in bana gülümsediğini gördüm. "Cupcakelerin efendisi Julia."

Şimdi salonda sadece ikimiz kalmıştık. Onunla bu kez sohbet etmek üzereydim, bunu başarabilirdim. Raporu özetlemek için tek kelimelik cümlelerden daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. İşte bu hiç iyi değildi.

Masada Jared'in karşısına oturup rapora baktım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Julia Warner Dorning'in hayatında bir başka utanç dolu an için hazır olun. Şu ana kadar sayısız utanca düşmüştüm.

"Şimdi, nedir hikâye?" dedi. Jared'in gülümsemesiyle midem allak bullak olmuştu.

Ona gergin bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim, bu rapor hakkına ne anlatacaktım ki? Nereden başlayacaktım?

"Hmm... Bu bir bütçe raporu..." Karşımda bir aptal varmış gibi raporun köşesinden tutup ne olduğunu söyledim. Ne aptallık ama...

"Evet, biliyorum." dedi ve gülümsedi. Yerinden kalkıp masanın sonuna doğru yürüyüp yanıma oturdu. "Sorun olur mu? Yanına otursam daha iyi olur diye düşündüm. Söz veriyorum, ısırmayacağım." dedi ve ben masumum der gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Tabii." dedim hafifçe gülümseyerek. Çok güzel kokuyordu. Lanet olsun çok çok güzel kokuyordu. Midemdeki çırpınışı gittikçe güçleniyordu.

"Peki, bana bu raporla ilgili ne söyleyebilirsin?" sandalyesinin arkasına yaslanmış bana bakıyordu.

Beyni olan ve konuşabilen, karakter sahibi, normal bir insan olduğumu göstermek için şu andan daha iyi bir an olamazdı. Düşündüğü gibi zor anlayan biri değildim.

Derin bir nefes aldım.

"Tamam, Bay Ngyuen'in de toplantıda anlattığı gibi bu rapor üç aylık hazırlanır. Şu an önümüzdeki rapor da geçen üç ayın kâr raporu." Vay vay vay! Sonunda konuşabilmişim. Bu bir mucizeydi, en azından benim için.

Jared anlıyormuş gibi başını salladı, onun yanındayken konuşabileceğimi görünce biraz daha güvenli bir şekilde devam ettim. "Raporun ilk bölümünde son üç aylık satışların tüm kâr listesi yer alıyor. Gördüğün gibi büyük bir düşüş var."

"Şu sayılar mı?" Rapora işaret ederken elinin benimkine çarpmasıyla kolumdan yanaklarıma doğru ılık bir his yayılmaya başladı. Şu anda kızarmamalıydım, hayır! Artık çok geçti...

"Hmm..." *Nefes al Julia, nefes al.* "Evet öyle." Bana bakmadığını umarak yüzümü rapordan kaldırmamışım.

Çaktırmadan Jared'e baktığımda arkasına yaslanmış oturduğunu gördüm. Ona gösterdiğim sayıları inceliyor gibi görünüyordu.

Birdenbire, "Açlıktan ölüyorum." dedi.

"Öyle mi? Hmm... Bu işi daha sonra yapabiliriz." Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramışım.

"Aslında öğle yemeği sipariş etmeyi düşünüyordum, belki dosyaların üzerinden geçerken birlikte yeriz. Sen aç mısın?" diye sordu ve hafifçe gülümsedi.

"Hmm... Ben..." Birlikte öğle yemeği yemek mi? Midemde uçuşan kelebekler ve gerginlik yüzünden yemeğe yer kalmamıştı. Üstelik konuşurken yüzüne yemek püskürtme riskim vardı ya da komik bir şey söylerse burnumdan soda fışkırabilirdi. Geçmiş performansına bakarsak pek de parlak sayılmazdı.

Aklımdan bunlar geçerken, tüm bunların aksine, "Tabii." dedim. Aptal ve sulu liseli kız bir, mantıklı yetişkin kadın sıfır.

Kısaca ne sipariş edeceğimizi konuştuk. O alternatifler

sundukça ben de bir aptal gibi başımı sallıyordum. Onun yanındayken ne yiyeceğime bile karar veremiyordum. Oysa yemek benim uzmanlık alanımdı.

Pizzada karar kıldık, daha doğrusu o pizzada karar kıldı, ben de başımı salladım. Akıllı telefonunu çıkarıp şirket kartıyla ödeyerek siparişi verdi.

Yani bu işi alsaydım, şirket kartım mı olacaktı? Lanet olsun! Bu kartı insanların arasında çıkarmak çok etkileyici olurdu.

Pizza için beklerken rapor üzerine konuştuk ve birkaç soru sordu. Bana sürekli bir şeyleri tekrar ettiriyor, durdurup onaylatıyordu. Bazen pencereden dışarı bakıyordu. Ben de bu süre boyunca onun yüzünü inceliyordum. Bir sapık gibi değil tabii canım. Sağına, soluna kaçamak bakışlar atıyordum. Konuşurken midemde uçuşan kelebekler, yanaklarımdan kızarmasına sebep olduğu için göz teması kurmak benim için zordu, ben de kaçamak bir şekilde onu iyice inceliyordum. Yine de gözlerimi raporda tutmak benim için daha iyi olacaktı.

Bize içecek bir şeyler almak için kısa süreliğine dinlenme odasına gittiğinde bu süreyi derin bir nefes alıp durumu toparlamak için kullanmaya çalıştım. *Tabii ki kız kurusu kafasıyla değil, normal bir düşünce yapısıyla.* Keşke şu an nefes alarak kendimi normal bir insana çevirebilseydim. Bu süper yakışıklı adamla ögle yemeği yiyeceğime ben bile inanamıyordum. Benim hayatımda pek rastlanan türden bir şey değildi bu.

Pizza geldiğinde ikimiz de birer dilim alıp yemeye başladık. Sessizce yerken ben ya pizzaya ya da pencereden dışarıya bakıyordum. Biraz tuhaf bir histi. İkimizin de söyleyecek bir şeyi yoktu. Neyse ki, pek konuşmuyorduk. Konuşsaydık kendimi utandırmanın bir yolunu bulurdum.

"Bana biraz kendinden bahsetsene." Minnettar olduğum sessizliği bozmuştu.

Bunu pizzamdan dolu dolu bir ısırk aldığımda sormuş-

tu. Bir elimle ağzımı kapatarak, sabırsızca ağzımdaki lokmayı yutmaya çalıştım. Ben yemeğimi çiğnerken beni izlediği o bitmek bilmez an korkunç bir sessizlik hâkimdi.

Tatlılık muskası mıydım ne?

"Hmm..." boğulacaktım, bir yudum sodamdan içtim. "Ne bilmek istiyorsun?" Bu süper seksi adam benim hakkımda ne öğrenmek isteyebilirdi ki?

"Adının anlamı ne? Aileden mi geliyor?" diye sorup pizzasından bir dilim ısırdı.

Ah, neyse ki kolay yerden sormuştu. Tuhaf ama kolay bir soruydu.

"Bizimkiler Beatles fanıdır. Adım da onların bir şarkısından geliyor. Kız kardeşim Anna'nın ismi de bir şarkıdan geliyor, ayrıca erkek kardeşim Lennon da. Gerçi onunkini açıklamama gerek yok." Bir yandan da pizzayı gözlüyordum. Bir ısırık daha almak istiyordum ama ağzım doluyken bana başka bir soru sormasını istemiyordum. Tabii ki soracaktı. O yüzden bekledim.

"Beatles'in anısına isim koymak çok ilginçmiş. Gerçekten de sıkı hayranlarmış." dedi, bir an için düşüncelere daldıktan sonra, "Babam da Beatles hayranıydı." diye devam etti. Bu sırada gözlerinde mutsuzluğa benzer bir bakış yakaladım. Emin olamayacağım kadar hızlı geçip gitmişti.

"Bizimkilerde 60'larda hippilik varmış. Barış, sevgi falan filan işte." Gülümsedim. Hippilik onların yetiştirilme tarzında yoktu, onlar daha ziyade aşırı sağ bir yaklaşımla büyütülmüş-tü.

Jared güldü, "Baban ne iş yapıyor?" diye sordu.

"Avukattır, buraya çok yakın 12. Cadde'de bir şirketi var. Bizi emekli olmakla tehdit ediyor ama olur mu bilemiyorum."

"Peki ya annen?"

"O da öğretmen ama kendimi bildim bileli evde. Bir zamanlar biz okurken öğretmenliğe geri dönmüştü. Daha doğrusu benim gittiğim okulda çalışıyordu. Çok sinir bozucu bir şey, annen senin okulunda öğretmen olunca hiçbir şeyden sıyrılmıyorsun." Zaten bir şeylerden sıyrılmayı denediğimden değildi ama bunu yapabileceğimi bilmek iyi olurdu. Yine de ona hikâyenin bu kısmını anlatmadım, kendimi sıkıcı göstermek istememiştim. Hatta biraz asi göstermek bile istemiştim.

"Ne zamandır Colorado'dasın?" Gözleri pencereden gelen güneş ışığıyla parlıyordu.

"Tüm hayatım boyunca buradaydım, burada doğdum, muhtemelen burada öleceğim." dedim ve gülümsedim, o da buna gülümsedi. "Peki ya sen?"

"Aynen ben de öyle. Tabii iş için çok fazla seyahat etmem dışında." Bunları söylerken önce ellerine sonra hızlıca bana baktı.

"Bu yüzden mi Spectraltech'te işe girdin?"

"Evet... Sanırım öyle." Bir pizza dilimi daha aldı. "Burada çalışmayı seviyor musun?"

Bu ilginç bir soruydu, ona buradaki aptal işimden nefret ettiğimi söylemeli miydim? Yoksa o işe başladığından beri gözüme daha iyi görünmeye başladığını mı söylemeliydim? Her ikisini de söyleyemezdim, ben de; "İş sonuçta." diyerek kestirip attım.

"Hmm öyleyse bu iş, hayalindeki iş değil?" derken pizzasından bir ısırık daha aldı.

"Yo, değil."

"O zaman hayalindeki iş nedir?" İçten bir şekilde sormuştu, neden bu kadar önemseddiğini anlamamıştım.

"Bilmiyorum, sanırım bir şeyler pişirmekle ilgili." dedim ilgisiz bir biçimde. Tabii ki en sevdiğim şey buydu, tek tutkum buydu. Spectraltech'te muhasebe departmanında tutku ne gezer?

"Son on yılı burada geçirdiğine göre bir sonraki on yılda sevdiğin bir işi yapmayı düşünmez misin?" diye sordu, beni anlamak istercesine başını yana eğdi.

Ona bunun tam kız kurularına göre bir şey olduğunu söylemek istiyordum. Kediler tarafından yarısı yenmiş cesedini birileri bulana kadar bütün kız kuruları aynı işi yapar. Ama bunu anlamazdı, onun yerine sadece, "Değişimle aramız biraz açık," dedim.

Bir an için bunu anlamaya çalışır gibi baktıktan sonra; "Nerede yaşıyorsun?" diyerek konuyu aynı derecede rahatsız bir başka konuya çekti. Bu süper seksi kokulu, muhteşem gülümseyen adama ailemin bodrum katında yaşadığımı söyleyemezdim.

"Denver'da, sen?"

"Aynen, ben de." dedi ve bir dilim pizza daha aldı. Sanırım dördüncü dilimini yiyordu, bense elimdeki dilimi bile bitirememiştim. Karşımdaki Brown ya da başkası olsaydı şu an üçüncü dilimimde olurdum. Benim için yemek yiyememek yeni bir histi.

"Peki, iş dışında neler yapmaktan hoşlanırsın?" diye sorup bir ısırık aldı. Belli ki rapora dönüş yapmayacaktık. Buna sevinmeliydim ama bana sürekli cevap vermek istemediğim sorular soruyordu.

"Pek bir şey yapmam." deyip omuz silktim.

"Gerçekten mi?" deyip inanamaz bakışlarla arkasına yaslandı. İnsanları okumakta berbatı, çok soru soran insanlardan hoşlanmazdım.

"Şaşırmış görünüyorsun." dedim merakla.

"Her gece dışarı çıkıp gününü gün eden kızlardan olduğunu düşünmüştüm." dedi ve yarım ağızla gülümsedi.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı, benim bir parti kızı olmamın imkânı yoktu. Gözleri gören herkes bunu anlayabilirdi.

"Hayır, her gece dışarı çıkıp günümü gün etmem." derken "her gece"nin altını çizmiştim ki gerçeğin aksine ara sıra eğlendiğimi düşünsün.

"O zaman erkek arkadaşın da yok?"

İçeceğim bir öksürükle ağzımdan burnumdan gelmek üzereydi ki hemen bir peçete alıp sildim. Bu adam şaka mı yapıyordu? Erkek arkadaş mı?

"Hayır." dedim öksürürken, kendimi toparlamaya çalışıyordum.

"Ah, çok mu özel oldu. Kusura bakma, unutalım gitsin." derken peçetesiyle ağzını sildi.

"Sorun değil, boğazıma kaçtı." dediysem de olay aslında tamamen başkaydı. "Neden sordun?"

"Sebebi yok, sadece merak ettim." Bunu söylerken yüzünde cesur bir gülümseme vardı.

"Senin var mı?" demekten kendimi alamadım.

"Hayır, erkek arkadaşım yok." dedi duygusuz bir ifadeyle, ben de kahkahayı bastım. Kahkaha atmak midemde uçuşan kelebekleri biraz olsun rahatlatmıştı.

Bu şakaya gülmek beni de rahatlatmıştı, şimdi biraz daha rahatlamış şekilde arkama yaslanıp başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Kelebekler geri dönmüştü ama bu sefer daha rahattım ve kızarmıyordum.

Hemen bir dilim pizza daha aldım, işte şimdi midemde pizzaya yer açılmıştı. Bunun bitmesini istemiyordum. Bu öğle yemeği sürebildiği kadar sürsün istiyordum, belki daha fazla yersem bunu başarabilirdim.

Şimdi kişisel sorular sorma sırası bendeydi, ben cesaretimi toplayana kadar Jared'in telefonu çaldı.

Telefonunu alıp izin istercesine bana baktı, "Sadece bir saniye sürecek." dedi ve telefonu kulağına götürdü.

"Benim Jared." dedi ve dinlemeye başladı. Sandalyesini hafifçe benden öteye çevirdi. "Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum, ben bu şekilde iş yapmıyorum."

Birdenbire sesi huzursuzlaşmıştı. Dinlememeye çalışsam da elimde değildi. Benden bir adım ötede oturuyordu.

"Hayır, buna müsaade edemem. Hiç profesyonel davranmıyorsunuz, bunun olmasına nasıl izin verirsiniz? Bir anlaşma yapmıştık." Sesi bu son bölümde yükselmmişti.

Sanırım orada olduğumu unutmuştu, çünkü bunu duymamı istediğini sanmıyordum. Onu bu şekilde sinirli görmek yine de ilginçti. Bir sonraki sigara molamızda bunu Brown'a anlatacaktım. Sinirlenince bile çirkin olmadığını tabii ki.

Sandalyesinden kalktı, muhtemelen içinden küfür ediyordu. "Bir saniye." dedi telefonu başından uzaklaştırdı; "Julia hemen döneceğim." dedi.

Koridora çıkarak tuhaf telefon konuşmasını bitirdi. Hattın diğer ucundaki kişinin ne söylediğini çok merak ediyordum. Jared, Spectraltech'te duvarların kâğıttan ince olduğunu bilmiyordu herhalde. Hâlâ tüm söylediklerini duyabiliyordum.

"Bakın, bunu nasıl düzelttiğinizle ilgilenmiyorum, bir yolunu bulup düzeltin. Benim adımları bu işe bulaştırmayın, bilmez olmam son derece önemli." Nasıl yani, yasa dışı bir işe mi bulaşmıştı? Bu iş gittikçe ilginçleşiyordu. Brown'la buluşmak için sabırsızlanıyordum.

Sesi biraz azaldığı sırada ne dediğini tam olarak duyamadım ama sanırım bir avukattan söz ediyordu. Güle güle dediğini duyduğum an sandalyemi masaya yaklaştırıp az önce yediğim pizza dilimini aldım. Onu dinlemek yerine pizza yiyor gibi görünmek istemiştim.

Sandalyesine otururken, "İyi misin?" diye sordum. "Sen buradayken konuşmanın bir kısmını duydum, sıkıntılı bir konuya benziyordu." Ah Tanrım! Biraz daha akıllı olamaz mıydım? Ona resmen konuşmayı duyduğumu söylemiştim.

"Son işimle ilgili, dışarı sızması gereken bazı bilgiler sızmış." dedi tekrar rahat pozisyonunu alırken.

"Buradan önce nerede çalışıyordun?" şimdi çok meraklanmıştım.

"Boulder'de." Kaçamak bir cevap vermişti. Hmm... Brown'la konuşacak çok fazla konumuz vardı.

Bundan sonraki konuşmamız iki yabancı gibi havadan sudan devam etti. Rapor hakkında bildiğim her şeyi ona anlattım, öğle yemeği bitmişti. Çok uzun zamandır yediğim en iyi öğle yemeğimin bu olduğunu kabul etmek acıydı ama gerçektir.

Bitirdikten sonra, "Bu çok ilgi çekici, rapor hakkında anlattıkların için teşekkür ederim." dedi, ilgi çekici derken sesine imalı bir ton eklemişti. Aynı anda ayağa kalktık, birbirimizle aramızda birkaç santim vardı. Gözlerimizin buluşmasıyla nefesim boğazımda düğümlendi. Ardından bana gülümsedi ve biraz garip bir ifadeyle gözlerime baktı. Sanki yüzümü inceliyordu. Ağzımın kenarında yemek artıkları varsa ya da burnum akıyorsa diye hemen başka yöne döndüm. *Lütfen Tanrım, bari bu olmasın!*

Masayı boşaltıp sessizce alt kattaki dinlenme salonundaki çöp kutusuna doğru ilerledik. Bir şeyler söylemek istiyordum ama çıkmıyordu.

Dinlenme salonunda çöplerimizden kurtulmuş ayrılmak üzereyken, "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Sanırım." Bu sefer nasıl bir soru geliyor acaba diye merak ediyordum ki üst dudağımı göstererek "Dudağına ne oldu?" diye sordu.

Ah! Lanet olsun! Hitler dudağım. Onu tamamen unutmuştum, sodayı püskürtme tehlikesi atlattuktan sonra peçeteyle kapatıcıyı da silmiş olmalıydım.

Hemen elimi ağzıma götürüp dudağımı gizledim ve ona söyleyecek bir şey düşünmeye başladım.

"Uçuk falan mı, yoksa başka bir şey mi oldu?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Aman Tanrım, bende uçuk olduğunu düşünüyordu. Ona ne söyleyecektim şimdi, bıyık mı daha iyiydi, uçuk mu? Hangisi?

Ölmek için mükemmel bir zamandı.

"Mmm... Kendimi yaktım." dedikten sonra iyice sindim.

"Orayı nasıl yaktın?" Şimdi haklı olarak kafası daha da karışmıştı.

Bir an derin bir nefes aldım, "Sana söylemek istemiyorum." dedim ve arkamı hızla döndüm. Hâlâ elimle ağzımı kapatıyordum. Böyle şeyler neden hep benim başıma geliyordu? Sonsuza kadar bir kayanın altında saklanmak istiyordum.

"Neden istemiyorsun?" diye sordu, yaranın sebebini gizlememe gücenmiş gibi bir hali vardı.

"Çünkü çok utanç verici, bu tür şeyleri paylaşabileceğim kadar yakın değiliz." diye bir anda yumurtladım.

"O zaman umarım bu değişir." dedikten sonra bana gülümsedi. Kalp atışlarım hızlanmış, midemdeki kelebekler daha da artmıştı. Elim ağzımda olduğu için o bunu göremese de ben de ona gülümsemiştim.

"Üzgünüm..." Brown'ın sesi azalmış şimdi sadece kendi kendine kikirliyordu. Gerçekten üzgün olduğundan değildi, gülmesini durduramadığı için özür diliyordu.

Benim odamdaydık, Brown üst dudağımı tekrar kapatmaya çalışıyordu. O bana makyaj yaparken ben de ona olanları anlatıyordum. Normal şartlarda bu uçuk ve bıyık kısmını anlatmazdım ama şu anda onun yardımına ihtiyacım vardı, bu

yüzden tüm detayları vermek zorundaydım. O da kendini gülmekten alamıyordu. Onu suçlayamazdım. Başka bir şey olsa ben de gülmemek için kendimi zor tutardım. Ama şu anda utancıma takılı kalmıştım. Yaram hâlâ sıcak, acım tazeydi.

"Çok yanlış yerlere odaklanıyorsun." dedim gözlerimi devirerek.

"Biliyorum, üzgünüm." dedi burnunu çekerek, gözünün kenarından bir damla yaş akmıştı. Küçük bir parça sünger alıp hafifçe dudakımın üzerine sürdü.

"Her neyse, sen de telefon konuşmasının biraz garip olduğunu düşünmüyor musun? Son işi konusunda baştan savma bir cevap verdi zaten." Üst dudakımı dişlerimle şişirmiş bir halde konuşmaya çalışıyordum.

Brown, "Pek de değil." dedi geriye çekilip ne yaptığına bakarken. İsteddiği sonuca ulaşamamış olmalıydı ki biraz daha kapatıcı sürüp süngerle sürmeye başladı.

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu kadar ilgisiz olmasına şaşırmıştım.

"Birçok sebepten." diyerek omuz silkti. "Belki de son işinden kovulmuştur, bunu kimsenin bilmesini istemiyordur. Belki bu yüzden bir sözleşmeden söz ediyordu. Belki bozduğu bir iş sözleşmesi vardır." Tüm gizemi çözmüş gibi başını sallıyordu. "Her neyse, insanlar her zaman eski işyerleri hakkından konuşmak istemeyebilir. Bu kadar da büyütülecek bir şey değil." dedikten sonra bir adım geri attı, şimdi yaptığı işten memnun olmuştu.

"Orada olup telefodayken yüz ifadesini görmeliydin. Biraz büyük bir meseleye benziyordu." dedikten sonra Brown'ın pudra aynasına baktım. Şimdi çok daha iyi görünüyordu. Günün geri kalanını odamda kış uykusunda geçirecektim ama yine de Jared'e rastlama riskini göze alamazdım. Ya da bu durumda herhangi birine rastlamak diyelim.

"Belki de..." dedi, aynasını alıp makyaj çantasına geri koydu. "Her neyse, en azından en son Boulder'da çalıştığını öğrendik. Bu bilgiden bir şeyler çıkar mı diye bakacağım." derken gözleri parlamaya başlamıştı. Böyle şeylere burnunu sokmaya bayılırdı. Brown özel dedektif olmalıydı, hayatının şansını kaçırmış olabiliirdi.

Son yorumuyla biraz neşelenmiştim, onun hakkında bir şeyler öğrenebilirse Jared hakkında daha çok konuşabilirdik. Liseli kız şimdi eskisi kadar ezik değildi, başka bir seviyeye atlamıştım. Tamam, hâlâ acınacak haldeydim ama elimde değildi. En son birinden hoşlanmamın üzerinden uzun bir zaman geçmişti ve bu durum çok eğlenceliydi.

Brown pudrasını acil bir durum olursa diye bana bırakmıştı. Odamdan çıkmayı düşünmüyordum ama bir sebepten çıkmam gerekirse biraz destek iyi olurdu.

O gittikten sonra Bay Ngyuen'in toplantıdan önce hazırlamamı istediği raporlar üzerine çalışmaya başladım. Aklımda sürekli öğle yemeğini ölçüp biçiyordum. Bıyıklı kötü kısımları değil, midemi keleklerle dolduran iyi kısımları tabii ki.

E-mail sesiyle irkildim, Jared Moody'den bir e-mail geldi. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu, hemen çift tıkladım.

Bugün yardımın için teşekkürler, dünden cupcake kaldı mı?

Burada kırk beş dakika kadar bir cevap vermeden durmak istemiyordum. Şimdi cevap vermeliydim. Çok fazla düşünmeden şunları yazdım.

Rica ederim, ne zaman istersen. Üzgünüm cupcakeler bitti, ikinci güne asla kalmaz.

Gönder butonuna basıp bir cevap için bekledim. Çok geçmeden yeni bir bildirim aldım.

Tahmin etmiştim, ne yazık. Bir tanesi için neler vermezdim. Biraz daha cupcake getirirsen konusunda seni ikna etmek için ne yapabilirim?

Burada esprili bir cevap vermeliydim, mesela ilk çocuğuna adımı vermen lazım falan diyebilirdim. Ama bu çok aptalca ve yapmacık olurdu... Daha iyi bir şey bulmalıydim ama elimde iyi bir cevap yoktu. Karşı cinsle şakalaşmak konusunda paslanmışım. Çok fazla düşünmeden şunları yazdım.

İkna etmene gerek yok, Pazartesi getiririm. :)

Lanet olsun, e-mailimin sonuna o korkunç gülen yüzü eklemiş silemeden gönder tuşuna basmıştım bile. Aptal kız kurusu. Bu da yetmezmiş gibi, hafta sonu kekten başka yapacak bir şeyim olmadığını da söylemiş oluyordum. Gerçekten de biraz geriye dönüp bir şeyleri fazla düşünmeye ihtiyacım vardı. O zaman her şey daha iyi olacaktı.

Ve bir bildirim daha...

Mükemmel. Pazartesi günü daha güzelleşecek ;)

Ah! O da bana gülen yüz göndermişti, üstelik göz kırpıyordu. Bunun bir anlamı vardı, değil mi? Flörtçü bir gülen yüzdü bu. Yoksa sadece aynı tuşa olduğu için mi karışmıştı? Neyse. Belli ki bu e-maileşme işini fazla abartmıştım.

Yapılması gereken bu kadar önemli şeyler varken kim çalışabilirdi ki?

5.

Bölüm

Jared'le yediğimiz öğle yemeğinin üzerinden iki hafta geçmişti ve resmi olarak sevgili olmuştuk. Ayrıca ailemin arka bahçesinde Kocaayak'la oyun oynayan tek boynuzlu atlar vardı. Ben de bir gökkuşağının sonunda, Leprikon'la birlikte bir çanak altın bulmuştum. Yuh, o kadar da değil!

Jared ve ben iyi arkadaş olmaya başlamıştık, bu da işi daha heyecanlı hale getiriyordu. Sonunda işimden keyif almaya başlamıştım. Aslında içten içe işimden nefret ediyordum ve Bay Ngyuen daha da garipleşmişti. Adam gerçekten suratsızdı ama bu hikâye eminim kimsenin dinlemek istediği türden bir hikâye değildir.

Jared'e geri dönersek, bu konu biraz daha zorluydu. Jared hakkında bildiklerim şunlardı; Colorado'da büyümüştü (aynı benim gibi, şimdiye kadar tek ortak noktamız bu olmasına rağmen belki de biz ruh eşiydik) insan kaynakları ağırlıklı pazarlama mezunuydu, annesini çok seviyordu, üniversitedeyken babasını kaybetmişti, spor yapmayı seviyordu (özellikle de futbol oynamayı ve izlemeyi), içecek seçimi ise kolaydı. Onun hakkında başka tahminlerim de vardı ama hâlâ iz üstünde olduğum için bunları bir kenara bırakmak daha iyi olacaktı.

Yalnız Jared hakkında son derece önemli olan bir şey vardı, o da dedikodu yapmayı seviyordu. Homolar gibi değil mi?

Brown ile benim, özellikle de Brown'ın, bu inanılmaz yakışıklı adam, muhteşem gülümsemesi ve dedikodu aşkıyla ilgili şüphelerimiz vardı. Molalarımızda ara sıra bize katılıyor, Spectraltech'teki kişilerin malvarlığıyla ilgileniyordu. İnsan kaynaklarında çalıştığı ve onu çok iyi tanımadığımız için, özellikle Brown bu konuya biraz şüpheli bakıyordu ama sonunda güvenilir olduğuna karar verdik. Hiçbir şey olmasa bile bizimle takılması çok eğlenceliydi. Yeni olduğu için dedikodu namına paylaşacak pek bir şeyi yoktu ama bu o kadar da önemli değildi. Çünkü bizim anlatacak çok fazla şeyimiz vardı, bize yetişmesi biraz zaman almıştı. Bir anlamda onu kanatlarımızın altına almıştık.

Her neyse, Brown ve ben onun homoseksüel olduğundan şüpheleniyorduk. Bu kadar seksi olması ve dedikoduyu sevmesi gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Bu yüzden Jared'in neden homo olamayacağına dair bir liste çıkardık. Bu liste anında çöpe gitti, çünkü George Michael de inanılmaz seksiydi hatta babam onun tepeden tırnağa homo olduğuna yemin ediyordu. Bense içten içe homoseksüel olmadığını biliyordum. George Michael, bir şarkısında söylediği gibi beni gitmeden uyandıracaktı ve sonsuza kadar mutlu mesut yaşayacaktık. Sanırım insanların homo olup olmadığını anlamak konusunda pek başarılı değildim.

Jared'in homo olamayacak olmasının ikinci sebebi ise sporu seviyor olmasıydı. Gerçi bu sadece cılız bir ihtimaldi, değil mi?

Denver Broncos'un büyük hayranıydı, neyse ki erkek kardeşim Lennon da öyleydi. Bu sayede ben de stat ismi gibi bir sürü ıvır zıvır biliyordum. Bu konulardan sıkılırken bir gün işe yarayabilecekleri kimin aklına gelirdi ki? Bunun için Lennon'a teşekkür etmeliydim.

Üçüncü ve en önemli sebebi ise Brown'ın direkt olarak bunu sormuş olmasıydı. Brown daima aklından geçenleri sorardı. Bu soruyla karşılaştığında Brown'a salakmış gibi bak-

ması ve biraz gücenmesinden dolayı otomatik olarak hayır demiş sayılıyordu. Tabii son derece başarılı bir oyuncu değilse ama oldukça samimi görünüyordu. Ayrıca Brown'a göre benimle çok fazla flört ediyordu. İşte bu çok hoşuma gidiyordu.

Bana olan ilgisi, emin değilim ama artık makyaj yapmaya başladığım için olabilir. Ah bunu tamamen unutmuştum, Hitler dudağı olayından sonra kendimi makyaj yapmak isterken buldum. Buna çok daha önce başlamış olmalıydım ama makyaj olayı otuz iki yaşına kadar beni pek sarmamıştı. Pek nadir makyaj yaptığım için makyajsız halime o kadar alışmıştım ki makyaj yaptığımda kendimi tanıyamıyordum. Ama annem o gün bana yepyeni bir dünya açmıştı.

Biraz alışveriş yapmaya karar verdim ve Brown'dan alacaklarımı seçmem konusunda yardımcı olmasını isteyecektim ama denk gelmediği için ben de hafta sonu Anna'ya bana yardım etmek ister misin, diye sordum. Birkaç günlüğüne evde olacaktı. Anna ile hiç anlaşılamazdık, bu yüzden bu yaptığım çılgıncaydı. Ama Anna makyajdan iyi anlardı, bense çaresizdim. Kendi başıma bu işin altından kalkamazdım.

Aslında bakarsanız eğlenceli bile olmuştu. Anna ile normal sohbet edebileceğimin hiç farkında değildim. Görüşüne göre yapabiliyormuşuz. Bana makyaj malzemeleri seçme konusunda yardımcı olmak onun da hoşuna gitmişti, üstelik ten rengime uyan renk ve tonlar bulma konusunda oldukça başarılıydı. Tek şartım da buydu. Sanırım güzellik okulunda bir dönem geçirmek ona bir şeyler katmıştı. Nihayet ortak bir nokta bulmuştuk. Ben moda hakkında bir şey bilmiyordum, o ise kendini moda tanrıçası sanıyordu. Bu yüzden iyi bir ikili olmuştuk. Birkaç yeni kıyafet seçmek için bile Anna'yı çağırdım.

Sanırım kız kurusu kabuğumdan çıkmaya başlıyordum. Yanlış anlamayın; hâlâ ailemin bodrum katında yaşıyordum ve hâlâ bir kedim vardı. İşimden de nefret ediyordum, ne erkek arkadaşım ne de sosyal hayatım vardı. Jared'ten gördü-

ğüm ilgi muhtemelen bir sevgilinin yerini tutamazdı. Sanırım bendeki tek değişiklik yeni kıyafetler alıp makyaj yapıyor olmamdı. Tüm bunlar beni biraz daha az kız kurusu gibi gösteriyordu. Sanırım her seferinde bir adım daha ilerliyordum.

Neyse, biz Jared ile flörtleşmelere dönelim. Daha önce de söylediğim gibi biraz paslandığım için ben bunun flört olduğundan pek emin değildim. Brown'ın gözüne batan birkaç şey olmuştu ve Jared gittikten sonra liseli kızlar gibi bunları enine boyuna konuşuyorduk.

Ertesi gün bir kız kurusuna göre çok büyük sayılabilecek bir olay gerçekleşti. Bir önceki gün Jared beni dinlenme salonunda adet öncesi sendromumu yaşarken otomat makinesinin önünde yakaladı. Makine paramı yutmuştu ve bir şey içmeye ihtiyacım vardı. Hatta tam olarak Dr. Pepper içecektim. Makineyi tekmeleyip yumruklayarak, seksi kaslarıyla makineyi sarsmaya başladı. Ama hiç şansımız yoktu. En sonunda sinir olup bırakmıştık, Brown ile Jared'siz bir mola için aşağı indim. Odama dönerken o olay yüzünden sinirliydim, odama gittiğimde işe bakın ki masamda bir Dr. Pepper duruyordu, üstelik buz gibi! Onu seviyordum.

Bu kutsal Dr. Pepper için ona ne kadar minnettar olduğumu anlatmak üzere yarım saat kadar bir e-mail yazdım. Onlarca hazırlanmış taslaklardan sonra sadece, "Teşekkürler," demekle yetindim. Yaklaşık yüz kere e-mailimi gönder-al yaparak yeniledikten sonra aldığım cevap; "Rica ederim." oldu. Benim bu mesajdan anladığım ise, "Senden çocuğum olsun istiyorum."

Bu flört sayılabilirdi değil mi? Sanırım öyleydi, Brown bile böyle düşünüyordu. Ben umutlanmak istemiyordum, çünkü benim istediğim türden bir flört değildi. Eminim Jared bir gün, bir süpermodelle falan nişanlanıp çıkagelecek, ben de hüsranı uğrayacaktım. Yıkılmak istemediğim için kafamda, bu süper seksi adamın benimle arkadaş olmak istediğini düşün-

yor gibi göstermeliydim. Arkadaş olmakla başa çıkabilirdim. Geceleri evde bir şeyler pişirirken bile onu düşünüyordum. Geçen gece Grey's Anatomy dizisini izledikten sonra ona şu Mc'li isimlerden bir isim taktım. McManly, çünkü hem çok tatlı hem de çok erkeksiydi.

Bugün iş konusunda kafam karıştı. Bir yanım günün bitmesini istemiyordu, çünkü Jared'i sadece iş zamanı görüyordum. Diğer yanım ise işten sonra alışverişe gideceğim için heyecanlanıyordu. Neden heyecanlandığımı bilmiyordum ama heyecanlanıyordum. Geçen hafta boyunca Anna'nın ödünç verdiği birkaç üstü değişik değişik giymiştim, Brown da standart üniformam dışında bir şeyler giydiğim için abartılı mimiklerle sevinmişti.

İş kıyafetlerim o kadar da korkunç muydu? Sanırım içimdeki kız kurusu yüzünden. Çünkü ben çirkin olduklarını düşünmüyordum. Pratik olmanın nesi yanlıştı ki? Sanırım Brown kesinlikle yanlış olduğunu düşünüyordu, çünkü sabahki molamızda bu akşam Anna ile alışverişe gideceğimi söylediğimde gökyüzüne bakıp teşekkür edercesine; "Tanrı gerçekten var!" gibi bir şeyler söyledi. Her neyse.

Bugün iş yavaş geçiyordu. Binanın içinde Jared'e rastlarım düşüncesiyle birkaç tur attım. Tabii ki yürümek zorunda değildim ama ben, işim varmış gibi elime birkaç dosya alıp ofiste geziniyordum. Belki de burada değildi. Bu düşünce biraz kalbime dokunmuştu, ne kadar da zavalliydim.

Birdenbire bilgisayarımdan bir bildirim sesi geldi, kalın yazılmış Jared Moody yazısını görünce kalbim tekledi. Brown ve bana toplu e-mail atmıştı.

Molaya çıkalım mı? On dakika sonra aşağıda buluşalım.

Ağzım kurumuş, midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Yanıtla tuşuna bastım ve "Anlaştık!" yazdıktan sonra çaresiz görünmemek için ünlem işaretini silmeye karar verdim. Ün-

lem işareti olmadan, yakalamakta zorlandığım rahatlığı daha kolay yakalıyordum. Gönder tuşuna bastıktan sonra parmaklarımı gergince masada tıkrdatmaya başladım. On dakikanın dolmasına çok vardı, bu süre boyunca Bay Ngyuen'in gün sonuna kadar istediği hesap tablosu üzerine çalışarak değerlendirilmeye karar verdim. Ya da tuvalete gidip makyajuma baksam daha iyi olurdu.

Elimde dudak parlaticıyla tuvalete girdiğimde boy aynasında kendime bakmak için bir adım geri attım. Anna'dan ödünç aldığım tatlı pembe, düğmeli bluz söylediği gibi saçlarım ve gözlerimi ortaya çıkartıyordu. Hafif bir makyajı nasıl yapacağım konusunda bile kendime güvenmiyordum, neyse ki her şey yerli yerinde duruyordu. Anna'dan öğrendiğim gibi siyah kalem eteğimi düzeltiltim. Bir kız kurusuna göre hiç fena değildim.

Hızlıca odama dönüp dudak parlaticımı bıraktım. Brown beni düşüncelerimi okuyacak kadar tanıyordu, Jared'in bu kadar iyi tanımadığını umut ettim. Evet, Jared'ten hoşlanıyordum ama karşılık vermesine gerek yoktu, çünkü bu iş mümkün değildi. Yakışıklı çocuklar kız kurularından hoşlanmazdı. Kız kurusu kitabı kurallarına göre böyle bir ilişki henüz görülmemişti; kurallar arasında yazılı olduğuna çok emindim. Bir kız kurusunun en uzun ilişkisi kedilerle olandır. Aşağı indim, dışarı çıkarken Brown çoktan inip sigarasını yakmıştı. Jared ise henüz gelmemişti.

Hafta sonu kar yağmasına rağmen hava oldukça sıcaktı. Kar yüzünden muhteşem bahar mahvolmuştu. Denver'ın havası şizofren gibiydi, bir an sıcakken soğur sonra yine sıcak olurdu.

Brown beni görür görmez, "Bu kadar güzel görünmene inanamıyorum." dedi. "İşe yakışıklı çalışanlar almalarını sağlamalıydık, çok geç kalmışız. Sende böyle bir etkisi olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Sıkıcı bir sesle; "Kes sesini!" dedim ve gözlerimi ona doğru devirdim. "Ayrıca bunları yakışıklı biri için yaptığımı nereden çıkardın? Belki sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı." "Emimin öyledir Jules, nasıl istersen." dedi iğneleyici bir şekilde.

Kapı açıldığında Jared elinde damla çikolatalı kurabiyelelerinden biriyle kapıda görüldü. Dinlenme salonuna bir tabak kurabiye koymuştum. Onu görür görmez kalp atışlarım hızlanmaya, midemde kelekler uçmaya başladı.

"Çok güzel olmuş Julia." dedi yarısını yediği kurabiyeyle bakarak. "Sırrın nedir?" bana göz kırpmasıyla kelekler artmıştı.

"Söyleyemem." derken kollarımı bağlayıp duvara yaslandım, varlığının kalbimi yerinden çıkaracak kadar heyecanlandırdığını çaktırmamaya çalışıyordum.

"Hadi ama..." diye sızlandı, her zamanki gibi pes edeceği mi çok iyi biliyordu. Pişirme sırlarımla her zaman ilgilenirdi.

"Tamam." Bu sefer çok çabuk pes etmiştim. "Ev yapımı vanilyam, ekstra un, süt ve damla çikolata." dedim ve gülümsedim. "Ama ölçüleri söylemeyeceğim. Sanırım tariflerimi çalmaya çalışıyorsun."

"Kim? Ben mi?" Masumu oynadıktan sonra gözlerini kısarak bana bakmaya başladı. "Ev yapımı vanilya mı? Onu nasıl yapıyorsun?"

"Çok kolay." diyerek omuz silktim. "Otuz kadar vanilya çekirdeğini pahalı bir şişe votkanın içine döküyorum ve dört ay kadar bekletiyorum."

Belli ki çok etkilenmişti, bunun nesinden etkilendiğini anlamasam da sevinmiştim.

Brown; "Ee ne haber Jer?" diyerek dikkati üzerine çekti. Onun burada olduğunu o an hatırlamıştım. "Yeni dedikodu var mı?"

Jared, "Aslında bugün bir şeyler var." dedi gizemli bir şekilde gülümseyerek.

"Sahiden mi?" dedik Brown ile aynı anda, şok olmuştuk. Daha önce hiç dedikodu anlatmamıştı, ne öğrenmiş olabiliirdi ki?

"Evet, ama aramızda kalacak." dedi sesini alçaltarak.

Brown ve ben birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik. Başka kime söyleyebilirdik ki?

"Tamam." Etrafına bakıp kimse olmadığını görmek için durakladı. "Sanırım insan kaynaklarındaki Martha ve Bay Calhoun arasında bir şeyler var." En sağlam dedikoduyu vermiş gibi başını salladı.

Brown, "Aman Tanrım!" diyerek arkasına yaslandı ve sigarasından bir nefes çekti.

"Bu grubun bir parçası olmak istiyorsan, bundan daha iyisini yapmalısın Jared."

"Ne? Yoksa siz biliyor muydunuz?" Bunu daha önceden biliyor olmamıza şok olmuştu.

Brown, "Tabii ki biliyoruz." dedi gözlerini devirerek. "Burarlarda olan her şey biliyoruz, unuttun mu? Kirli patronun ve Martha arasında olanları biliyoruz. Bir dahakine biraz daha derinleri kaşıdır ve daha iyi şeylerle gel." dedi eliyle kışkırtarak.

Jared, "Burada bayağı iyi bir malzeme var sanıyordum." deyip kendini asar gibi yaptı. "Ben sizinle yaşanmam kızlar."

"Denemeye zahmet etmeseydin." dedim ve gülümsedim.

Molalarımıza Jared'in katılması iyi oluyordu. Çok tatlıydı, onu şuracıkta sıkıştırıp öpmek istiyordum. Tabii ki Brown buradayken bu biraz tuhaf olurdu. Bir de karşılık vermemesi gibi bir ihtimal de vardı.

Jared'in bana bakıp gülümsemesiyle kalbim teklede. "IT'den Mike bu sabah bilgisayarımı tamir etti. Onunla ilgili ne biliyorsunuz?" diye sordu ve son kurabiye parçasını ağzına attı.

Brown ona Mike ile ilgili biraz bilgi verdi. Mike genelde her şeyi kendine saklardı. Geçen sene yeni yıl partisine getirdiği kadın gibi büyük kalçalı kadınlara olan aşkı dışında! Tam bir skandaldı. Yaptığı işte oldukça iyiydi ve bütün gün bilgisayar işleriyle meşgul olurdu. Hangi akıllı IT'ci olmak isterdi ki? Dünyanın en sıkıcı işiydi herhalde. Muhasebe bile IT'den daha çekici görünüyordu.

Mike hakkında öğrendiklerine memnun olan Jared'in sıradaki sorusu resepsiyondaki Kelly üzerineydi.

O anda mideme bir taş oturdu, Kelly genç ve tatlı bir esmerdi, burada henüz iki yıldır çalışıyordu. Bütün inekler onunla flört etmeye çalışırdı. Belki de Jared onu çekici bulduğu için onun hakkında bir şeyler soruyordu. Bu hiç de iyi olmazdı. Onun hakkında pis bir dedikodu bulmalıydım, gerçek olmasa bile uydurmak zorunda kalabilirdim. Ne yani? Bu sadece masum bir sabotaj, üstelik o Jared için çok gençti, yani bu yaptığım ona iyilik olacaktı.

Brown, "Ah Kelly." diyerek benden önce atladı. "Onun hakkında söylenecek pek bir şey yok. Sadece telefonlara bakıp, telefon bağlıyor. Sanırım onun dışında da erkek arkadaşıyla mesajlaşıyor." dedi ve gözlerini devirdi, Jared başka yöne baktığı anda bana göz ucuyla bakıp gülümsedi. Brown'ı bunun için öpebilirdim. Bunların doğru olup olmadığını bile bilmiyordum, daha sonra sormam gerekecekti. Yine de Jared bu bilgiye ilgisiz kalmıştı.

Bütün gün burada kalıp Jared ile dedikodu yapıp ne düşündüğünü merak ederek ona bakabilirdim, bu gece ne yapacağı, iş ve aşçılığım dışında beni bir şekilde düşünüp düşünmediği gibi sapıkça düşüncelerle onu izlerdim. Maalesef her molanın sonu vardı, Jared işe dönmesi gerektiği konusunda yarım yamalak bir bahane sundu. Kim takar işi?

O anda ben de Bay Ngyuen'in gün sonuna kadar hazırlamamı istediği raporu hatırlamıştım, şu an saat üçü geçiyordu. Sanırım flört molasının sonuna gelmiştik, artık biraz çalışmam gerekiyordu. İşimi yapmazsam kovulurdum, kovulursam Jared'i bir daha göremezdim. Bu korkunç düşünceler kalbimi acıtmıştı.

Hesap tablosunu hazırlamak üzere masama dönüp aralıklarla Jared'i düşünüyordum. Bu da işe odaklanmamı engelliyordu. Bu işi bugün sonuna kadar bitirmem gerekiyordu.

Üzerinde çalıştığım hesap tablosu sinir bozucuydu. Formüllerden biri yanlış olmalıydı, çünkü finaldeki sayılar birbirini tutmuyordu. Muhasebeden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Yaklaşık bir buçuk saat kadar kendi başıma uğraştıktan sonra Bay Ngyuen'e yardım için danışmak zorunda kalacaktım. Ama bunu yapmayı da hiç istemiyordum, çünkü kendisi pek kibar biri değildi. Ayrıca formülü çözemediğim için rahatsız olup her işi benim mi yapmam gerekiyor, der gibi gözlerini devirecekti.

Odasına girerken, "Bay Ngyuen." dedim; masasında oturmuş, aşırı derecede uzun tırnağıyla önündeki bazı dosyaları inceliyordu.

"Evet?" Her zamanki gibi beni gördüğüne sevinmemişti.

Odasına girip davet edilmediğim gri misafir koltuğuna yerleşip masasına döndüm. "Bu hesap tablosunda bir sorun yaşıyorum." diyerek onun için aldığım kopyayı uzattım. "Finaldeki sayılar birbirini tutmuyor."

Ona uzattığım dosyaya bakmadan, "Sorun değil." dedi.

"Ama sanırım formüllerin birinde bir sorun var." diyerek tabloda hata olan yeri gösterdim.

Kısaca bir göz attuktan sonra, "Formül doğru." dedi.

"Emin misiniz? Ben sonuçların eşleşmesi gerektiğini sanıyordum." Çok emindim.

Bana buna ayıracak vakti yokmuş gibi baktı, böyle bir konuda onun zekâsına nasıl hakaret edebilirdim ki? Dümdüz bir sesle, "Sorun değil." dedi. Bakışından bu konuşmanın bittiğini anladım ve kalkıp odadan çıktım.

Kendi odama döndüğünde saatin neredeyse beş buçuk olduğuna hem şaşırmış hem de son derece mutlu olmuştum. Eşyalarımı toplayıp arabama doğru yollandım. Yolda boş kurabiye tabağını almak üzere dinlenme odasına uğradım, acaba kaçını Jared yemişti?

Anna ile Nordstrom'daki alışveriş merkezinde buluşacaktık. Anna her zaman geç kaldığı için muhtemelen onu beklemek zorunda kalacaktım, bu sırada kendi kendime güzel bir şeyler bulabilecek miyim diye bakacaktım. Acaba modadan anlıyor muydum?

Oraya vardığımda Anna'yı elinde kıyafetlerle beni bekliyor buldum, doğrusu buna şaşırmıştım.

"Vay canına!" dedim gereksiz bir heyecanla, "Benden önce gelmişsin, şu işe bak."

"Sanırım başkasının parasıyla alışveriş yapmak zamanında gelmemi sağladı." Omuz silktili, kıvrıkcık, koyu renk saçları omuzlarından dökülüyordu. Anna ve ben saçlar dışında birbirimize çok benziyorduk. Onun kıvrıkcık saçlarını hep kuskandırmıştımdır.

"Benim için alışveriş yaptığımızı unutma." diye hatırlattım, onun için kıyafet aldığım hissine kapılmasını istemiyordum.

Anna, "Biliyorum!" dedikten sonra memnuniyetsiz bir şekilde dudaklarını birbirine yapıştırdı ve gülümsedi. "Hadi bakalım."

Beni alelacele, büyük olasılıkla tekerlekli sandalyeli müşteriler için yapılmış gibi görünen bir kabine soktu. Anna'nın

benim için seçtiği bunca kıyafete bakılırsa bu kabin yeteri kadar büyük değildi. Anna tam alışveriş havasındaydı.

"Bununla başla." diyerek bana bol paça, ince çizgili, kahverengi bir pantolon uzattı. Pantolonu giyer giymez bir palyaço gibi görüneceğim endişesi uçup gitmişti. Aynadaki yansıma-ma dikkatle baktım, çok yakışmıştı. Ardından kısa, pofuduk kollu, beyaz bir bluz uzattı.

Bir an süzdükten sonra; "Üstünü sevmedim." diyerek elini uzattı, çıkardığım bluzu Anna'ya geri verdim.

"Nesi vardı?" diye sordum, bence tatlı durmuştu.

"Omuzların pofuduk kollar için çok geniş." dedi ve pantolonun üzerine giymem için bir bluz daha uzattı.

"Omuzlarım mı geniş? Erkek gibi mi yani?" Aynada omuzlarıma baktım, gerçekten de genişti. Evet, şimdi anlamıştım. Ben erkek gibi görünen bir kız kurusuydum, taşlar yerine oturuyordu.

"Hayır, erkeğe benzemiyorsun." diyerek gözlerini devirdi. "Sadece omuzların geniş... Sen tam bir kadınsın." Göğüslerimi işaret ediyordu. "Benimkiler sivrisinek ısırığı gibiyken seninkiler nasıl böyle oldu? Hiç adil değil." dedi.

Göğsüme baktım ve bir saniye düşündüm. "Göğüslerim güzel mi? Hiç fark etmemiştim." Yapmacık bir şekilde aynadaki yansıma-ma gülümsedim, sonra incelemek üzere yana döndüm.

"Evet, problem sutyeninde." diyerek indirimden aldığım eski, pamuklu sutyenimi gösterdi. "Bunlar senin işine yaramaz. Sana daha iyi bir şey bulacağım. Hemen geliyorum. Ben gelene kadar sen de o elbiseyi dene." diyerek köşede asılı siyah elbiseyi gösterdi.

Kahverengi pantolonu çıkarıp elbiseyi giydim. Bu elbise tam üstüme oturmuştu. Satene benzer iç kumaşı kendimi çok klas ve kadınsı hissettirmişti.

Kıyafetlerin böyle hisler yaratacağını tahmin bile edemezdim.

Anna elinde bir sürü dantelli, rahatsız görünen sutyenle kabine döndüğü sırada ben de aynaya bakıyordum. Süslü sutyenlerin ne gereği vardı anlamıyordum. Biri görecektim? Hiç şansım yoktu. Ayrıca kız kurusu olma yolunda emin adımlarla ilerlerken sutyen giymeyi rafa kaldırıp göğüslerimi kendi haline bırakmam gerekmiyor muydu?

"Hangi beden olduğumu nereden bildin?" diye sordum, o sırada Anna da bana denemem için dantelli beyaz bir sutyen uzattı.

"Sanırım bu işte iyiyim." diyerek hafifçe gülümsedi. Gözlerinde bir pırıltı gördüysem de ne olduğunu anlamadım. Belki bir endişeydi, Anna söz konusu olunca anlamak kolay olmuyordu.

Ben sutyeni denerken Anna'yı arkasına döndürdüm, üzerine tam oturmuştu. Ayrıca tüm dantel ve süslerine rağmen inanılmaz rahattı.

"Bu sutyenin göğüslerini nasıl ayırıp kaldırdığını gördün mü? Tam olması gerektiği gibi!" Bana lütf eder gibi baktı ama alınmıyordum. Anna ne yaptığını gerçekten biliyordu.

"Alışveriş işinde nasıl bu kadar iyi oldun?" diye sorduğum sırada bana bir başka sutyen uzattı.

"Bilmiyorum, sanırım ortaokulda moda ve tarzlarla ilgilenmeye başladıktan sonra kendiliğinden gelişti." Giydiğim siyah eteğin üzerine beyaz bluzu asıyordu.

Ortaokulda Anna'nın nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyordum. Ben eve taşındığımda o on üç yaşındaydı. Tamamen ayn dünyalarımız vardı, birbirimizle ilgilenmezdik. Onu tanımadığım için biraz üzgün hissettim.

Ona duygusal bir şeyler söylemek istemiştım ama bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. Aşırı duygusal anlar hiçbir zaman be-

nim tarzım olmamıştı. Sanırım bunlar benim kaldırabileceğim şeyler değildi.

"Bu işte gerçekten çok iyisin." tüm diyebildiğim buydu.

Hafifçe gülümseyerek bir başka kıyafeti denemem için bana attı.

Sonraki birkaç saati kıyafet deneyip, alınacaklar ve alınmayacaklar yığınları şeklinde bir köşeye ayırdık. Alınacaklar kısmı oldukça kabarıktı ve bu alışverişin bana ne kadara patlayacağı konusunda endişelenmeye başlamıştım. Sonra son on yıldır ailemle yaşadığımı hatırladım. Neyse ki birikmiş param vardı. Bu parayla başka ne yapacaktım ki? Ayrıca mutfak malzemelerim dışında oldukça tutumlu bir hayat yaşamıştım. Kız kurusu geleceğim için bir emeklilik fonu da biriktirmiştim. Annem benimle gurur duyardı. Aslında dürüst olmak gerekirse küçük bir fon değildi. On yıl boyunca sıfır sosyal hayat, sıfır seyahat, sıfır eğlence demek bol bol birikim demekti.

Bu gece için birikimime yeteri kadar zarar verdiğime karar verdikten sonra kıyafetleri alıp kasaya gittik. Hepsi iki bin doların biraz altında tutmuştu.

Alışveriş merkezinden ayrılırken çok acıkmıştım, Anna'ya reddedeceğini düşünerek bir şeyler yemek isteyip istemediğini sordum. Beni şaşırtarak teklifimi kabul etmişti, oradaki restoranlardan birine oturduk.

Bizi karşılayıp masaya oturtup servis açtılar. Masada tuhaf bir sessizlik vardı. İnsan arasında bağı olan ama ilişkisi olmayan biriyle nasıl konuşur ki? Nelerden konuşur? Çok garipti.

Anna, "Eve geri taşınıyorum." dedi sessizliği bozarak.

Başımı sallayarak, "Gerçekten mi?" dedim ama gözlerim alev saçıyordu.

"Merak etme, aşağıya taşınmayacağım." Bana boş gözlerle bakıyordu. "Yukarıdaki eski odama taşınacağım."

"Ah, öyle mi?" Tüm söyleyebildiğim buydu. Sonra hemen ekledim. "Eğlenceli olacak." dedim elimden geldiği kadar iç-ten gülümsemeye çalıştım.

"Pek de değil. Kim yirmilerinde ailesinin evine geri dönmek ister ki?" Boş boş bakarak gözlerini ilerideki masaya çevirdi sonra hızlıca bana geri döndü. "Yani alınma, seni kas-
tetmedim. Kendi hayatımı böyle hayal etmemiştim." Bunları söylerken mutsuzluğu gözlerinden okunuyordu.

"Bir de bana sor." dedim ve garip bir kahkaha attım. "Ben de hayatımın böyle olacağını hiç düşünmezdim ama geldiğim noktaya bak." Ellerimi iki yana açıp kendimi gösterdim. "Neden geri taşıyorsun?"

"Başka şansım yok." dedi mutsuz bir şekilde, pipetiyle iç-
ceğini karıştırdı.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım başımı biraz belaya soktum." Zayıf bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ne tür bir bela?" diye sordum, endişelenmeye başlamış-
tım. Bu Anna ve benim için yeni bir histi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Umursadığıma şaşırmış
görünüyordu.

"Evet, neden istemeyeyim ki?" Öz kız kardeşimin onu umursamadığını düşünmesi ne kadar üzücüydü.

"Yani..." Bir an için tereddüt edip iç çekti. "Kredi kartı
borcum var."

"Bu o kadar da büyük bir soruna benzemiyor." deyip omuz
silktim. "Ne kadar olabilir ki?"

"Hmm... Bilmiyorum. Sanırım elli bin dolar civarında." dedi, utanarak masaya bakıyordu.

Gözlerim yerinden fırlayacaktı. Elli bin dolar mı? "Bu nasıl mümkün olabilir? Doğru düzgün bir işin bile yok? Bu kadar

yüksek limitli bir kartı sana kim verir?"

"Çok zor olmadı." Suçlu suçlu yüzüme baktı. "Bugünlerde herkes kredi kartı dağıtıyor."

"Evet, ama bu kadar yüksek limitle değil." Bilmediğim bir şeyler olduğunu düşünüyordum.

Gözlerini tekrar içeceğine indirip karıştırmaya başladı, kafasını toplayana kadar duraksamıştı. "Bir kısmına annemin bilgileriyle başvurdum." dedikten sonra alt dudağını ısırarak bana baktı. Suçluluğu yüzünden anlaşıyordu.

"Anna!" Gözlerim yerinden oynamıştı. "Bunu anneme nasıl yaparsın?"

"Çaresizdim!" avuçlarını savunma yapar gibi açmıştı. "Ne yapacağımı bilmiyordum. İlk başta borç bu kadar değildi. Annem ve babam kredi raporlarını hiç kontrol etmezlerdi, neden etsinler ki? Ölene kadar o evde yaşayıp krediyle araba falan almayacaklardı. Onlar nakit kullanıyor. Detaylara boğmadan ailemden borç almak gibi bir şeydi. Hepsini geri ödeyeceğim."

"Nasıl ödeyeceksin? Bir işin bile yok!" Kendimi bağırma-mak için zor tutuyordum.

"Bana ders vermene gerek yok. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum ve bunu düzelteceğim. Her şeyi bilen ve beni umursayan büyük ablam gibi davranmaya başlama lütfen, böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bana şu an ilgi göstermenin tek sebebi alışverişte yardıma ihtiyacın olması. Yoksa her zamanki gibi beni göz ardı ederdin." Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum, sözleri amacını bulmuş ve canımı acıtmıştı. Ne yazık ki haklıydı. Yardıma ihtiyacım olmasaydı onunla ilgilenmeyecektim. Geriye dönüp baksam aramızdaki uçurumun iki taraftan da kaynaklandığını görebilirdim; yoksa o her zaman denemiş, bense onu itmiş miydim? Cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

"Üzgünüm Anna. Sana ders veriyor gibi görünmek istemezdim. Ne olursa olsun, seninle alışveriş yapmak çok eğlenceliydi." Bunları söyledikten sonra utanç içinde başını aşağı, ellerime eğdim.

Bir süre sessizlik içinde oturduk, garson yemeğimizi servis etti. İkimiz de oturmuş yemeğimize bakıyorduk, kendimi hiç aç hissetmiyordum. Muhtemelen o da öyleydi.

Sessizliği bozarak: "Annemle babama söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Hayır, lütfen onlara söyleme, her şeyi berbat ettim." diyerek başını ellerinin arasına gömdü.

"Onlara söylemeyeceğim ama senin söylemen gerek. Bir şekilde ortaya çıkarsa... İşlerin yolunda gideceğini sanmıyorum."

"Bunun bir çaresine bakacağım." dedi ve çatalını yemeğine sapladı, ağzına götürmemiştı.

Onu umursamadığıma dair yorumlarının kalıntılarını hâlâ canımı acıtıyordu. Birdenbire bir adım atma isteği hissettim. "Sana yardım edebilirdim." Bana baktı.

"Julia, senden yardım istemeyeceğim. Bunu yapamam." dedi sesinde biraz hakaret tonu vardı.

"Senin borcunu ödeyeceğimi söylemiyorum ama sana yardım edebilirdim. Bir iş bulmana yardım edebilirim, belki bodrumdan taşınırım." Bunu der demez pişman oldum. Bunu gerçekten de söylemiş miydim?

"Ne? Bodrumdan taşınmak mı?" Anna da benim kadar şaşmıştı.

"Mmm... Evet." Sesimden belli etmemeye çalışıyordum ama aslında kusmak istiyordum. "Sanırım orada çok uzun zaman kaldım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Julia. Benim sıcıp batmış olmam senin suçun değil."

“Benim suçum olmadığını biliyorum ama belki ben de bir abla gibi davranıp sana yardım etmeye başlayabilirim. Ayrıca benim için de iyi olacaktır.” Ağzımdan pişmanlık dolu sözler dökülüyordu, konuştuğça geri alamıyordum. Bu hiç iyi olmamıştı.

Sanırım bodrumdan taşınmam ve Anna’nın bodruma yerleşmesi fikri Anna’nın iştahını açmıştı, çünkü yemeğini yemeğe başladı. Bense iştahımı tamamen kaybetmiştim. Bu sözlerimi asla geri alamayabilirdim.

Bodrumdan nasıl taşınacaktım? Yani yapmam gerektiğini biliyordum. Kim on yıl boyunca ailesinin bodrumunda yaşar ki? Tabii ki bir kız kurusu! Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Hiç tek başıma yaşamamış, hiç kiralık bir evde kalmamış ya da bir ev satın almayı düşünmemiştim. Kız kurusu karavanıma taşınmaya hazır değildim. Düşünmem gereken çok fazla şey vardı.

Bir şekilde bunu yapmam gerekecekti, sadece şimdi yapamazdım. Bir bahane bulup Anna’yı yukarıda, eski odasında kalmaya ikna etmeliydim. Şu an yapmam gereken buydu. Bodrumdan taşınmaya hazır değildim.

Anna’nın da bunu anlamasını sağlamaktan başka şansım yoktu.

6. Bölüm

Alışveriş yapmayı sevmiştim, son dört hafta sonu alışverişe çıkmıştım. Yeni kıyafetler, ayakkabılar, makyaj malzemeleri hatta aksesuarlar bile almıştım. İnanılmazdı. Neden daha önce kimse bana bunu yaptırmamıştı ki? Aslında yaptırmaya çalışanlar olmuştu, ben direnmiştim. Her neyse, şu an önemli olan yeni bir hobim olmasıydı.

Moda biraz zorlayıcıydı. Bir gömleği tasarlamak ve yapmak için ne kadar beceri gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu kesinlikle büyüleyiciydi. Yeni favori TV programım ise, hayatta izlemem dediğim bir moda programı olmuştu. Programı izledikçe yetenekli olmanın bunalıcı olduğuna kanaat getiriyordum, tatlı yapmaktan çok daha zordu. Bir gün içinde abiye elbise tasarlayıp dikmek her baba yiğidin harcı değildi.

Ara sıra ben de programa katıldığımı hayal ediyordum. Her şeyden önce dikiş dikemediğim için bu imkânsızdı. Ayrıca modayla olan ilişkim henüz bir aylıktı. Ben daha yeniydim, üstelik öğrendiğim her şeyi Anna'ya borçluydum. Bana kalsa, Anna'nın iğrenç dediği vatkalı gömleklerden alırdım.

Anna demişken, resmi olarak eve geri taşınmıştı. Çok da eğlenceli olmuştu, bodrumda benimle vakit geçiriyordu. Ben tatlı yaparken sohbet ediyorduk. Birlikte televizyon izliyor-

duk, bu konuda zevklerimiz uyuşuyordu. Beni şu moda programına alıştıran da oydu.

Taşınmaya gelince, bunu yapacaktım. Anna'ya neden taşınamayacağıma dair birçok sebep göstersem de hiçbirini sağlam temellere dayanmıyordu. İkna edici bir argümanım yoktu.

Bir işim olduğu için para biriktirmem gerektiğini söyleyemezdim, işten çıkmak ise pek akıllıca değildi. Ayrıca para biriktirmekten başka geçerli bir bahane olamazdı. Anna'nın, "Değişimden nefret ediyorum," ya da "Tek başıma yaşayamam," ya da "yaşamak istemiyorum" gibi bahaneleri kabul etmeyeceğini biliyordum. O yüzden pes edip dışımı sıkacaktım.

Babamdan ev aramak konusunda yardımcı olmasını rica ettiğimde, ondan oylanarak biriktirdiğim parayla bir ev satın almam konusunda beni ikna etmişti. Olanmak derken şaka yaptığını biliyordum ama içten içe haklıydı. Koca bir hafta sonunu benim için uygun yeri arayarak geçirdik. 14. Cadde'de yenilenmiş, yüksek binada bir yer bulduk. Hatta dün bankada, gerekli evrakları imzalayıp anahtarları almıştım. Her şey çok hızlı olmuştu, bu Tanrı'nın bir lütfü olmalıydı. Bu işi sürüncemede bıraksaydım bodruma geri döneceğimden çok emindim.

Şimdi Denver'ın merkezinde, yeni bir evim vardı. Sadece ben ve koca götüm için bir ev... Jared de şehir merkezinde yaşıyordu ama bunun, benim evimi şehir merkezinde seçmemle bir ilgisi yoktu. Tamam, kabul ediyorum sebeplerimden biri bu olabilirdi ama bu evi görür görmez doğru bir karar verdiğimi anlamıştım. Jared olsun ya da olmasın.

Her neyse Jared'e gelince birbirimize deliler gibi âşıktık. Tamam tamam, değildik. Ama ilişkimizde bir sevgi vardı. Mesela defalarca cupcakelerime bayıldığını söylemişti. Ben de onun... Her şeyini seviyordum işte. Bunun bir aşk olmadığını biliyordum, bu aslında bir tutkuydu. Bunu Anna'dan öğren-

miştım, benden on yaş küçük kız kardeşim ne yazık ki benden daha tecrübeliydi.

Aslında bana; "Bana güven Julia, bu konuda senden çok çok daha tecrübeliyim." bile demişti. "Çok"ları biraz abartmış olabilirim ama söylemek istediği buydu.

Aslında Anna'yla Jared hakkında konuşmak eğlenceli oluyordu. Günümün nasıl geçtiğini ona anlatmayı seviyordum. İşte de Brown'la konuşuyordum, onunla bir şeylerden anlam çıkarmak çok eğlenceliydi. Brown gevezelik etmekten bıkmayacağım biliydi, yine de Anna ile Jared hakkında konuşmak daha çok hoşuma gidiyordu. Anna en sıkıcı detaylarla bile ilgileniyordu.

Anna'nın karşı cinsle ilginç deneyimleri olmuştu, bir önceki ilişkisine dair bana korkunç detaylar anlatmıştı. Gerçekten de kalbi çok kırılmıştı. Bunları duymak üzücüydü; şu ana kadar böyle şeyler yaşamadığıma memnundum.

Jared ve benim hakkımda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Aslında Jared ve ben diye bir şey yoktu, böyle söylemek komik oluyordu. Bu konuda az tecrübem olduğunu fark etmiştim ama benden hoşlanıyor gibi davrandığına yemin edebilirim. Brown da bunu görüyor ve bana çok heyecanlanmamamı söylüyordu. Çünkü Jared'in flörtlü düşkün adamlardan olabileceğini düşünüyordu. Yine de Jared'in, Brown'la flört etmesi Brown için gerçekten şok ediciydi, çünkü o her erkeğin rüyalarını süsleyen mükemmel kızdı. Jared, Brown'dan hoşlanıyor gibi görünüyordu ama benimle konuşurken Brown ile konuştuğundan çok daha farklı konuşuyordu.

Mesela birkaç hafta önce bir sigara molasındaydık, Brown öğle yemeğine çıkmaktan bahsederken Jared; "Hmm... Bilemiyorum." dedi ve bana dönüp, "Sen gidiyor musun?" diye sordu. Hemen evet dedim, nedenini açıklamama gerek yok herhalde. Benim cevabımdan sonra Brown'a dönüp, "O zaman ben de varım." dedi.

Ayrılmadan önce nereye gideceğimize karar verdik, Jared az zamanı olduğu için bizimle orada buluşacağını söylemek üzere benim odamı aradı. Bunun ilginç olduğunu düşünmüştüm, onu davet eden Brown'ı aramak yerine beni arayıp haber vermişti. Daha önceden de bahsettiğim gibi ben çok ince düşünüyorum da olabilirdim.

Brown yoldayken, "Hadi bir test yapalım." diyerek bana şeytani bir gülümseme fırlattı, aklından geçenler beni biraz endişelendirmişti. "Restorana gittiğimizde açık masalar yerine kabine oturalım ve Jared'in hangimizin yanına oturacağına bakalım."

Brown'ı ve liseli tavırlarını seviyordum, çünkü gerçekten çok eğlenceliydi. Ama restorana gider gitmez az sonra olacaklar beni biraz huzursuz etmeye yetmişti. Tabii ki çok fazla düşünüyordum. Nasıl düşünmeyeyim ki? Nereye otursun otursun seçimini yapması için birçok sebebi vardı. Benim yanıma otursun beni seçmiş olacaktı. Brown'ın yanına otursun ondan daha çok hoşlanıyor anlamına geliyordu. Belki de beni daha iyi görebilmek için Brown'ın yanına oturmuş olacaktı. Tabii aynı şekilde benim yanıma oturması Brown'ı görmek için de olabilirdi. Gördüğünüz gibi çıkmaza düşmüştüm.

Her neyse, Jared restorana girdiği an rahatsızlığım katlanarak artmaya başladı. O kadar fazla düşünmüştüm ki aşırı heyecanlanmıştım. Oysa o, nereye oturacağını bir an bile düşünmeden gelip yanıma oturdu.

Brown bana şöyle bir bakıp göz kırptı, biz de aramızdaki gizli anlaşmaya dair menülerimizin üzerinden birbirimize gülmüsedik. Brown'ı görmek için mi benim yanıma oturduğunu tekrar düşünmeye başlamıştım. Ama Jared yemek boyunca benimle ilgilendiği için bütün bu düşünceler de solup gitti. Hatta birkaç kere koluma bile dokundu ve yemekten sonra hesap öderken kolunu bana doladı. Tam olarak dolamış sayılmazdı, yaptığı arkamdaki kabine dayanmaktı. Yine de bana çok yakındı, bu yüzden bunu sarılmak olarak sayıyoruz.

Brown'a sahip olduğum için şanslıydım. Ayrıca süper özelliklerinden biri de onun benim gibi tutuk olmamasıydı. Onun hakkında öğrenmek isteyip sormadığım şeyleri Brown benim için soruyordu.

İnsanların işine burnunu sokmak konusunda benden daha iyiydi. Ayrıca böylece Jared ona iyice yanık olduğumu anlamayacaktı. Liseli bir kız gibi davrandığımı kabul ediyordum ama bu konuda iyi değildim. Çok uzun süreden sonra hoşlandığım ilk kişi o olduğu için ve ayrıca Jared'in kulvarından çok daha uzakta olduğum için bu fırsatı geri çeviremezdim. Bu yüzden ya bu işten vazgeçecektim ya da yaşlılıktan ölene kadar bunu böyle sürdürecektim. Acaba hangisi önce olacaktı?

Jared hakkında son öğrendiğim şey doğum günüydü; 22 Eylül'de doğmuştu, yani terazi burcuydu ama başağa da çok yakındı. Burçlardan hoşlanan bir tipe benzemiyordu, bu yüzden burcunu kendim öğrenmiştim. Burçlarımız bile uyumluydu. Bu kader değil de neydi? En sevdiği renk lacivertti, bunu da bir gün işe lacivert gömlek giydiğimde öğrenmiştim. Bir dahaki alışverişimizde Anna her şeyi lacivert almayacağımız konusunda beni uyarmak zorunda kalmıştı ama bunu kesinlikle bilinçli yapmamıştım.

Arabalar ve arabalarla ilgili her şeyi seviyordu. Honda Accord'um olduğunu söylediğimde arabamın tüm özelliklerini saymıştı. Bir gün moladayken arabamı ona gösterdiğimde bir bakışta kaç model olduğunu söyledi. Bundan çok etkilenmiştim. Hatta Brown'a göre biraz fazla etkilenmiştim. Sonuçta bu sadece Honda Accord'tu, kimsede olmayan bir arabanın yılını tahmin etmemişti. Yine de bunu çok erkeksi ve etkileyici bulmuştum. Hatta markete gittiğimde üzerine konuşacak bir şey bulurum umuduyla bir araba dergisini bile inceledim ama dergiyi iki sayfadan fazla okuyamadım. Arabalar kesinlikle ilgi alanıma girmiyordu.

Bir gün iş yerinde çok sıkılmışken sürdürdüğünüz arabaya göre kişilik özellikleri konulu bir web sitesi bulmuştum, Honda Accord için şunlar yazılıydı "Dümdüz, yaratıcı olmayan bir insansınız." Bu yorumu içten içe katılmıştım, hatta biraz morali bile bozmuştu.

Her neyse, Jared hakkında yeni öğrendiklerime devam... İçki içmiyordu. Bu biraz tuhaf gelmişti. Bir sigara molasındayken Brown ona işten sonra bir şeyler içmeye gidelim mi diye sorduğunda, "Ben içmem." demişti. Brown da gülerek, "Tamam da bu bizimle gelemeyeceğin anlamına gelmiyor." dedikten sonra, "Alkollü ortamlara girmekten hoşlanmıyorum." diyerek konuyu kapattı. Bu konudan sonra işe dönmek zorunda olduğunu söyleyip yanımızdan ayrıldı. Brown ve ben bu konuyu enine boyuna tartışıp bu gizemli davranışı çözmeye çalıştık. Liseli kızlar iş başındaydı. En sonunda alkol tedavisi gören bir alkolik olduğuna ya da tanıdığı birinin alkolden ölmüş olabileceğine kanaat getirdik. Tüm istediğim onu tutup her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Eğer tedavi görüyorsa ona destek olabilirdim. Ama sanırım bir alkoliğe destek olmak için alkolik olmak gerekiyordu. Ama her neyse, ona destek olabilirdim.

Brown'a, "Eski kız arkadaşların ile hâlâ görüşüyor musun?" gibi sorular sordurdum. Pek açık sözlü davranmasa da biraz bilgi almayı başarmıştık. En son kız arkadaşıyla üç yıllık bir ilişkisi olmuştu, ara sıra çalkantılı yaşanan ilişkilerden birine benziyordu. O ilişkiden yara almış ve bir süre bir şeyler yaşamayı düşünmüyormuş. Bunu söyledikten sonra bana şöyle bir bakıp göz kırptı, ilginçti. O odasına gittikten sonra bunu Brown'la detaylı bir biçimde tartışacaktık.

Jared geçen hafta şehir dışındaydı ve iş çok sıkıcı geçmişti. Kahredici derecede bunalıcıydı. Her şeyden önce Bay Ngyuen bana anlamsız gelen raporlarla işkence etmeye devam ediyordu. Bu sefer gerçekten de çitayı aşmıştı. Her zaman biraz kaçaktı ama sanırım gittikçe kötüleşiyordu.

Mesela bugün bana üzerinde çalıştığım rapor için elle yazılmış bazı sayılar verdi, bunların ne sayısı olduğunu bile bilmiyordum. Eğri büğrü işaretlere benziyordu. Bunlarla ne yapmam gerektiğini anlamadığım için ona sorduğumda ise biraz incelersem anlayacağımı söyledi ve beni kapıdan kış kışladı. Bu raporla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben de dedektif becerilerimi kullanıp sayıların ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım, hâlâ pek yol alamadım.

Bu aptal raporu çözümleyemediğim için bıyıklarımı aldırmaya gittiğim gün Cosmo dergisinden yırttığım makaleyi okuyordum. Bıyıklarım tekrar çıkmaya başlamıştı, kendimi sonsuza kadar kilitlemekten korktuğum için kulları ovalayarak çıkartan şu pamuksu tüy dökücülerden birini denemeye karar vermiştim. Dudağımın üstünü ovaladıktan sonra çizgi film karakterine dönmüştüm. Babam beni gördüğünde kendini kontrol edemeyip kahkahalara boğulmuştu. Neyse ki bunu hafta sonu deneyecek kadar akıllılık etmiştim. Bundan sonra epey acılı olduğunu duyduğum lazer epilasyon yöntemini deneyecektim. Ama bunu süresiz olarak erteledim.

İş arkadaşıyla çıkmak konulu makaleye dönecek olursak Jared ve benim çıktığımıza dair hayaller kurduğumdan değil, onun kafasında bu düşünceler geçip geçmediğini anlamak içindi çırpınışlarım.

Mesela makalede şöyle bir bölüm vardı; "Sizin bulunduğunuz departmanda çalışmıyor bile olsa bir işle ilgili sizin fikrinizi almak istiyorsa, sizinle konuşmak için bir bahane bulmaya çalışıyordur ve düşüncelerinize değer verdiğine işaretler." Bana kendi işiyle alakalı hiçbir soru sormamış olsa da Brown ve benim şirkete dair bilgilerimizle son derece ilgiliydi. Sanırım artık her yola başvurmaya başlamıştım, önüme bakmam gerekiyordu.

Bir diğer makalede ise; "Arkadaştan Öte Olduğunuzu Anlamanın Üç Yolu" adlı oldukça ilgi çekici bir konu işlenmişti.

Makaleye göre ilk olarak yapılması gereken şey sadece sormaktı. Buna sesli gülmüştüm, sonra gerçekten sorduğumu hayal edince midem bulanmaya başladı. Bunu yaparsam bir şeyleri kırmış olacaktık böylece bir şekilde öğrenmiş olacaktık. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Ben işleri ağırdan alan bir tip olduğum için bu bana göre bir yöntem değildi.

İkincisi bu kişiyi görmezden gelmekti. İşte bu ilgimi çekmişti. Eğer geri çekilip ilgi göstermezsek iki ihtimal baş gösterecekti; ya özleyecek ve görmek için bir şeyler yapacak ya da o da geri çekilecekti. Böylece cevabı almış olacaktık. Bu yöntemde karşı karşıya kalmak yoktu, ayrıca kontrol de bende idi. Yine de bu yöntemin en büyük sorunu şuydu, görmek istediğim bir insandan nasıl kaçınacaktım? Ne kadar süre çekecektim? Eğer o da geri çekilirse bütün flört, eğlence, heyecan ve yaşama isteğim de bitecekti.

Üçüncü yöntem ise yalnız takılmaktı. Makaleye göre oyunlar oynamanın dışında en dürüst yöntem buydu. Bu benim en çok hoşuma giden yöntemdi, peki nasıl yapacaktım? Birkaç öğle yemeği dışında ya da iş dışında hiç takılmıyorduk. Brown bir şeyler içmekten bahsettiğinde ise anında konuyu kapatmıştı. Onunla yalnız vakit geçirmenin tek yolu onun çalıştığı bir projeye dahil olmak ya da öğle yemeğine birlikte çıkmaktı. İş kısmı bana biraz daha rahat hissettiriyordu. Daha önceki öğle yemeklerimizde Brown da oradaydı, böylesi daha iyiydi. Jared ile baş başa yediğimiz tek öğle yemeği oldukça stresli geçmişti. O gün uçuğum olduğunu düşünmesine bile neredeyse sevinmiştim. Bunu tek başıma yeniden becerebilir miydim, emin değildim. O zamanlar onu pek de iyi tanı mıyordum ama şimdi Brown sayesinde hakkında pek çok şey öğrenmiştim.

Tamam, o zaman bir proje en mantıklısıydı. Peki onunla aynı projeye nasıl dâhil olacaktım? Sanırım en iyisi patronu Bay Calhoun'a direkt olarak başvurmaktı.

Tabii ki Bay Calhoun'un odasına gidip beni Jared ile bir projeye dâhil etmesini isteyecek kadar salak değildim. Böyle yaparsam muhtemelen ilk olarak benimle alay edecek sonra da benden cupcake yapmamı isteyecekti. Ayrıca muhasebeden biriyle insan kaynaklarından bir çalışanın ne alakası olabilirdi ki? Çok saçma bir fikirdi. Tek umudum evrenin isteğime bir cevap vermesiydi, aynı meşhur "Sır" kitabındaki gibi yapacaktım.

Evrene mesajımı gönderip isteğimi gerçekleştirmesini bekleyecektim.

"Julia?" Evrene gönderdiğim mesajımdan dünyaya inmemi sağlayan bir ses duydum.

Yukan baktığımda kapımda Bay Calhoun'u görmüştüm. Bu çok çılgıncaydı.

"Evet?" dedim ve hızla okuduğum makaleyi bir tükla gizledim, bu sırada bilgisayar ekranımın kimsenin göremeyeceği şekilde yerleştirilmiş olmasına içten bir teşekkür ettim.

"Bana bir konuda yardım eder misin?" Odama girip arkasından kapıyı kapattı. Masamın önündeki misafir sandalyelerinden birine oturdu.

Kapıyı da kapatmasından anlaşıldığı üzere bu konu ciddi olmalıydı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu çok gizli bir iş olduğu için aramızda kalmasını istiyorum. Kendi patronun ya da arkadaşların dâhil kimseyle paylaşmaman son derece önemli..." Arkadaşların derken Brown ve muhtemelen Jared'i kastediyordu. Yine de Jared'le olan arkadaşlığımdan ne kadar haberdardı bundan emin değilim.

"Tabii, sorun değil."

Tam konuşmaya giriyordu ki telefonu titredi, telefonunu alıp kim aradığına baktı. Muhtemelen Martha depoda, hızlı bir randevu istiyordu.

Pek de düşünmeden, "Kek yapmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum.

Bana tuhaf bir bakış atarak, "Yok, hayır." dedi. Boncuk gibi küçük gözlerini kısarak bana bakarken başını da hayır anlamında salladı. Sonra da sahte ve rahatsızlık veren bir gülümseyle baktı.

Tanrı aşkına, adama hakaret etmiştim. Patronumun patronuna hakaret etmiştim. Gizli konunun kek olduğunu düşünerek onun şişko olduğunu, kimseye haber vermeden yediği keklerin çöpünü, kanıtlarını ortadan kaldırmak için en dibe sakladığını ima etmiştim. Hatamı şaka yapıyor gibi gülerek saklamaya çalıştıysam da işe yaramamıştı, çok tuhaf bir durum oluşmuştu.

Bay Calhoun hızlıca başını salladı, gözlerini kapatıp neden burada olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Belki de vazgeçmiş, beni oracıkta kovmaya niyetleniyordu. Onu suçlayamazdım.

"Julia bazı raporlarda yardımına ihtiyacım var. Bu işin dillere destan olmasını istiyorum." dedi ve zayıf bir şekilde gülümsedi. En sevdiği söz olan "dillere destan"ı parmaklarıyla tırmak içine almıştı.

"Sorun değil, yaparım." dedim. Kek konusundan bir anda uzaklaşmasına sevinmiştim. Bay Ngyuen'in haberi olmaması gereken bu rapor acaba ne ile ilgiliydi?

"Yalnız bu işten kimsenin haberi olmaması için, mesai saatlerinden sonra çalışman gerekecek." Başka bir seçeneğim yok gibi bakıyordu. Şişkolüğünü yüzüne vurduğum için gerçekten de başka bir seçeneğim yoktu.

"Tabii, hiç sorun değil." dedim, ne de olsa ben bir kız kurusuydum ve özel hayatım yoktu.

"Harika. İşten sonra odama gel. Bu konunun çok önemli bir sır olarak kalmasının önemini bir kere daha hatırlatıyorum."

Son cümlesiyle birlikte sandalyeden kalkıp kapıya yöneldi. Gitmeden arkasına dönüp, "Kek de harika olurdu." dedi ve bana göz kırptıktan sonra kapıyı açıp odamdan çıktı.

Demek ki evrenden bir şey istediğin zaman çok çabuk cevap veriyordu. Ama ya kitap bir saçmalıktı ya da evrenin kulakları pek iyi duymuyordu. Jared bu işin neresindeydi? Aptal evren, aptal kitap!

Öğleden sonra Brown'la bir sigara molasına çıkmayı başardığımda süper gizli rapor işini söylememek için beş kere falan dilimi ısırarak zorunda kaldım. Gerçekten de bu konuda susmak çok zor olmuştu.

Öğleden sonram, mesaiye kalacağım için surat asmakla geçti. Gerçekten de bu sıkıcı yerde uzun saatler kalmak istemiyordum, özellikle de Jared yokken.

Jared'in sadece bir hafta olmayacağını biliyordum ama bir hafta bana bir ömür gibi gelmişti. O olmadan işe gelip çalışma fikri çok bunalıcıydı. Nasıl İnsan Kaynakları konferansı bir hafta sürer ki? Muhtemelen son derece sıkıcı bir konferanstı. Geri döndüğünde bana detayları anlatırken konuyla ilgili gibi görünmek için sabırsızlanıyordum. Jared'in ağzından çıkan her şey bana çok ilginç geliyordu. Ne kadar da zavallıydım.

Beş buçuğa kadar işten çıkmak üzere bekledim. Bay Ngyuen'in odasına girdim, kapıyı açtığımda bir şey üzerinde çalışıyordu. Her zamanki gibi uzun tırnağı klavyenin üzerindeydi. Hızlıca iyi akşamlar diledim, her zamanki gibi bir cevap vermedi ve asansöre doğru yürüdüm. Bu sıkıcı, Jared'siz yerde kalmak üzere yukarı çıkıp Bay Calhoun'ın yanına gidecektim.

Acaba benden ne tür bir rapor istiyordu? Her neyse süper sıkıcı olduğuna çok emindim. Yine de Bay Ngyuen'den farklı biriyle iş yapma fikri ilgimi çekmişti. İşten sonra çalışmak zorunda olduğumu hatırlayınca her şey yine eski sıkıcı haline geri döndü. Umanım bunun için ekstra ödeme alırdım.

Altıncı kata çıkıp konferans salonunun kapısını açık gördüğümde midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Jared burada olmasa bile burası onun odası gibi olmuştu. Bir zamanlar burada olduğunu bilmek bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Gülünç oluyordum.

Ben Bay Calhoun'ın odasına gittiğimde telefonla konuşuyordu. O kısık sesle konuşurken bir süre orada dikildim. Ne söylediğini gerçekten de anlamıyordum. Az sonra fark ettim ki geldiğime dair bir bildirim göndermemiştim, onu dinlediğimi düşünebilirdi. Kapıyı çalıp açtıktan sonra boğazımı temizledim. Sandalyesini çevirip beni gördüğünde eliyle gel, otur işareti yaptı. Alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı. Bay Calhoun çok terleyen biriydi, buna şaşırmamıştım.

Telefonu "hı hı", "sorun değil", "yaparım" gibi onaylayan laflarla konuştuktan sonra kapattı, "Bana bu işte yardım ettiğin için teşekkür ederim Julia." dedi. Birkaç kere "dillere destan" dediğini duymuştum.

"Sorun değil." derken dünya üzerinde burası hariç herhangi bir yerde olmayı diliyordum ama yapacak bir şey yoktu.

"Yapmamı istediğiniz rapor nedir?" diye sordum, başlamak istiyordum. Ne kadar erken başlarsak o kadar erken eve gidip pijamalarımı giyecek ve McDreamy programını izleyecektim.

Yaklaşık elli kere bana bu işin dillere destan derecede gizli olduğunu söyledikten sonra başlayabildik. Rapor sıradan bir rapora benziyordu. Bunun ne hakkında olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyordum ama bilmemem gereken bir şeyi sorguluyormuş gibi bir hisse kapıldım. Ama işten sonra bunun için kalıyorsam bilmeye hakkım yok muydu? Brown olsa şimdiye kadar çoktan sormuştu. Ben onun gibi girişken değildim.

Neyse ki Bay Calhoun ile çok fazla zaman geçirmek zorunda değildim. Bana bilgisayarını açıp aşağıya ineceğini söy-

ledi. Muhtemelen Martha'yı görecekti ya da bir şeyler yiyecekti. Kim bilir? Yapacağı her neyse çok önemli bir şeymiş gibi göstermişti. Bu akşam normalden çok daha fazla terliyor gibi görünüyordu, ayrıca biraz da stresliydi. Kalbi bence hiç iyi durumda değildi.

Rapor bazı sayılan bir hesap tablosundan diğerine geçirmekle ilgiliydi. Birkaç formül kullanmışım, daha önce yapmadığım bir iş olsa da süper gizli bir şeye benzemiyordu. Zaman geçtikçe kendimi daha önemsiz hissediyordum. Bunu herkes yapabilirdi, neden işten sonra kalmışım ki? Neyse ki az sonra işim bitecekti ve sıradan kız kurusu hayatıma geri dönebilecektim.

Bay Calhoun odaya gelip çılgınlar gibi bakınırken işimin neredeyse bittiğini söyledim. Dosyayı masaüstüne kaydedip işim bittiğinde çıkabileceğimi söyledi.

"Yarın işten sonra tekrar gelir misin?" diye sorarken yere düşen büyükçe bir ambalaj zarfını almak üzere eğilmişti.

"Hmm..." Sesim gittikçe azalmıştı. Bunun bir seferlik bir iş olduğunu düşünmüştüm, ayrıca yarın Cuma'ydı. Cuma günü iş yerinde geç saatlere kadar çalışmamı nasıl bekleyebilirdi ki? Ne diyecektim? Mırıldanarak, "Tabii." derken elimden geldiği kadar nefret ve iğrenme dolu bir ses çıkarmaya çalıştım. Cuma günü Spectraltech'te geç saatlere kadar çalışma fikri bende ağlama isteği uyandırmıştı.

Süper gizli raporumu tamamladıktan sonra Jared'siz Spectraltech'teki işim bitmiş ve şirketten çıkmışım, Mayıs ayının güzel bahar havası iyi gelmişti. Ah! Jared'siz Spectraltech, damla çikolatasız damla çikolatalı kurabiyeye benziyordu. Aslında içinde birkaç damla çikolata kalmış kurabiye kâsesinden kazınan son kurabiyeler bazen hoşuma giderdi. Bu benzetme yanlış olmuştu. Jared'siz Spectraltech daha çok şekersiz kurabiyelere benziyordu. Şeker yerine tuz konmuştu sanki! İğrenç.

Ertesi gün Jared'siz aptal bir gün daha geçirdikten sonra mesaiye kalacaktım, hem de Cuma günü. Ödeyecek bir ev kredim olmasaydı, şu an çoktan işten ayrılmıştım.

Bodrumdaki evime döndüğümde Anna beni bitkin düşmüş bir halde bekliyordu. McDreamy ile randevum biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

"Ne haber?" diye sordum çok da endişeli görünmemeye çalışarak. Anna ona acınmasından hoşlanmazdı. Bunu da yeni öğrenmiştim.

Eşyalarımı yere koyup kanepeye yanına oturdum. Sırtımı kahverengi, yumuşak deriye dayadım. Bu kanepeyi seviyordum, yine de belki taşınırken satardım.

Anna ellerini yüzüne kapayıp, "Peşimdeler." dedi, sesinde korku vardı. "Peşimdeler," ifadesi biraz dramatik olduğu için kahrkahrını bastırmak zorunda kaldım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Alacaklılar!" dedi nasıl bilmezsin der gibi bir tonda.

"Ne alacaklısı?" diye sordum alacaklıların ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Yine de bir sebepten bilmiyormuş gibi sormak istemişim.

"Kredi kartı alacaklıları beni arıyor." derken başı hâlâ ellerinin arasındaydı.

"Hangi konuda?"

"Faturalarım konusunda!" Küçümser bir tonda söylemişti. Ellerini yüzünden çekip sırtını kanepeye dayadı, kambur durmuş gözlerini son derece dramatik bir şekilde kapıyordu.

"Hangi faturalar Anna? Onları ödemiyo musun?" Ona aptalmış gibi baktım, çünkü gerçekten de öyleydi. Tabii ki ödüyordu, kredi kartı olan herkes borçlarını öderdi.

Bana gözlerinden ateş saçarak baktı. "Hayır, Julia. Tabii ki ödemiyoordum. Neden eve taşındığımı sanıyorsun? Canım is-

tediği için mi? Yapacak başka bir şeyim yoktu, çünkü param yok!" Başını abartılı bir hareketle kanepeye yaslayıp tekrar gözlerini kapattı.

"Ama bu kartlardan bazıları senin değil annemlerin!" Ne demek istediğini anlamıştım. Eğer alacaklılar Anna'nın peşindeyse annemin sahip olduğunu bilmediği kartların borcunun peşindeydi.

Bana salakmışım gibi bir bakış attı. Sanki bu benim hatamdı. Acısını benden çıkardığını anlamıştım, bu da hiç hoşuma gitmemişti. Son zamanlarda büyük abla gibi davranmaya başladığım için buna izin vermek zorundaymışım gibi hissettim.

"Aradıklarında annemi mi istediler?" Bu işten nasıl kurtulacağını düşünerek sormuştum.

Başını tekrar ellerine gömdü. "Hayır, başvuru formlarına kendi cep telefonumu yazmıştım. Ama adres olarak burayı yazdığım için buraya da mektuplar geliyor. Bütün günü annemle babam görmeden aptal postacının getirdiği zarfları alabilmek için bekleyerek geçiriyorum."

"Anna, annemle babama bundan bahsetmelisin." Ellerini yüzünden çekmeye çalıştım, ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum.

"Asla olmaz!" dedi ve gözyaşlarına boğuldu. "Beni öldürürler!"

"Anna seni öldürmeyecekler. Sadece çok kızacaklar." Babam öğrendiğinde bu ihtimali aklından geçirir miydi acaba?

"Anna işler daha da kötüye gidecek. Onlara söylemen gerek. Neden benden yardım istemedin? Borçlarını ödemediğini bilmiyordum. Hem kendi kredini, hem de anneminkini bitiriyorsun!" Son cümlem kafama yeni dank etmişti. Kredi geçmiş kısmını özellikle belirtmiştim.

Ben bunu der demez Anna'nın ağlaması daha da şiddetlendi. Belki iyi bir şey yapmamıştım ama ne diyebilirdim ki?

Haklıydı, dibe batmıştı. Faturalarını ödemediği için alacaklılar peşine düşmüştü. Hem kendi kredisini hem de annemin kredisini bitiriyordu. Ayrıca emin olmasam da başkasının adına kredi kartı başvurusunda bulunmak yasadışıydı. Yok, gayet emindim.

"Ne yapacağım Julia?" diye sordu, ellerini yüzünden çekmiş zavallı bir halde bana bakıyordu.

"Bilmiyorum..." derken sona doğru sesim azalmıştı. Ne yapacaktı? Sanırım ilk önce bir iş bulması gerekiyordu, böylece borçlarını ödemeye başlayabilirdi. Ayrıca annemle babama bu olanlardan bahsetmesi gerekiyordu. Bunu söylediğimde tekrar ağlamaya başladı. Onun için üzölmek istiyordum ama kendini bir kuyuya çekiyordu. Acaba bizimkilere bir şey söylemeli miydim? Anna ile yeni başlayan ilişkimizi tehlikeye atmaya da istemiyordum. Arkasından iş çevirirsem benden kesin nefret ederdi. Acaba Anna her şey geçtikten sonra teşekkür eden tiplerden miydi? Sanırım daha çok kin tutan birine benziyordu.

"Bir iş aramaya başladın mı?" diye sordum ağlaması biraz dindikten sonra.

"Vaktim olmadı ki. Bütün gün evde postacı bekliyorum." Burnunu kapüşonlu penyesinin koluna sildi. Ayağa kalkıp biraz peçete almak için banyoya gittim, bu yaptığı iğrençti. O üzerindeki bana aitti, sanırım onu yakmam gerekecekti.

"Annemle babamın mektuplarını kontrol etmemesini umacaksın. Bu riski alman gerek." dedim odaya geri yürürken. "Dışarı çıkıp bir iş bulman lazım." Ona peçete uzattım.

Anna bunu düşünürken bir süre sessizce oturduk. "Sanırım haklısın." dedi en sonunda, burnunu peçeteye sildi.

"Sana yardım edeceğim." diyerek ona gülümsedim.

"Teşekkürler." Burnunu çeke çeke elindeki tomar halinde peçeteye bakıyordu. "Ama ben çalışmaktan nefret ediyorum. Lotoyu falan kazansam olmaz mı?"

"Evet, en ihtiyacın olduğu anda lotoyu kazanırsın emin ol." dedim iğneleyici bir tonda. "Hadi, dünyanın geri kalanı gibi sen de bir iş bul. O kadar da kötü değil." dedim ve onu rahatsız ettiğine emin olduğum bir şekilde kolunu dirseğimle dürttüm.

"Ah, tabii. Sen de işine bayılan kapak kızısın zaten, değil mi?" diyerek gözlerini devirdi.

"Bu sözün beni derinden yaraladı. Spectraltech'te çalışmaya bayılıyorum. Her zaman bunu yapmak istemiştım." diye duygusuz bir yanıt verdim.

"Tamam. Her neyse. McDreamy'i izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?" diye sordu burnunu çekerek.

"Belki de internete girip sana iş bakmalıyız, değil mi?" diye sordum lütfetmiş gibi.

"Yarın başlayalım. Bu gece bunu düşünmek istemiyorum." Bir gün daha ertelemek tipik bir Anna davranışydı. Onunla tartışmak istemiyordum, çünkü şu an ben de ona iş aramasında yardımcı olmak istemiyordum. Sanırım ikimizin de küçük bir kaçışa ihtiyacı vardı. Pijamalarımızı giyip McDreamy izlemek iş görürdü.

7. Bölüm

Bu hafta bir türlü bitmek bilmiyordu. Gerçi Jared Spectraltech'e gelmeden önce hiçbir hafta bitmek bilmiyordu ama hayatımın o dönemini şu an hatırlayamıyordum. Sanki konferans salonunda, masanın altında Jared'e yakalandığım anda yaşamaya başlamıştım.

Bay Calhoun'la birlikte bir akşam daha kalıp rapor hazırlayacağıma inanamıyordum. Üstelik bu durumu Brown'dan saklamak çok zor oluyordu. Tanrı aşkına biz bu şirketin dedikodu kraliçeleriydik, şirkette olup biten her şeyi bilirdik. Bu yüzden Brown'dan dedikodu saklamaktan nefret ediyordum. Ama bu raporun ne ile ilgili olduğunu bile bilmiyordum. Bay Calhoun'a bunu bir sır olarak saklayacağıma dair söz vermiştim. Bir dedikoducu olsam bile en azından onurlu bir dedikoducuydum...

Anna ile önceki gece geç saatlere kadar televizyon izlemiştik, gecenin devamında kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ona Spectraltech'te bir iş bulabileceğim fikrini ortaya attım, bunu nasıl daha önce düşünmemiştim ki. Sonuçta resepsiyondaki Kelly işini düzgün yapmadığı için işten atılabilirdi. Anna'nın burada çalışması Jared'in yokluğunu daha çekilir kılabilirdi. Konferans ve yolculuklar devam ederse Anna yanımda olduğu için Jared hakkında konuşmaya devam edebilirdik

böylece, ben de onun yokluğunu hissetmezdim. Brown'ın aksine Anna bu takıntımı çok daha iyi anlıyordu.

Bay Ngyuen öğleden sonra dışarıda olacağı için ben de Anna'nın CV'si ile ilgileniyordum. Patronum burada değilken onu etkilemek için işlerini yapacak halim yoktu herhalde. Gerçi onu bir kere bile etkileyebildiğimi sanmıyordum. Genelde el yazısıyla yazdığı sayıları anlamadığım için soru sorduğumda benden iğreniyormuş gibi burnunu dikip bana bakardı.

Cv hazırlamakta üzerime yoktu, Anna'nın bu konuda epey yardıma ihtiyacı vardı. İş tecrübesi Gap, Anne Taylor gibi mağazalarda yaz sezonunda çalışmakla sınırlı olduğu için ya okula gider ya da alışverişlerini annemlere ödetirdi. Çılgınlar gibi kredi kartı kullanırdı, onunla gurur duyuyordum.

Brown'ın e-mailiyle düşüncelerimden uyandım, sigara içmeye inelim mi, diye soruyordu.

Dışarı çıkmadan önce Bay Calhoun'a başlangıç seviyesinde eleman alacaklarsa bir adayım olduğunu söyleyen bir e-mail attım. Soy isimlerimiz aynı olduğu için akraba olduğumuzu anlayacaktı, bunu sorun edeceğini sanmıyordum. Anna da benim gibi mutfakta iyiydi, belki de iki Dorning'in lezzetli tatlılar pişirip işe getirmesi Bay Calhoun'ın hoşuna giderdi. O zaman işe alınma ihtimali artardı.

Bu akşam Bay Calhoun için çalışırken ona bu konudan bahsedecektim. Genelde e-mailler gelen kutusunda kaybolup giderdi.

Denver'da güzel bir yağmur vardı. Mayıs ayı yağmurlu geçecekti, belki biraz da kar yağabilirdi. Ama belli ki Haziran ayı iyi geçecekti. Ne güzel! Haziran benim Denver'da en sevdiğim aydır, her yer yemyeşil olurdu. Temmuz ve Ağustos ise her şeyi kasıp kavurur, her yer çirkin bir kahverengiye dönerdi, ta ki bir sonraki Haziran'a kadar...

Brown'u gördüğümde yağmurdan korunmak üzere tentenin altında duvara dayanmıştı. "Ne haber inek?"

"Pek bir şey yok. Sadece iş." Uyduruyordum. Anna'nın CV'si işten sayılmasa da benim için iş sayılırdı.

"Ngyuen delisi sana ne yapıyor?" diye sorup sigarasından uzun bir nefes çekti. Brown'ın sigara içmesine rağmen nasıl bu kadar güzel bir cildi olduğunu anlamıyordum. Bu haksızlıktı.

"Günün devamında burada olmayacak. Ben de Bay Calhoun'a yardım edene kadar zaman geçiriyorum." Kendimi durduramadan sözcükler ağzımdan dökülmüştü.

Kahretsin! Önemli sırları saklama konusunda son derece başarısızdım. Bunu nasıl yapardım?

"Nasıl yani?" gözlerini kısarak bana baktı, ilgisini çekmişti.

Bunu nasıl tersine döndürecektim? Ne diyeceğim konusunda uzun bir süre düşündükten sonra "Sana söyleyemem." çıktı.

"Julia Dornig, benden sır saklıyorsun." Yanan sigarasını bana doğrultmuştu.

"Biliyorum, biliyorum." diyerek başımı ellerimin arasında aldım. "Bunun sır olarak kalacağına yemin ettim ve sana söyleyememeye tahammül edemiyorum."

"O zaman şimdi bana söyleyeceksin." derken hâlâ ondan nasıl sır sakladığıma inanamıyordu.

"Ciddiyim, Bay Calhoun bunu Bay Ngyuen dâhil kimseye söylemem konusunda bana söz verirdi. Gerçi bunun nesi sır anlamadım, çok sıradan bir iş." Brown'dan bir şey sakladığım için kendini kötü hissetmesine üzülmüş, yere bakıyordum. Aptal bir sırrı bile saklayamadığım için utanmıştım. CIA ya da FBI için çalışıyor olsam muhtemelen kasıtsız ihanetten hapse atılırdım.

Brown, "Sana sinir oldum Julia." dedi ve sigarasından bir nefes aldı.

"Biliyorum, ben de sinir oluyorum. Üzgünüm. Sana söyleyebileceğim bir şeyler olduğunda sana her şeyi anlatacağım."

"Nasıl oldu?" gözlerini kısıp sordu.

"Bay Calhoun gelip ona işten sonra kimsenin bilmemesi gereken bir konuda ona yardım etmemi istedi. Brown, bundan kimsenin haberi olmamalı tamam mı? Bunu neden bir sır olarak saklamam gerektiğini öğrendiğimde sana anlatacağım. Şu anda ne yaptığımı gerçekten de bilmiyorum. Sadece farklı raporlarla ilgileniyorum." Rahatsız olmuş gibi bakıyordu. Keşke koca ağzını kapalı tutabilseydim. Belki de sorun ondan sır saklamam değildi. Belki de bu gizli projede onun çalışmasının istenmemesiydi, bu Brown'ı daha çok sinir edebilirdi.

"İşte bu ilginç..." kafasında bir şeyleri birleştiriyor gibi sesi azalmıştı.

"Pek de değil." dedim.

"Calhoun için yaptığın iş hakkında söylemiyorum. Bugün duyduğum bir şey hakkında düşünüyordum. Bunun dedikodu değeri taşıyıp taşımadığından emin olamamıştım ama şimdi olabilir."

"Bana da söylesene Brown!"

"Üzgünüm, söylememek üzerine yemin ettim." diyerek hafifçe gülümseyip göz ucuyla bana baktı.

"Üzgünüm. Daha ne söyleyebilirim ki? Söz veriyorum, çözdüğümde sana söyleyeceğim. Şimdi bana ne duyduğunu anlat." Bütün hücrelerim dedikodu diye bağırıyordu. Kan basıncım bile artmıştı.

"Tamam." Bana yaklaştı. "Bugün patronumun odasının önünden geçerken, Bay Ngyuen'in ayrılacağına dair bir şey söylediğini duydum. Emin değildim. Sen Bay Ngyuen'den bile

gizli olması gerektiğini söylene kadar farkında bile değildim. İşte, şimdi duyduğum şeyin ne olduğunu merak etmeye başladım."

"Hmm... İşte bu ilginç..." Şüpheli bir şekilde gülümseyerek ona baktım.

"Düşünsene. Bay Calhoun bir şeyi gizlemeni istiyor ve seni işten sonra çalıştırıyor." Başını bir olayı çözüme kavuşturmuş bir dedektif gibi sallıyordu.

Bir süre bunun üzerine konuştuk, Bay Ngyuen neden ayrılıyordu ki? Yıllardır burada çalışıyordu. Belki de o istemişti. Ama o zaman bu sır saklama olayı neydi? Belki de bir şeyden dolayı kovulacaktı, benim de bu yüzden bir işi yetiştirmem gerekiyordu.

Eğer bu doğruysa garip olacak ama biraz üzülmüştüm. Yani Bay Ngyuen'in deliliklerine ve o iğrenç uzun turnağına rağmen işsiz kalmasını istemezdim. Belki Brown yanılıyordu ama mantıklı da görünüyordu.

Bay Ngyuen'in iş dışındaki hayatına dair bir şey bilmemem çok tuhaftı. Evli olup olmadığını, çocukları olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu on yıl içinde Bay Ngyuen kişisel hayatıyla ilgili en ufak bir bilgi paylaşmamıştı. İş partilerine gelirse her zaman yalnız gelip, erken ayrılırdı. Onunla en uzun konuşmamız yine iş hakkındaydı ve beş dakikayı geçmemiştir.

Bay Ngyuen'in ne kadar zamandır burada çalıştığını bile bilmiyordum. Benden önce gelmişti, insanlar onun Spectraltech'in hissedarı olduğunu söylüyordu ama kimse Henry Ngyuen'in nereden geldiğini bilmiyordu. Belki de başka bir ülkenin casusuydu ya da bunca yıldır gizli bir görevde çalışıyordu. Uzun turnağı da terörist grubunun sembolüydü.

Muhtemelen bunların hiçbiri doğru değildi. Zihnimde Bay Ngyuen'in parası olmadığı için doyuramadığı üç çocuğu ağlıyordu, kovulduğu için küplere binen Bay Ngyuen ise silahıyla

şirkete geri dönüyordu. Her zaman en sessizlerden korkacağın değil mi? Bir ailesinin ya da çocuklarının olup olmadığını, kiminle dans ettiğimizi bilmediğimiz Bay Ngyuen böyle bir durum için para biriktirmiş olabilirdi. Saldırgan olmasa da küplere binebilirdi.

Bu düşünce üzerine daha fazla kafa yormamaya karar verdim, çünkü oradan oraya atlıyordum. Gündüzü Anna'nın CV'sini hazırlayarak geçirdiğim için günün geri kalanını kendi işlerimi yetiştirmek için kullandım.

Beş buçuk gibi eşyalarımı toplayıp asansöre yollandım. Bay Ngyuen'in odasının önünden geçerken üzüntüyle karışık bir suçluluk hissetmişim. Olayı dramatize ettiğimi bilsem de kendime engel olamıyordum.

Cuma akşamımı Bay Calhoun ile geçirdiğime inanamıyordum. Zavallı kız kuruları kitabına göre epey bir puan kazanıyordum herhalde. Yine de Bay Ngyuen olayı merakımı cezbetmiş, neyin parçası olduğumu bilmek benim için daha önemli bir hal almıştı. Şu anda yapmayı tercih edebileceğim milyon tane iş olsa da bu konunun iç yüzünü merak ediyordum. Ayrıca bu süper gizli görev konusunda Brown'dan yardım istenmemesinin, onu ne kadar rahatsız ettiğini düşününce kendimi bir anlamda önemli hissetmişim. Bir çeşit ajan gibiydim, kız kurusu ajanı. Sesli söyleyince o kadar da hoş değilmiş, kendime daha güzel bir isim bulabilirdim.

Asansöre bindiğimde sebepsiz yere heyecanlanarak elimi silah şeklinde tutarak Görevimiz Tehlike'nin melodisini mırıldanmaya başladım. Ben kız kurusu ajanıydım, bizim silahlarımız kedilerdi. Sarkmış memeler de pek tabii iş görürdü.

Casus hareketlerimi bırakıp Sweet Home Alabama şarkısıyla dans etmeye başladım. Ben gerçekten de bir aptaldım. Görevimiz Tehlike'den Sweet Home Alabama'ya nasıl bir geçiş yaptığımı farkında bile değildim.

Ayaklarımı sallayıp elimle havaya vururken bir ses duydum. Kapıya döndüğüm sırada kapı açıldı ve karşımda bana tuhaf tuhaf bakan Jared'i gördüm.

Aman Tanrım! Bu bir rüya ya da daha kötüsü kâbus falan olmalıydı, gerçek olamazdı. Lütfen, lütfen lütfen!

Zaten bende şans olsa... Kendimi bir kere daha bu inanılmaz yakışıklı adamın karşısında küçük düşürmüştüm. Bu sefer kaçacak bir yerim de yoktu. Ben tam bir geri zekâlıyım, beyaz deli gömleğimle hak ettiğim yere, bir hücreye kapatılmam gerekiyordu.

Bir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim ve "Selam!" dedim nefes nefese. Dans etmek beni yormuştu.

"Selam!" derken Jared'in dudakları gülmek üzereymiş gibi kıpırdanıyordu.

"Geri döndüğünü bilmiyordum." Nefesim daha düzene girmemişti ve hâlâ bir budala gibi görünüyordum.

"Bir saat falan oluyor." dedi sıtarak.

"Süpermiş." diyerek dudaklarımı birbirine kenetledim. Başımı hafifçe sallıyordum. *Julia rahat ol, rahat ol.* "Ben de Bay Calhoun'ı görmeye gidiyordum."

"Biliyorum." dedi ve sırtması gülümsemeye dönüştü.

"Ah, öyle mi?" şaşırmıştım. Nereden biliyordu ki? "Nereden biliyorsun? Süper gizli bir konu olduğunu söylemişti."

"Benim de bu dillere destan derecede gizli rapor konusunda çalışmamı istedi." Dillere destanı elleriyle tırnak içine almıştı, Bay Calhoun'a gönderme yapıyordu. "Başlayalım mı?" diyerek Bay Calhoun'ın odasına yöneldi. "Yoksa dansını bitirmek mi isterdin?"

Yüzüm kırmızının bin bir tonuna girip çıkıyordu, yine de alaycı bir şekilde başımı kaldırıp, "Jübilemi yaptım." diyebilirdim.

"Emin misin? Benim çok hoşuma gitmişti." Bir kaşını kaldırmış tapılası bir tatlılıkta bana bakıyordu.

Bir kez daha kızardım, artık pancar gibi olduğuma emin dim. "Bu benim çok özel dansımdı. Hatta daha önce kimse görmedi, kendini gerçekten de ayrıcalıklı hissetmelisin." diyerek onu orada bırakıp Bay Calhoun'ın odasına girdim.

Gerçekten bunu yapmış mıydım? Son derece utandırıcı bir anı şakaya çevirmeyi başarmış mıydım? Çok yol kat ettin Julia Doming! Epey yol aldın...

Kapıya ulaştığımda Jared'in arkamdan gelip gelmediğine bakmadım, gömleğinin hışırtısını duyabiliyordum. Aman Tanrım harika kokuyordu.

"Ah, Julia ve Jared. Sizi gördüğüme sevindim. İçeri girin." Bay Calhoun kulağında telefonla masasında oturuyordu. Bize eliyle gel yaparak bir saniye dedi, konuşması bitmemiştir.

Jared ve ben içeri girip masasının önündeki sandalyelere oturduk. Birbirimize hafifçe gülümseyerek baktuk, kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Jared arkasına yaslanıp bacaklarını uzatıp ellerini başının arkasına koydu.

"Julia." Bay Calhoun konuşmasını bitirmişti. "Bu projede Jared'in de seninle çalışmasını istedim. Korkarım ki bu sefer daha fazla veri girişi yapılacak. Biraz zaman alabilir. İkiniz birlikte çalışırsanız daha hızlı olur diye düşündüm."

Umulmadık bir güvenle; "Bay Calhoun tüm bunların ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?" diye sordum. Az sonra sesim azalmıştı, çünkü bu soruyu sorar sormaz Bay Calhoun ve Jared arasındaki sessiz bakışmayı fark ettim.

Jared; "Ben Julia'ya açıklarım." diyerek bana göz kırptı, emin olmamakla birlikte Bay Calhoun'ın yüzünden, içini rahatlatan bir gülümseme geçtiğini gördüm.

Bay Calhoun masasında bir şey anyor, kâğıtları kanştırıyordu, "Güzel." dedi. "Bu akşam odamda işim var, Jared ile

konferans salonunda çalışırsanız daha iyi olur.” dedi ve ofis içi zarflardan birini alıp Jared’e uzattı.

Konferans salonuna doğru yol alırken Jared ile bir proje üzerinde çalışacağım kafama dank etti. Dileğim gerçek olmuştu! Jared ile baş başa vakit geçirecektim. Kitapta yazılanı yapıyordum. Sadece evrene dileğimi söylemişim ve işe yaramıştı, şu Sır kitabı altın değerindeydi!

Konferans salonuna girdik. Olaydan beri ilk defa buraya geliyordum ama olayın üzerinden çok zaman geçmişti, bir kere artık makyaj yapıyordum. Ailemin bodrum katından taşınacaktım, kız kardeşimle iyi arkadaş olmuştuk ve çıldırtıcı derecede seksi bir adamla, süper gizli bir projede çalışıyordum. Bu kadar kısa sürede işlerin böylesine değişeceğini söyleseler inanamazdım. Bu çılgınlıktı!

Jared benim için bir laptop açtı, ben de bana verdiği belgelerden bazı sayıları bilgisayara girmeye başladım. Dün üzerinde çalıştığım iş bitmişti, bazı formüller karıştığı için hızlıca onları düzelterip kendi formüllerimden birkaç tane yazarak işleri kolaylaştırdım. Normalde bu iş epey sıkıcı olurdu ama Jared’in yanında oturduğum için sayılarla işlem yapmak birdenbire muhteşem bir görev halini almıştı.

Hâlâ burada ne yapığıma dair bir fikrim yoktu. Ama Jared ile birlikte olduğum için artık bunu o kadar önemsemiyordum. Ayrıca bana söyleyeceğine emindim.

Çaktırmadan Jared’e bir bakış attım, kendi bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Acaba onun süper gizli işi ne, diye düşündüm. Gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu. Ah o mavi gözler, açık kumral saçlar yok mu? Hele o biçimli çenesi, inanılmaz gülümsemesi. Ah hayır, resmen onu dikizliyordum. Jared fark etmeden hemen başka yöne baktım. Ürkütücü bir sapık gibi takipteydim...

Neyse ki fark etmemişti, ona âşık âşık baktığımı görmesi

iyi olmazdı. Bu muhtemelen kız kurularına özgü bir davranıştı. Kız kurusu semptomlarıma bir yenisini daha ekleyebildim. Gerçekten de her şeyin suçunu kız kurusu oluşuma atabilirdim. Acaba bunun tıpta bir ismi var mıydı? Latince'de kız kurusu kelimesini aratıp saçma bir şey yaptıktan sonra bunun Latince isimli hastalığımın olduğunu söyleyebilirdim. Bu yüzden utanmak zorunda kalmazdım, insanlar da benim için üzülüp durumu normal kabul ederdi.

"Bitti mi?" Jared'in sorusuyla kendime teşhis koymayı bırakıp dünyaya döndüm.

"Pek sayılmaz... Üçte biri bitti sayılır, neden ki?"

"Şimdilik bu kadar yeterli... Bakalım neler yaptın?" diyerek ayağa kalkıp yanıma geldi. Arkamda durup ellerini sandalyemin sırtına yaslayarak yaptıklarına bakmak üzere bana dayandı. Nefesi ensemdeydi.

Sırtımda bir ürperme oluştu. Tam nefesim kesilecekti ki midemdeki kelebekleri yenmeyi başardım. Bari aniden geçirmek gibi saçma bir şey yapmasaydım.

Yaptığım işi hızlıca tarayıp tabloda birkaç toplama baktı ve benim yazdığım birkaç formüle tıkladı.

Benim yazdığım formüller için, "Bu formülü değiştirdin mi?" diye sordu. Ah hayır! Batırmış mıydım?

"Evet, ama tekrar değiştirebilirim." Ok işaretini tabloya koyup düzeltmek için tıkladım.

Elimi çekerek, "Hayır." dedi. "Değiştirmen gerekmiyor. Bu formülü nereden öğrendin?"

"Kendim buldum. Patronun seni yönlendirmediği zaman bunu kendin yapmak zorunda kalıyorsun." derken kızanırdım, midemdeki kelebekler çıldırmıştı. Nefesi ensemdeydi, eli elime dokunuyordu... Bu çok fazlaydı.

"Oldukça etkileyici." dedi omzumun üzerinden bana ba-

karken, nefesi beni çıldırtıyordu. Şu an ölsem gam yemezdim. En azından mutlu ölecektim.

Jared tekrar sandalyesine oturup arkasına yaslanarak bana baktı. En azından bana baktığını düşünüyordum, bense meşgul görünmeye çalışıyordum. Şu anda bu kadar kızardığımı görmesini istemiyordum. Umarım ona doğrudan bakmam gerektiğinde bir şey anlamazdı.

Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum, sonunda cesaret edip sorar biçimde ona bakarak "Evet?" dedim. Neden bu kadar uzun süredir bana bakıyordu? Komik bir şeyler düşündüm, hiçbir şey gelmiyordu. Şok olmuştum.

Cevap olarak sessizce gülümsedi, derin düşünüyordu belli ki. Acaba ne düşünüyordu. Odaya bakındım, çünkü onunla göz göze gelmek benim için çok zordu.

"Bana Henry'den bahset." dedi bu tuhaf sessizliği bozarak bilgisayarına dönmüştü.

"Ngyuen mi? Ne bilmek istiyorsun?" Benim yerime Bay Ngyuen hakkında düşünüyor olmasına hem şaşırmış hem de biraz üzülmüştüm.

"Onunla ilgili bir dedikodu var mı?" Hafifçe gülümsedi.

Bay Ngyuen hakkında ne söyleyebilirdim ki? Onunla ilgili dedikodum vardı ama o zaman Brown'la, bu süper gizli iş hakkında konuştuğum ortaya çıkacaktı. Bunları öğrenmesini istemiyordum. Yoksa kesin kovulurdum. Şu an ödemem gereken bir ev kredim olduğu için kovulmamalıydım. Ayrıca Jared ile evlenip çocuk yapacaksam onu görmeye devam etmeliydim. Birlikte çalışmazsak bunu da gerçekleştiremezdim, değil mi?

"Hmm." Omuz silktim ve bir şeyler bulmaya çalıştım. "On yıldır onunla çalışıyorum ve işe başladığım günden beri onun hakkında kişisel bir bilğim olmadı. Sır gibi bir adam."

Jared bir saniye düşündü. "Peki işte nasıldır?" arkasına yaslanıp bilgisayar ekranına bakmaya başladı ben de biraz olsun

rahatladım. Direkt olarak bana bakmadığında konuşmak daha kolaydı.

"İşini yapıyor, sorduğun buysa tabii. Yani ne yaptığını bilir ama dünyanın en iyi patronu değildir." diyerek arkama yaslanıp kollarımı bağladım.

"Neden böyle söyledin?" diyerek bana baktı.

"Dediğim gibi pek yönlendirme yapmaz. Raporlarla ilgili bir terslik olduğunu söylediğimde beni pek dinlemez. Bana sürekli aptalmışım gibi bakar. Ayrıca o uzun tırnağı beni ürpertiyor." diye ekledim.

Jared bir an için düşündükten sonra "Aynen, o ne öyle değil mi?" dedi burnunu buruşturarak.

"Bilmiyorum. Brown ile bunu defalarca konuştuk. Birçok teori geliştirdik ama direkt olarak sormadığımız için bilmiyoruz. Eminim ona sorsam o rahatsız olmuş bakışıyla beni odadan kışkırlardı." dedikten sonra Bay Ngyuen'in sıklıkla yaptığı hareketini tekrarladım.

"Neden Bay Ngyuen hakkında soru sordun ki? Onun hakkında söylenecek pek bir şey yok..." diyerek sessizleştim. Söylenecek bir şey vardı ama bunu açıklayamazdım. Jared'e güveniyordum ama Brown bunu söylememe nasıl tepki verirdi onu bilmiyordum. Ne kadar paylaşmak istesem de bunu kendime saklamalıydım. Ne kadar süre saklayacağımı bekleyip görecektik. Brown'da da kanıtladığım üzere ben gizlilik timsaliydim.

"Sadece merak ettim." Bilgisayarına bakarak konuşuyordu. "Yönlendirme yapmadığını söyledin, onunla yakın çalıştığın için başka neler bildiğini merak ettim. Belli ki Ngyuen hakkında kimse bir şey bilmiyor."

"Aynen öyle, çok gizemlidir."

Jared tekrar bilgisayarına döndü, tıklama sesini duyuyordum. Ben de işe dönüp istemesem de yaptığım işi bitirmem

gerektiğine karar verdim. Dün o kadar hızlı yapamamıştım ama bugün Jared'in burada olması her şeyi değiştiriyordu. Çok daha yavaş olmak istiyordum, belki böylece Pazartesi de devam ederdik. İşte bu muhteşem olurdu, gerçi o zaman da bir salak gibi görünürdüm, bu işi bitirmek o kadar da uzun sürmezdi. Bu geceyi nasıl devam ettirebilirdim ki?

Şimdi bunu düşünmeye başladığıma göre akşam için planlanmam varmış gibi aceleyle davranabilirdim. Gerçekten de Cuma gecesi için planı olmayan bir kız neden işe daha çok vakit harcamak isterdi ki? Kız kurusuysa tabii ki. Cuma akşamı çalışmaya karşı çıkmadığım için Jared de işim olmadığını düşünüyor olmalıydı. Muhtemelen Jared de kız kurusu olduğumu anlamıştı.

Ama neden o da cuma akşamı çalışmaya karşı çıkmamıştı? Bana pek asosyal biri gibi gelmiyordu. Erkek arkadaşlarıyla maç izleyen, kadınlarla bara giden cinsten –ama bize içmediğini söylemişti o zaman bu seçeneklerin dışında kalıyor- biri gibi duruyordu.

Karnım guruldamaya başlamıştı, umarım bunu duymamıştır diye düşündüm.

Birdenbire bir şeyler yazmayı bıraktı, gözlerini üzerimde hissediyordum. Heh, işte olan olmuştu.

"Aç mısın?" Bunu sırtarak sordu. İlk gördüğümde bu sırtması için onu tokatlamak isteyen ben, o sırtmayı öpmek istiyordum.

"Hmm, sanırım açım." dedim karnıma bakarak. Gurultuları duyduğunu anlamıştım. Aslında o kadar da aç değildim, gerginliğim ve midemdeki kelebekler yüzünden guruldamıştı. Acaba bir gün bunu yenebilecek miydim?

"Ben açlıktan ölüyorum." dedi karnına vurarak "Ne kadar işin kaldı?"

"Yaklaşık bir saate işi bitiririm." Ekrana bakarak söylemiştim. İşte bu işi uzatmak için şeytani planımı devreye sokmuştum.

"O zaman hadi bir ara verip bir şeyler yiyelim." diyerek sandalyesinden kalktı.

Hadi mi? Birlikte mi? Brown olmadan mı? Bu bir felaket olacaktı. "Tamam." dedim istemeye istemeye.

"Ne oldu? Aç olduğunu düşünmüştüm." Sandalyemin arkasına geçip beni masadan çekti. Bana uzattığı elini tuttum. Eli sıcacıktı, elini tutmaya devam etmek istesem de ayağa kalkar kalkmaz bıraktım.

"Açım. Sadece bu raporları bitirmemiz gerektiğini düşündüm." Cüzdanımı alıp onu konferans salonundan dışarı doğru takip ettim. İşte bu beklenmedik olmuştu.

"Daha sonra yaparız." Asansörü çağırdı. Sanırım ayrılıyor-duk. Her şey çok çabuk olmuştu.

"Bay Calhoun'a ne diyeceğiz?" derken odasına bir bakış attım, ışığı yanıyordu.

Yüzünde özgüvenli bir sınımayla, "Bay Calhoun'ın patronu benim." dedi.

"Ah, öyle misin?" dedim iğneleyici bir tonda. "Eminim şu anda onun patronu olduğunu kendisi de bilmek ister. Gitmeden hemen önce uğrayıp söyleyeceğim." diyerek Bay Calhoun'ın odasına doğru yürümeye başladım, Jared kolumdan tutup beni kendine çekti.

"Yo, bunu duymaktan pek hoşlanmıyor. Biraz duygusal bir konu." dedi, hâlâ kolumu tutuyordu ve beni asansörün içine çekti.

Asansöre girdiğimizde kolumu bırakmıştı ama elinin sıcak dokunuşunu kolumda hissediyordum. Tüm detayları Anna ve Brown'a anlatabilmek için aklımda tutmalıydım, bunları teker teker konuşacaktık.

Asansörde birbirimize oldukça yakın durduk. Gergin lise-
li kız gülüşümü bastırmak zorundaydım, kendime güvenim
varmış gibi davranmalıydım. Tamamen yabancı biriyle yemek
yemeye benzemiyordu bu. Yanındaki Jared'ti, şimdiye kadar
onunla birkaç öğle yemeği yemiştım. Gerçi bu daha farklı-
dı, çünkü bu akşam yemeğiydi. Üstelik Brown burada değıl-
di. Brown, benim koruyucumdu. Aman Tanrım bu korkunç
bir şeydi! Ona gitmem gerektiğini söyleyip gidebilirdim ama
bunu yapamazdım. Yemeğimi üzerime, hatta onun üzerine
döksem, bu iş kötü bitse bile bundan vazgeçemezdim. Onun-
la vakit geçirme fırsatını geri tepemezdim.

Dışarı çıktığımızda, "Nereye gidelim?" diye sordu; hava es-
meye başlamıştı. Belki de gerginlikten titriyordum. Çok güzel
bir bahar gecesi idi, hava muhteşem kokuyordu.

"Emin değilim. Sen ne durumdasın?" diye sordum, elimden
geldiğinde kendime güvenli görünmeye çalışıyordum. Sanki
benim için sıradan bir geceymiş gibi görünmeye çalışıyor ol-
sam da aslında rahat değildim.

Dışarıda bir süre nereye gideceğimizi düşündük, ikimiz-
den de bir şey çıkmıyordu.

"Yeni evime taşınmış olsaydım, bana giderdik. Ben bir şey-
ler pişirirdim." Bunu söylediğime inanamıyordum. Nereden
çıkmıştı bu! Lanet olsun, çok aşırı olmuştu.

Jared, "Yeni evin mi var?" diye sorarken bu fikrin yanından
bile geçmemişti.

"Evet, söylememiş miydim?" Söylediğimi hatırlıyordum
ama belki de şu anda nerede oturduğum konusunu açmamak
için söylememiştim.

"Hayır, söylememiştin. Nerede?"

"Şehir merkezinde. Yüksek bir binanın on dördüncü katın-
da." Bunu söylerken kendimde biraz gurur duyuyordum, otuz
ikinci yaşında büyüyordum. Hiç yoktan iyidir.

"Hadi gidip bakalım." dedi ve arabasına doğru yürümeye başladı.

"Ama ev bomboş, ben aç olduğumu sanıyordum." derken onu yavru bir köpek gibi takip etmeye başlamıştım bile.

"Biz de bir şeyler alır, evde yeriz." Arabanın kilidini açıp şoför koltuğuna oturdu. Açık kapısının yanında ne yapacağını bilemez bir halde dikiliyordum. "Hadi bin, ben süreceğim." dedi ve içeriden diğer kapıya uzanarak benim için açtı.

Arabanın etrafında dolanıp Range Rover'ına bindim. Mükemmeldi. Böyle bir arabayı nasıl karşılayabilirdi ki? İnsan kaynaklarında ne kadar maaş aldıklarını biliyordum, böyle bir arabaya yetmezdi.

Şehir merkezindeki yeni evime doğru giderken büyülenmiş hissediyordum. Bu bir rüya mıydı? Biz ne yapıyorduk? Gerçekten de yiyecek bir şeyler alıp bomboş dairemde yemek mi yiyecektik? Daha iki gün önce imzaları atıp anahtarını almıştım, şimdi eve bir erkek mi götürüyordum? Bu pek kız kurularına göre bir davranış değildi. Yeni evimdeki ilk yemeğimi kedimle birlikte yiyor olmalıydım, bir erkekle değil. Hele ki Jared kadar seksi bir erkekle hiç değil.

Jared şehrin en iyisi olduğunu söylediği bir Çin lokantasında durdu. Yemekler çok lezzetli kokuyordu, o an gerçekten de aç olduğumu anladım. İştahımın açılması sonunda rahatladığım anlamına geliyordu.

Arabayı garajdaki yerime park ettik (garajda bir yerim vardı!) ve asansöre binip on ikinci kata çıktık. Yeni boyanmış duvar kokusu eşliğinde daireme giden koridora bayılmıştım. Hem çok heyecanlı hem de biraz sinir bozucu bir an yaşıyordum. Değişimden nefret ettiğimden bahsetmişim değil mi? Şu sıralar hayatımda birçok şeyi değiştirişiyordum.

Kapıya kadar geldiğimizde anahtarı bulmak üzere çantamı karıştım. Anahtarları yeni aldığım için henüz bir anahtarlığa

takmamıştım. Kapıyı açıp peşimde Jared ile eve girdim. Işığı açtım ve işte oradaydı. Benim yeni evim! Girişte oturma odası, onun sağında yeni mutfakım vardı. Mutfakı geçince benim odam ve banyoya giden bir koridor vardı. Küçük bir yerdi ama benimdi. Buraya taşınmak konusunda biraz huzursuz hissediyordum ama şu an Jared'le içeri girdiğim an, boş olmasına rağmen, gerçekten kendimi evimde hissettim.

"İşte böyle." dedim anahtarlarım ve çantamı mutfak tezgâhına koyup odaya bakarken.

Jared hafifçe fısıldayarak, "Güzel bir yermiş." dedi. Yemeklerimizi tezgâha koyup batıya bakan pencerelerin önünde durdu. Bütün şehir merkezi ve ısl ısl yüksek binalar önümüzdeydi. Uzun süre bodrumda yaşadıktan sonra güzel bir manzaram olsun istemiştım.

Jared'in yanına pencereye doğru gittim. "Şuradaki binayı görüyor musun? Posta kutusuna benzeyen binanın bitişiğindeki..." Bir yandan da eliyle gösteriyordu. "Ben orada yaşıyorum." Gözlerini manzaradan ayırmadan devam etti. "Seninki kadar güzel bir manzarası olmasa da benimki de idare eder."

Acaba bir gün evinin içini de görecektim miydi? Sıradan bir bekâr evinde mi yaşıyordu, yoksa özenli bir şekilde ütülenmiş gömlek ve pantolonları gibi mükemmel bir dekorasyonu mu vardı?

Jared'e yeni evimin tamamını gezdirdim, tabii çok uzun zaman almadı. Gezi bittikten sonra yemeklerimizi alıp tezgâhın başında dikilerek yemeğe başladık. Çok rahat değildik. Az sonra Jared ağzı yemeğiyle dolu bir şekilde başını pencereye doğru sallayıp peşinden gelmemi işaret etti, öylece yere oturduk. Ben oturur oturmaz ayağa kalkıp ışıkları kapattı. Böylece karanlıkta yerde oturmuş Çin yemeğimizi yiyor, yeni evimin penceresinden Denver'ın şehir merkezindeki ışıkları seyreliyorduk.

Bir kız kurusu olarak bu gece hayatımın en romantik gece-siydi, muhtemelen aynısı Jared için geçerli değildi.

"Peki, şimdi nerede yaşıyorsun?" diye sorarken yemeğinden koca bir parça aldı.

Tabii ki bunu soracaktı. Son on yıldır yaşadığım yer konusunda yalan mı söyleyecektim? Tanrım, ben berbat bir yalan-cıydım.

Ezik ezik gülümsedim ve "İlla merak ediyorsan ailemin bodrum katında yaşıyordum, oradan taşınacağım." dedikten sonra hemen yemeğime bakıp ağzıma yemeğimden huysuz huysuz bir parça attım.

"Gerçekten mi?" Sesinde pek şaşkınlık yoktu. Tabii ki şaşır-mayacaktı. Onun yanında kız kurusu olduğumu çaktırmama-ya çalışsam da bazen ortaya çıkıyordu işte.

"Evet, aynen öyle." dedim ve başımı salladım. Tam bir ezik-tim.

"Ne kadar zamandır?" Bu adam dur durak bilmiyordu.

"Aman Tanrım!" Sesli söylemiştim, gözlerimi devirdim. "Son on yıldır ailemin bodrum katında yaşıyordum." Pencere-den dışarı bakarken utanç içinde başımı salladım, göz teması kurmak istemiyordum.

Şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Neden o kadar uzun süre kal-dın?"

"Bilmem. Aslında o kadar da kötü değil, çünkü bodrumda tam anlamıyla bir daire var. Yani teknik olarak ailemle aynı yerde yaşamıyordum." Yine de çok yakındık.

"Kira ödüyor muydun?" merak etmişti.

"Yoo." dedim ve yemeğimden bir ısırık aldım.

"Vay canına. Yani on yıldır kira ödemiyorsun." İnanamaz bir şekilde kafasını salladıktan sonra kendi kendine hafifçe güldü. "Bu harika bir şey..."

"Harika mı? Gerçekten mi?" Yüzümü ekşitmişim. "Bana sorsan biraz ezik bir durum derdim."

"Bu çoğu insanın hayali gibidir. Eğer annemin bodrum katında bir dairesi olsaydı benden kurtulamazdı." diyerek gülümsedi. "Tabii babam hayatta olmadığı için ben de kendimi orada kalmaya zorunlu hissederdim." diye ekledi, gözlerinde bir hüznün vardı.

"Baban ne zaman öldü?" Konuyu bir süredir merak ettiğim başka bir yere çekmişim.

"Ben üniversitedeyken."

"Nasıl oldu?"

"Kalp krizi." diyerek pencereden dışarı baktı.

"Üzgünüm." Tek diyebildiğim buydu.

"Evet, ben de. İşte bu yüzden artık içki içmiyorum." Başını yemeğine eğmişti. "O... Hmm... Üniversitede bir partideydim, o gece epey sarhoştum. Geceye dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. O gece babam bir kalp krizi geçirmiş, annem bana ulaşmaya çalıştıysa da duyuramamış. Ona bir hoşça kal bile diyemeden gitti. Ertesi sabah ölmüştü."

Sesindeki pişmanlık ve üzüntü beni neredeyse ağlatacaktı, ben de yemeğimle oynamaya başladım.

"O gittikten sonra..." yemeğine bakıyordu, "anneme karşı bir sorumluluk hissettim. Anlıyorsun değil mi? Onun mutlu olduğundan emin olmalıydım. Onu sürekli tatile çıkardım. Onunla ilgilenilmesine karşı çıkıyor gibi görünse de aslında hoşuna gittiğini biliyorum." Bana baktığını hissederek başımı kaldırdığımda göz göze geldik.

"Her neyse. Babamdan genelde çok kişiye bahsetmem." Başını pencereden dışarı çevirdi.

"Ben de son on yıldır ailemin bodrumunda yaşadığımdan bahsetmem." Ortamı şenlendirmek istemişim. İşe yaramıştı, Jared hafifçe gülümsedi.

"Bunu yaptığımıza sevindim. Hem evini görmüş oldum." dedi ve bir elini dizime koyup hafifçe sıktı.

"Ben de öyle." diye ciyaktadım, kızarmıştım. Tanrıya şükür ışıklar kapalıydı da pancar gibi suratımı görmüyordu.

8. Bölüm

Brown ile sigara molasındaydık, "İmkânsız!" dedi. Jared'le yemek yediğimiz hafta sonundan sonraki Pazartesi günü, ona detayları anlatıyordum.

"Hayır değil."

"O zaman bu bir randevuydu." dedi bana büyük bir gülümsemeyle.

"Hayır! Değildi. Bunu söylemen bile beni utandırdı." Ona bir aptalmış gibi bakıyordum.

"Yemeği o mu ödedi? Arabayı o mu kullandı?"

"Evet, evet." dedim park alanına bakarak.

"O zaman bu bir randevuymuş."

"Hayır, değildi. Daha çok arkadaşça bir şeydi. Gerçekten de bir randevu değildi." Yoksa öyle miydi? Hayır değildi. Tamam, bu konuda biraz paslanmışım ama bence randevu değildi.

"O zaman Jared'i gördüğümde ona soracağım." Brown işbirlikçi bir gülümsemeyle baktı.

"Sormasan daha iyi olur!" Sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı.

"Aş kendini Jules. Tabii ki sormayacağım." Sigarasından uzun bir nefes aldı.

"Başka neler oldu?"

Karanlıkta pencerenin önünde oturup yemeklerimizi yerde nasıl yediğimizi, ailemle yaşadığımızı söylediğimde umursamadığını anlattım. Babasıyla ilgili anlattığı hikâyeyi kendime saklamak konusunda kararlıyım, çünkü bu onun için çok özeldi. Kendime şaşırmıştım, ne de olsa Brown'dan sır saklama konusunda iyi değildim. Bacağıma dokunduğu bölüm Brown'ı epey heyecanlandırmıştı, bu kısmı enine boyuna tartuştuk.

"Seni nasıl bıraktı?"

"Beni tekrar ofise bıraktı, ben de arabama binip eve gittim." Keşke burada bitmeseydi.

"Vay canına Jules, bu adam kesinlikle senden hoşlanıyor." Brown bunu göz kırparak söylemişti.

"Yo, yo. Sadece iyi arkadaşız hepsi bu." desem de içten içe haklı olmasını diliyordum.

"Julia ben erkeklerle arkadaşlık ettim. Bu kesinlikle arkadaşlıktan daha öte bir şey." dedi sigarasını bana doğrultarak.

Keşke haklı olsaydı ama içimden bir ses böyle olmadığını söylüyordu. Jared ve ben sadece iyi arkadaştık. Bunu kabul edebilir ve hayaller kurmaya devam edebilirdim. Kim demiş kız kuruları hayal kuramaz diye?

Moladan sonra odama çıktım. Çok kısa bir süre önce pazartesilerden nefret ediyordum; şimdiyse hafta sonları bitmek bilmiyordu, pazartesileri iple çekiyordum. Bugün özellikle heyecanlıyım, çünkü cuma günü üzerinde çalıştığımız dillere destan derecede gizli işimiz bitmemiştir. Jared ile işten sonra çalışacaktık. Ayrıca aylık bütçe toplantısı bugüne alındığı için Jared'i orada da görecektim. Pazartesi günlerine bayılıyordum ve kırk yıl düşünsem bu cümleyi kuracağım aklıma gelmezdi!

Masama geri dönerken Bay Ngyuen'in odasının önünden geçtim. Kapısı kapalıydı, buna rağmen içeriden sesler geli-

yordu. Etrafta kimse var mı diye etrafıma bakınıp neler olduğunu anlamak üzere kapıya yaslandım. Bu mümkün müydü? Brown onun gideceğini duymuştu, belki de bugün ayrılıyordu. Garip olacak ama üzülmuştum. Bay Ngyuen için neden üzuldüm, bilmiyorum. Aslında onunla çalıştığım süre boyunca bana hiçbir zaman sevecen yaklaşmamıştı. Belki de içeride sadece bir toplantı yapılıyordu.

Bir saniye, bu ses Bay Calhoun'ın sesiydi, hatta yanında Jared de vardı. Kulaklarımı kapıya yapıştırmama rağmen ne söylediklerini anlayamıyordum.

"SANA SÖYLEDİM, NEDEN BAHSETTİĞİNİ BİLMİYORUM!" Vay canına, tam olarak böyle söylemişti. Şüphesiz Bay Ngyuen'in sesiydi bu. Onun sesini böyle yükselttiğini hiç duymamıştım.

Kapı kolu yerinden oynamaya başlamıştı, hemen oradan geçiyormuş gibi toparlandım. Kapı açıldığında içeriden kızgın görünen Bay Calhoun, arkasında da asık bir suratla Jared çıktı. Jared gülümsememe karşılık vermemişti, koridora doğru Bay Calhoun'ın peşinden ilerleyerek görüş alanımdan kayboldu.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Doğruca gidip Bay Ngyuen'in kendisine sorsam, kesinlikle cevap vermezdi. Brown'ın yanına gitmeyi düşündüm, sonra vazgeçip bütçe toplantısında konuşulacak rapor üzerinde çalışmak üzere masama döndüm. Sadece yarım saat içinde raporun fotokopisini çektirip kendim dâhil her şeyi hazır hale getirecektim. Brown'la daha sonra da konuşabilirdim.

Her şeyi bitirdikten sonra dudak parlatıcımı sürmek üzere tuvalete gitmeye hazırlanıyordum ki Bay Calhoun'dan bütçe toplantısının iptal olduğuna dair bir e-mail aldım. Bu toplantıyı iptal edenin Bay Ngyuen değil, Bay Calhoun olması ilginç gelmişti.

İşte bu hiç hoş olmamıştı, her zamanki gibi bir bahane bulmadan Jared'i görmeyi planlıyordum.

Şu an Brown ile molaya çıkmanın tam zamanıydı. Ona hemen bir e-mail yazdım, beş dakika sonra dışarıda buluştuk.

Sessizce, "Çok çılgın bir şeyler dönüyor." dedim. Dışarıda olmamıza rağmen duyulma riskini almak istemiyordum.

"Aa! Hemen anlat!" Dedikodu için heyecanlanmıştı.

Ona biraz önce Bay Ngyuen'in odasında duyduklarımı anlattım. Jared'in gülümsememe karşılık vermediğini de ekledim. Üzerime alınmışım, çünkü kız kurusu yanıma engel olamıyordum.

"Vay canına, gerçekten de çılgıncaymış." dedikten sonra sigarasından uzun bir nefes çekip düşünmeye başladı.

"Aynen öyle değil mi? Olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Bu akşam raporu bitirdiğinizde Jared'le bunu konuşacaksınız." dedi, ağzından almıştı.

"Umarım konuşur ama emin değilim." Dedikodu öğrenmeye istekli olsa da Jared'in ağzı biraz sıkıydı. İK'da olduğuna göre sürüyle dedikodu biliyor olmalıydı, onun tek yaptığı bizden bir şeyler öğrenmek ve karşılığında bir şeyler anlatmamaktı. Bir keresinde şansını denediğinde önünü kesmiştik. Belki de zaten her şeyi bildiğimizi düşünerek susuyordu.

Bu akşam Jared ile elimden geleni yapacağıma dair Brown'a söz verdim ve işlerimize geri döndük. Gariptir, yapacak pek bir işim yoktu. Yukarı çıktığımda Bay Ngyuen'in yukarı kapısı kapalıydı, içeriden sesler de gelmiyordu. Kapıyı çalıp yapılacak iş var mı diye sormayı düşündüysem de vazgeçtim. Her zamanki gibi beni kışkırtılmasını istemiyordum. Ayrıca neden gidip ondan iş isteyecektim ki? Benden istediği bir iş olsa zaten kendi söylerdi. Bu Pazartesi oldukça sıra dışı geçiyor diye düşündüm.

Beş buçuk olur olmaz eşyalarını toplayıp raporu bitirmek üzere konferans salonuna çıktım. Ne yazık ki bu akşam sondu. Bu işi kendimi beceriksiz göstermeden uzatmamın imkânı yoktu.

Konferans salonunun kapısı kapalıydı, Jared içerde çalışıyordu. Hafifçe kapıyı tıklattım, Jared bana baktı.

"Hey, ne haber Jules?" dedi ve bilgisayarına geri döndü. Gülümsemeden!

"Raporu bitirmeye geldim." Hâlâ kapı eşiğinde duruyordum.

Hızla bana bakıp; "Calhoun sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

"Raporu bitirmene gerek yok. Biz hallettik." dedi bilgisayara bakmaya devam ederek.

Jared çok garip davranıyordu, soğuk ve ilgisizdi. Acaba Cuma günü yüzünden korkmuş muydu? Gerçi bir şey de olmamıştı, sadece yemek yemiştik. Belki bir şeyler sezinlediğimi düşünüyordu. Muhtemelen ben bir şey anlamadan beni yönlendirdiğini düşünüyordu. Her neyse. Bu oyunda iki kişiydik.

"Hayır, bana bir şey söylemedi. Yine de iyi oldu, bu akşam yapacak işlerim vardı." dedim elimden geldiği kadar soğuk bir şekilde, tabii bu doğru değildi. Midemde açılan kara delik beni hasta ediyordu.

Başını kaldırmadan sadece ekrana bakıp bir şeyler yazmaya devam etti. "Sonra görüşürüz." diyerek arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Ben giderken; "Julia bekle. Bir saniye gelsene... Üzgünüm, Calhoun beni bugün deli gibi çalıştırdı." dedi. Hafifçe gülümsemişti.

Demek benden nefret etmiyordu, sadece çok yoğundu. Bunu öğrenince anında rahatlamıştım. Bu bizim sonumuz ol-

saydı ne yapardım bilemiyorum. Sanırım eve gidip kız kurusu olmaya devam ederdim ama geleceğe dair bir umudum kalmazdı. İşim tekrar o sıradan haline dönerdi.

"Calhoun sana ne yapıyor?" diye sordum, konuşmayı devam ettirmeye çalışıyordum. "Sıkıcı bir sürü iş." diyerek sandalyesine yaslanıp ellerini kucağına koydu. Bir an için durup bana baktı; "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Meraklanmıştım.

"Gelip otursana." Eliyle yanındaki sandalyeyi işaret etti. Gelip yanına oturup çantamı kucağıma koydum.

Bir an için bir şeye karar vermeye çalışır gibi bana baktı. "Burayı seviyor musun?" diye sordu. Uzun gergin bir andan sonra; "Yani gerçekten seviyor musun?"

"Hmm..." Göz göze gelmemek için odaya bir göz attım. "Bu zor bir soru. Sevdiğim yanları var sanırım." dedikten sonra duraksayıp gergin bir şekilde çantamın saplarıyla oynayan ellerime baktım.

"Gerçekten mi? Hangi yanları?" Şaşırmış görünüyordu. Bir saniye düşündüm, gerçekten de sevdiğim yanları Brown ve Jared'ten ibaretti.

"Sanırım bazı insanlar." Hafifçe ona gülümsedim.

Onun da dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi, ne demek istediğini anlıyordu. Bu gülümseme, onun da bu yüzden burada çalışmayı sevdiği anlamına mı geliyordu?

Bir anlık duraksamadan sonra ağzını açıp, "Peki ya işin? Burada yaptığın işi seviyor musun? Daha önce bunun sadece bir iş olduğunu söylemiştin. Bu konuda samimi misin?" Gözlerimi kısarak Jared'e baktım ve alaycı bir şekilde "Bay Moody, siz İK'da çalışıyorsunuz, neden bir şeyler itiraf edeyim ki?" diye sordum, gülümsediğini gördüğümde ben de gülümsemeye başladım.

"Evet, bu konuda biraz zorlandığımı anlayabiliyorum. Peki, benimle bir arkadaş gibi konuşsan?"

İşte arkadaş demişti. Kalbim, o an, arkadaş olduğumuzu öğrenmemle birlikte biraz kırılmıştı. Bunu kabul edebileceğimi söylemişim ama aslında içten içe daha fazlasını istiyordum.

Hayal kırıklığımı yüzümden okuyabilir düşüncesiyle uzağa baktım. Hemen anlamasını istemiyordum. "Sanırım işimle ilgili pek sevdiğim bir şey yok."

"Peki, iş değiştirmeyi düşündün mü?" Bana baktığını hissedebiliyordum ama karşılık vermedim.

"Pek değil." Şimdi ben de ona bakıyordum. "Ne yapabileceğimi bilmiyorum ki. Ödemem gereken bir ev kredim var. Yani bu işe şu an her zamankinden daha fazla ihtiyacım var."

Bunu anlamış mıydı? Sanırım anlamıştı. Şimdi o pencereden uzaklara bakıyordu.

"Sana bir arkadaş tavsiyesi verebilir miyim?"

Bu kelimeyi duyduğum an yüzüne vurmak istiyordum, yeter artık sus be adam! Kendimi zorlayarak "Tabii." dedim.

"Sen buradan daha fazlasını hak ediyorsun." Bunu ciddi bir tonda söylemişti. Bakışlarım hızlıca onunkileri buldu, o da zaten bana bakıyordu. Bunu beklemiyordum. "Sen Julia'sın ve buradan çok daha iyi bir yerdesin. Küçük bir odada oturup Bay Ngyuen için çalışmaktan daha iyisini düşünemez misin?"

Sürekli şu arkadaş kelimesini söylediği için mi bilmiyorum, regl öncesi sendromunda gibi hissediyordum. Çıldırılmış gibiydim. Bu adam kim olduğunu sanıyordu? Beni tanıdığını falan mı? Aslında beni hiç tanı mıyordu.

Birdenbire ağzımdan, "Neden umursuyorsun?" diye bir cümle çıktığı an Jared'in de yüzüne bir yumruk yemiş gibi olduğunu gördüm, o an sözlerimi geri almak istedim.

"Neden umursuyorum?" Cevabı zaten bilmem gerekiyor gibi sormuştu ama bilmiyordum. İşimi sevip sevmediğimi neden umursuyordu? Başını rahatsız olmuş bir şekilde salladı. "Bilmiyorum, sanırım seni burada sıkışmış olarak değil, sevdiğin bir işi yapıyor olarak görmek istiyorum." Yüz ifademi anlamaya çalışır gibi bana baktı. "Sanırım haddimi aştım, özür dilerim." diyerek bilgisayarına geri döndü.

Sıkışmış kelimesi birdenbire kafamda yankılanmaya başladı. Her zaman, bu son on yıldır sürdürdüğüm bu hayata sıkıştığımı düşündüm ama benden bir başkasının bunu fark edeceğini düşünmemiştim. Sessizce oturmuş, çantamın saplarıyla oynarken kendi kendime düşünüyordum.

Sonunda, "Yo, haddini aşmadın. Sorun değil." diyebilirdim. "Sanırım haklısın." dedikten sonra ona baktım, onun da bana bakmasını bekliyordum. "Sıkıştım, ama sanırım kurtulmak konusunda pek başarılı değilim... Alışkanlıklarımın dillere destan sonucu böyle oluyor işte." Bay Calhoun göndermemin ortamı biraz aydınlatacağını düşünerek hafifçe gülümsedim.

İşe yaramıştı. O da bana gülümsediği an, odanın havası değişti. Bana yaklaşıp elimi eline aldı. Kalbim göğsümden çıkmak üzereydi, kalbimi yavaşlatmakta zorlanıyordum çünkü bunun arkadaşça bir davranış olduğunu biliyordum.

"Seni alışkanlıklarının esiri gibi görmüyorum." Ellerimize baktı, içimden kalp atışlarının sesini duymaması için dua ediyordum. "Sadece Spectraltech'ten çok daha fazla şeyler başatabilirsin diyorum." Elimi sıkıp bana bakarak hızlıca bıraktı. Sanki az önce durması gereken bir şey yapmış ve gardını düşürmüş gibi hemen bilgisayarına döndü. Keşke bırakmasaydı, arkadaşça ya da değil, hiç önemi yoktu.

"Peki ya sen? Sen de buradan çok daha fazlasını yapabilirsin!" Bunu sorduğuma şaşırmışım. Bu rahatlık nereden geliyordu?

"Hiçbir yer benim için yeteri kadar iyi olamaz." dedi sınıtarak.

"Sen ve şu gizliliğin!" diyerek onun gibi sınıttım, karşılığında o da gülüşünü bastırmak zorunda kaldı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sandalyesine yaslanarak, "Tabii, sor bakalım." dedi.

"Bugün Bay Ngyuen'in odasında neler oldu?"

Jared ellerini başının arkasına koyup derin bir iç çekti. Muhtemelen bana ne kadarını anlatıp ne kadarını anlatamayacağını düşünüyordu. İK ve sırları işte...

"Hadi, ama ben sana bunca dedikodu anlattım..." dediğim sırada onun gülümsediğini gördüm.

"Sana söyleyeceğim ama Brown'a anlatmayacaksın. Tamam mı?" Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Nasıl yani? Brown'a söylemeyecek miydim? Ama Brown bana yarın bunu soracaktı. Belki de bana söylememesi daha iyi olurdu.

"Tabii, ona söylemeyeceğim." Kendi kendime bir karara varmadan önce dedikodu sever yarın benden önce davranmıştı.

"Burada bir şeyler dönüyor Jules. Ne olduğunu henüz anlayamadım ama onun şirketin parasını çaldığını düşünüyorum."

"Ne? Nasıl yani?" diye kekeledim. Bunu nasıl Brown'dan saklayacaktım? Yarın molaya çıkmak çok riskli olacaktı.

"Ama sakın Brown'a ya da bir başkasına söyleme." Bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Belli ki bana bunu söylemiş olduğu halde kendinden emin olamıyordu. Çünkü dedikoduyu ne kadar sevdiğimi ve Brown'a söylemek isteyeceğimi biliyordu. Onu suçlayamazdım.

"Bay Ngyuen'e dair şüphe uyandırıcı bir şeyler biliyor musun?"

Bu soru için biraz düşündükten sonra "Bilmiyorum. Sanırım olabilir. Bir süredir normalden daha garip davranıyordu. Sanırım bazı raporları hazırlarken bir tür dejavu hissine kapılıyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Tamamen bana dönmüştü.

"Sanırım aynı raporu daha önce de yaptığımı hissediyordum. İşimi tekrar ediyormuşum gibi ama bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum." diyerek tekrar kucağıma baktım. Bunu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Yo, aslında bunun bir anlamı var." Başını sallayıp o da aşağı eğdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?" ellerini aşağı indirip o mavi gözlerini bana dikti. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Tabii ki." dedim titrek bir sesle.

"Yaptığın raporlardan bazılarını bana gönderir misin?"

"Hmm..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yani ona tabii ki raporları verecektim ama hafiften bir suçluluk da hissediyordum.

Bay Ngyuen için neden pişmanlık duyacaktım ki? En sonunda, "Tabii yaparım." dedim. "Sadece bundan Bay Ngyuen'in haberi olmasın." Bunu söylememe gerek bile yoktu, çünkü Jared bunu zaten yapmayacaktı. Yine de söyleme ihtiyacı hissetmiştim.

Jared de, "Tabii ki." diyerek bana hafifçe gülümsedi.

Başımı kapıya doğru salladım, "Ben gidiyorum. Muhtemelen yapacak bir sürü işin vardır. Seni daha çok burada tutmayayım." dedim. Ayrıca acilen Anna'yı arayıp Jared'in elimi tutmasını ve gereksiz yere arkadaş kelimesini kullanmasını anlatmak istiyordum. Bir de yarın Brown'ın soracağı sorulardan nasıl kaçınacağımı düşünmeliydim.

Beni gitmekten alıkoymaya çalışmadı, bu da hem içimi rahatlatmış hem de beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sandalyemden kalkıp kapıya döndüm çıkmadan önce arkamı dönüp hoşça kal dedim ve birbirimize gülümsedik. Asansöre doğru yürürken kendi kendime başımı salladım. Umarım Anna bana bu işte yardım edecek bir durumda olurdu.

Bodrumun salonunda pijamalarımızla otururken Anna'ya tüm korkunç detayları anlattım. Bu sırada az önce pişirdiğim taze brownieleri yiyor, yanında süt içiyorduk. Anna her gece aşağı gelir, ben de bize yiyecek bir şeyler pişirirdim. Sonra da oturup günlük olaylardan bahsederdik. Bunu Anna'ya hiç söylememiş olsam da günün bu kısmını yeni evime taşındığımda çok özleyecektim.

Olanları anlattığımda Anna, "Vay canına, çılgınca şeyler olmuş. Adam kanşık sinyaller veriyor." dedi.

"Değil mi?" Browniemden büyük bir ısınk aldım.

Bir süre sessizce oturduk, ben de olanları düşünüyordum.

"O adama CV'mi gönderme şansın oldu mu?" belli ki onun kafası farklı yerdeydi.

"Evet, Bay Calhoun'a gönderdim ama görüp görmediğinden emin değilim. O adam bir felakettir. Jared'e söylerim, o zaman Bay Calhoun'ın gördüğünden emin olabiliriz." Jared'le konuşmak için iyi bir bahanem olmasını seviyordum.

"Tamam. Sanırım böyle bir iş benim için daha iyi olacak." Başımı salladım, Anna'nın satış işinde çalışması bir alkoliğin barmen olması gibi bir şey olurdu. Şirket işi daha güvenli görünüyordu.

"Alacaklılardan bir haber var mı?" dedim soğukkanlı bir şekilde.

"Şşt... Bu kadar yüksek sesle konuşma." diyerek yukarı baktı, sanki annemle babam orada durmuş konuşmamızı dinliyordu da... Eminim yapacak daha iyi işleri vardı. "Evet, ge-

nellikle mesaj bırakıyorlar. Arayacakları zamanı da öğrendim, o yüzden telefona ne zaman bakıp ne zaman bakmayacağımı biliyorum.” dedi. Sesinde garip olmayan bir güven vardı. İnsan böyle bir şeyle nasıl gurur duyabilirdi ki?

Ablalık taşlar gibi bir tonda, “Annem ve babam yakında öğrenecektir, biliyorsun.” dedim.

“Ben de mektupların eve gelmemesi için adresimi senin yeni dairenin adresi olarak mı değiştirsem diye düşünüyordum. Böylece burada posta kutusunu kolaçan etmek zorunda kalmam.”

“Anna bilemiyorum...” Kabul edersem annemlere ihanet ediyor gibi hissedecektim.

“Lütfen! Çok uzun sürmeyecek. Bir işe girer girmez her şeyi ödeyeceğim, en fazla bir sene kadar sürecektir.”

Nasıl bir işe gireceğini sanıyordu ki? “Bundan o kadar emin olma. İyi para kazanacağın bir iş bulmak o kadar da kolay değil.”

“Bence çok uzun zaman almayacak. Lütfen Julia, lütfen?”

O kadar umutsuz ve çaresiz görünüyordu ki kendime engel olamadım. “Tamam ama sonsuza kadar değil. Anlaştık mı? Ben senin bebek bakıcın değilim. Evime gelip faturalarını kendin alacaksın, onları sana getirmemi beklemeyeceksin. Tamam mı?”

“Tabii ki.” diyerek gözlerini devirdi. “Yeni evine gelip seninle takılmak için sabırsızlanıyorum. Bu penceresiz zindandan çıkmak iyi olacak.” Bir tuzağa yakalanmış ve sıkışmış gibi etrafa bakındı, insan burada birçok anlamda sıkışıyordu.

Sonunda yatağa girdiğimde kafam günün düşünceleriyle doluydu. Bay Ngyuen’in olayı, Jared’in elimi tutması... Her şeyden önce de Brown’dan böyle bir dedikoduyu nasıl saklayacaktım? Bir yolunu bulmalıydım.

9.

Bölüm

Sabahın büyük bir kısmında çok işim olduğunu söyleyerek Brown'dan kaçmayı başarmıştım. Er ya da geç bunu anlayacaktı, çünkü işi bir bahane olarak kullanmadığımı bilirdi.

Yine de bu tamamen yalan sayılmazdı, çünkü Bay Ngyuen'in benden istediği raporları tamamladıktan sonra onları hem Bay Ngyuen'e hem de Jared'e gönderiyordum. Bu konuda biraz tereddüt etsem de eğer Bay Ngyuen şirketten para çalışırsa bunu yapmak zorundaydım.

Kız kurusu hayatımda heyecan verici olan bir diğer gelişme de bu akşam için planlarımın olmasıydı. Aylıp bayıldığım bir plan olmasa da sonuçta planım vardı. Bu sabah erkek kardeşim Lennon, akşam yemeği için bütün aileye bir araya gelmeyi teklif etmişti. Genelde işleri çok yoğun olduğu için hepimizi birlikte pek az davet ederdi. Belki de kansı Jenny bizimle dışarı çıkmaktan pek hoşlanmadığı için eve çağırıyordu. Biz Dorningler bir araya geldiğimizde şenlenirdik, hatta babam ara sıra uygunsuz şakalar bile yapardı. Yani kısacası bir aradayken biraz gürültülüydük, Jenny ise biraz daha içe kapanık bir tipti. Lennon'ın onunla evlenmesine hâlâ şaşıryordum. Gerçekten de çok hoş biriydi ama bize pek benzemiyordu. Belki de bu yüzden onu seçmişti.

Ben bunları düşünürken Brown'dan bir e-mail aldım.

Bütün gün benden kaçtın Dornig, bir mola vermeliyiz. Jared ile ilgili bir şeyler öğrendim.

Dayanmalıydım, buna karşı koymalıydım. Jared hakkında diyordu, ah Tanrım, dayanmalıydım!

Beş dakikaya görüşürüz.

İşte beni yakalamıştı! Buna nasıl karşı koyabilirdim ki? Mümkün değil. Bay Ngyuen hakkında sessiz kalmalıydım. Bana bu konuda sessiz kalmama yardım ederlerse Tanrılara ruhumu bile sunabilirdim.

Kapıyı açtığımda serinlik yüzüme vurdu, Brown'la buluşmak üzere dışarı çıktım. Böyle günlerde işi atlatıp arabamın üstünü açarak şehirde gezmek istiyordum. Bir saniye sonra da arabamın üstünün açılmadığını hatırlıyordum.

"Ne çabuk geldin." Yanısı içilmiş sigarasından bir nefes çekmişti.

"Sana beş dakika demiştim." Sakin olmaya çalışmalıydım, bunu başarabilirdim. Jared'in, Bay Ngyuen'in şirketten para çaldığından şüphelenmesi ve Bay Ngyuen için hazırladığım raporları Jared ile paylaşmam hakkındaki tüm detayları patır patır dökülecekmişim gibi hissediyordum. *Derin nefes al, derin nefes al Julia*. Brown'a, Jared'in babasını anlatmadığımda hiç zorlanmamıştım, peki bu neden bu kadar zordu? Çünkü bu bir dedikoduydu. Jared'in babasının ölümü değildi, olamazdı da.

"Jared hakkında ne öğrendin?" diye sordum. Normalde olsa bundan kaçınırdım, çünkü öğrenmek için yanıp tutuştuğumu bilmesini istemezdim ama bana söyleyemeyeceğim şeyler sormasını önlemenin en iyi yolu buydu. Ayrıca gerçekten de öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

"Şöyle ki..." diyerek sigarasından bir nefes çekti, dumanı benden uzağa üfledi. Sabırsızlıkla bekliyordum. "Doğrusu onunla ilgili bir şey öğrenemedim." diyerek ağzından baklayı çıkardı. Sesinde rahatsızlık vardı.

Ne? Nasıl yani? Onunla buluşmam için beni mi kandırmıştı? Lanet olsun, çok iyiydi. "Ne demek, bir şey öğrenemedim?" Onu Jared konusunda tutmaya başka yönlerle saptırmamaya çalışıyordum.

"Onun hakkındaki bilgim, onun hakkında hiçbir şey öğrenememiş olmam. Teknik olarak yaşamıyor gibi bir şey. İnternette ona dair hiçbir şey bulamadım. Ne adres, ne Facebook hesabı var, Twitter ya da LinkedIn'de hiçbir yerde yok." Çileden çıkmış bir bakış attı.

"Bunda garip olan ne? Bazı insanlar özel hayatını paylaşmayı sevmez."

"Evet, ama iş hayatında bu geçerli değil. Bir şekilde bir yerlerde onun izine rastlardık. Daha önce çalıştığı bir şirket bile yok."

Brown huzursuz bir şekilde sigarasını içiyordu. Bu bilgi beni pek rahatsız etmese de belli ki Brown'ı etmişti. Belki de de insanlarla ilgili bir şeyler öğrenme becerisi bu sefer işe yaramadığı için huzursuz olmuştu.

"Bilmiyorum Jules." dedi az sonra. "Bu adamda bir şeyler var."

"Jared'te mi?" diye güldüm alaycı bir şekilde. "Ah lütfen, İK'da çalışıyor, onlar her zaman bir gariptir. Sırlarla dolu olması o kadar da önemli mi?"

"Sanırım önemli. Özellikle de aranızdakileri düşünerek sen de önemsemelisin." Bunu söylerken elleriyle turnak işareti yapmıştı.

Brown'a aramızda bir şey olmadığını söylemek istiyordum, en azından onun tahmin ettiği gibi bir şey yoktu. Jared arka-kadaş kelimesinin altını çizerek birkaç kere söylemişti. Jared bana özel hayatıyla ilgili herkese anlatmadığı türden şeyler anlatmıştı ama odasına gidip geçmişine dair sorular sorabileceğim türden bir ilişkimiz yoktu. Cep telefonu numarası ya da kişisel e-mail adresini bile bilmiyordum. Flörte benzer ilişki-

miz aslında sadece iş arkadaşlığından ibaretti. Aptal iş arkadaşlığı, işte, biz buyduk.

Önceki gece Jared ile aramızda geçen konuşmayı Brown'a anlatmaya kalkarsam Bay Ngyuen hakkında konuştuklarımızı da ortaya çıkarmış olacaktım. Bu yüzden aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesine izin verecektim.

En sonunda, "Sanırım ben bunu bu kadar büyütüyorum." diyebilirdim.

"Jules, bu adamı iki aydır falan tanıyoruz." Gerçekten de o kadar olmuş muydu? Bana daha uzun gibi geliyordu.

"Ee, yani?"

"Yani şimdiye kadar onun hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalıydık. Bu işte bir iş var."

"Sanırım... Belki de..." diye sessizleştim. Brown'ın bir şeyler bilmemenin rahatsızlığını yaşamasını anlamıyordum.

Sigarasından bir duman bıraktı. "Sende yeni bir şeyler var mı?" Sesinde hissedilir bir huzursuzluk vardı. Bu konu benim için ümitsiz vakaydı.

Yeni dedikodular vardı, o yüzden artık gitmem gerekiyor. Sigara molalarına çıkmaya başladığımızdan beri belki de en sağlam dedikodu buydu. "Yok, hiçbir şey yok." dedim ve ona bakmak yerine park alanına bakıyordum. Böylece yalan söylediğimi gözlerimden anlayamayacaktı. "Sanırım işe dönssem iyi olur." dedim ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Ben de öyle." Brown sigarasını kapının yanındaki büyük küllükte söndürdü. İçeri birlikte girdikten sonra odalarımıza yollandık.

Bunu gerçekten de becermiş miydim? Yalan söylemek ve sır saklamak konusunda gittikçe iyileşiyordum. Bu gurur duyulacak bir şey mi bilmiyorum ama içten içe kendimle gurur duyuyordum.

Saat neredeyse beş buçuk olmuştu, bizimkilerle buluşmak için biraz erken sayılırdı. Bu vaktimi iş yerinde harcamaya niyetim yoktu. Ayrıca bugün bütün gün çalışmış, Jared'i doğru düzgün görememiştim, bu yüzden günüm pek de eğlenceli geçmemişti. Yani işe ne için geliyordum ki? Dünkü konuşmamızda arkadaşlığımızı ilan etmiş olsa da ondan hoşlanmaktan vazgeçecek halim yoktu. Buna alışmak zaman alacaktı.

Ailemle yemeğe gitmeyi iple çektiğime şaşırmıştım. Ne zamandır bir araya gelmemiştik, ailem ile vakit geçireceğim için memnundum.

Park alanına çıktığımda, geri dönüp binaya baktım. Gözlerim anında altıncı kattaki konferans salonunun penceresine ilişti. Işık açıldı, gözlerim her zamanki gibi Jared'in arabasını aradı. O da buradaydı.

Ailemle buluşmadan önce biraz vaktim olduğu için şirkete geri dönüp asansörle altıncı kata çıktım. Ne yaptığımdan emin değildim ama midemdeki kelebekler, beni bu yapığımın iyi bir fikir olmadığı konusunda uyanyordu. Yine de kendime engel olamadım. Bütün gün Jared'i görmemiştim, bu haksızlıktı. Sadece bir selam verip çıkacaktım.

Altıncı kata adım atar atmaz, tekrar aşağı inmeyi düşünmeye başladım. İşle alakalı bir sebep olmaksızın onun odasına öylece gidemezdim. Ama bir saniye, biz arkadaş değil miydik? Sadece bir selam vermek için arkadaşım Jared'e uğrayabilirdim. Midemdeki kelebekleri kışkırtıp konferans salonuna gidip kapıyı çaldım.

Jared'in belli belirsiz, "İçeri girin!" dediğini duydum, kapıyı açıp içeri girdim. Bilgisayarının ışığı yüzüne yansımıştı. Masaya dosyalar ve kutular saçılmıştı. Gelenin kim olduğunu görmek için başını bile kaldırmadı. Sadece ekranına odaklanmıştı. Fazla heyecanlı bir tonda, "Selam!" dedim. İnsan selam derken bu kadar ciyaklar mıydı? Bazen gerçekten de sirk kaçkını olduğumu düşünüyordum.

Başını kaldırıncı beni gördüğüne şaşırdı. "Selam, neden hâlâ buradasın Jules?" dedikten sonra gülümsedi. İçim biraz olsun rahatlamıştı. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyordum ama onu görmek bile kalbimin teklemesine yetiyordu.

"Tam çıkmak üzereydim. Burada olduğunu görünce, gelip bir selam vereyim dedim." derken kafamın içinden *sana âşık olduğum için sapık gibi seni takip ediyorum*, diyordum.

Başını sallayıp laptopunu kapattı ve sandalyesine yaslanıp bana baktı. Gerçekten çok yorgun görünüyordu. Saçları biraz dağılmıştı ama yine de çok yakışıklıydı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kalmamı mı, gitmemi mi istediğinden emin olamadığım için, "Yorgun görünüyorsun." dedim. Buraya geldiğim için midemdeki kelekler biraz hassas, son konuşmamızda da biraz gerilmiştim.

Gülüştünü bastırarak, "Gerçekten de öyleyim." dedi. Ellerini başının arkasına yaslayıp bir anlığına gözlerini kapattı.

Ben de hoşça kal dedikten sonra oradan ayrılmayı düşünerek, kapıda garip bir biçimde bekliyordum. Sonra beklenmedik bir şekilde yanındaki sandalyeyi ayağıyla itti, yanına gelmemi işaret etti.

Ben otururken gülümsüyordu. "Ee, ne haber?" Yorgunluğu sesinden anlaşılıyordu, sesinde aynı zamanda üzüntü gibi bir his vardı. Bu duyguyu bana babasını anlattığı günkü ses tonundan tanıyordum. Bu seferki biraz daha farklıydı. Emin değildim.

"Normal. Biraz sonra ailemle yemeğe çıkacağım."

"Neyi kutluyorsunuz?" Aklındaki ya da yaptığı her neyse onu bir kenara bırakıp benimle konuşabildiği için rahatlamış gibiydi.

"Bilmiyorum, erkek kardeşim davet etti." Başımı aşağı, ellerime eğmiştim. Bakışlarını üzerimde hissediyordum, birdenbi-

re daha da gerilmiştim ne yaptığımı bilir bir halde; "Sende ne var ne yok?" diye sordum. Yüzüne bakmıyordum.

"Hımm..." Derin bir nefes aldı. "Konuşacak ya da düşünecek çok şey var." Bakışlarını benden uzaklaştırdı, başımı kaldırdığımda ellerine baktığını görünce düşündüğünü tahmin ettim.

"İyi misin?" Sesim biraz endişeli çıkmıştı. Başını sallayıp tavana bakarak "İyiyim, sadece çok yoğunum." dedi.

Odadaki havaya bakılırsa ortada ciddi bir şeyler vardı, neler olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Sana hâlâ düzgün bir oda bulamadılar değil mi?" Bunu bir sorudan çok düşünce gibi söylemiştim.

Jared etrafa bakıp evet anlamında başını salladı.

"Ben olsam buradan ayrılmak istemezdim, şu odanın büyüklüğüne baksana." Elimle odayı gösterdim. "Koçaman bir masan var, büyük pencerelerin... Yerinde olsam kalabileceğim kadar burada kalırdım."

Bana gülümseyerek sandalyesini bana döndürüverdi. "Aynen öyle, ayrıca masanın altında kimi bulabileceğimi tahmin bile edemiyorum." Parmaklarını masaya tıkratarak sırtıyordu.

"Kim bilir..." dedim sakın olup kızarmamaya çalışarak. Tabii ki kızarmıştım, bunu fark etmemesini umarak ellerime baktıysam da nafile.

Bakışlarını üzerimde hissediyordum, bu sırada kızarmaktan kurtulmaya çalışıyordum. En sonunda ona bakıp gülümsedim. Karşılığında o da bana gülümsedi ve hemen sonra yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Demek ki gitme vaktim gelmişti, ayağa kalkıp gitmek üzere çantamı elime aldım.

"Gidiyor musun?" sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı.

"Evet, ne iş yapıyorsan ona dönüp, işini bitirip evde güzelce dinlenmen için daha fazla vaktini almayacağım." dedim ve hafifçe gülümsedim.

Ben eşyalarımı almak üzere arkamı döndüğümde birdenbire elimi tuttu, beni savunmasız yakalamıştı. Arkama dönüp ona baktığımda gözlerini bana diktiğini gördüm.

"Bir saniye... Bekle." diyerek beni hızlıca kucağına çekti. Neler oluyordu? İşte bunu beklemiyordum.

Gergin ve nefesim hafifçe kesilmiş bir halde onun gözlerine baktım ve "Mmm..." diyebildim. Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, bana bakıyordu. Boşta kalan eliyle yüzümü gölgeleyen saçlarını nazıkçe kulağımın arkasına sıkıyordu. Bu hareket kızarmam için yeterliydi, midemdeki kelebekleri ağzımdan çıkarmak üzereydim.

"Julia..." diyerek gözlerini gözlerimden dudaklarıma doğru kaydırdı, birdenbire beni öpeceğini fark etmiştim. (Anlamakta biraz geç kalmış olabilirim ama kız kurularının başına her gün böyle şeyler gelmiyor ki canım) Ben daha bir şey düşünmeden Jared bana iyice yakınlaştı ve dudakları dudaklarımı buldu.

İlk önce yumuşak ve garipti, ellerimi koyacak yer bulamıyordum, o da öyleydi. Sonra birdenbire onun elleri yüzümün her yerinde dolaşmaya başladı. Ateş gibi yanan dudaklarıyla öpüşü gittikçe yoğunlaşıyordu. Elimle gömleğinden yakalayıp onu kendime çektim.

Ellerini yüzümden sırtıma indirdi ve beni kendine çekti. Ben de kollarımı onun boynuna doladım. Ben de aynı şekilde kendimi ona çekiyordum. Öpüşmemiz gittikçe daha şehvetli bir hal alıyordu.

Kafamdan, "Şu anda neler oluyor?" gibi birçok düşünce geçiyordu. Daha dün arkadaş olduğumuzu söylememiş miydi? Aman Tanrım, Jared'le öpüşüyordum! Umarım nefesim kötü kokmuyordur!

Bana birkaç saniye gibi gelmişti ama tahminime göre dakikalar sürmüştü, öpüşmemizin yoğunluğu azalmaya başladı. Jared ellerini tekrar yüzümün iki yanına koyup beni birkaç kere nazik ve tatlı bir şekilde öptü. Sonra beni geriye itip yüzüme baktıktan sonra hafifçe gülümsedi. Yüzüme düşen birkaç tel saçımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü konuşmamız yüzünden kafam karışmıştı. Jared, arkadaşlarıyla da mı öpüşüyordu? Şu an pek de öyle görünmüyordu.

Emin olduğum tek şey daha fazlasını istediğimdi. Ailemi ekip bütün gece Jared'le sevişmek istiyordum. Ama bunun mümkün değildi, onları ekemezdim. Jared'in de işine devam edeceğine çok emindim. Yine de buraya gelmek şimdiye kadar aldığım en iyi karardı!

Şu an muhtemelen kucağından kalkmam gerekiyordu, bense kollarımı Jared'e sarıp ona sıkı sıkı sarıldım. O da kollarını bana sardı ve burnunu boynumda gezdirmeye başladı. Sırtımdan aşağı sıcak bir şeyler akıyordu, bu an hiç bitmesin istiyordum. Sonsuza kadar Jared'in kucağında bu konferans salonunda, ona ilk göz diktığım yerde kalabilirdim.

Sonuncusu biraz ucuz kaçmıştı ama elimde değildi. Jared'in kollarına, kendimi uzun zamandır hiçbir yere ait olmadığımı kadar ait hissediyordum.

Burada kalmakla gitmek arasında karar vermeye çalışıyordum. Jared'in beni, bacaklarına yapışıp kalmış bir çocuk gibi kendinden zorla ayırmasını istemiyordum. Geri çekildim, birbirimize baktık ve Jared bana yaslanıp dudaklarımdan yumuşak bir biçimde öptü. O anda sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Cep telefonumun çalmasıyla ikimiz de zıpladık, bunu beklemiyorduk. Düşünmeden kucağından kalkar kalkmaz pişman oldum, öpüşmemiz bitmişti. Bir daha kim bilir ne zaman öpüşe-

cektik? Bunun nasıl olduğuna hâlâ inanamıyordum. Bir saniye, bir saniye! Bu, çok gerçekçi, çılgın ergen rüyalarından olamazdı, değil mi? Kendimi çimdiklememek için zor tutuyordum.

Çantamdaki telefonumu bulduğumda arayanın Anna olduğunu gördüm. Meşgule aldım, Anna hayatımın en büyüğü anını bozuyordu.

Telefonumdaki saate baktığımda, ailemle buluşacağım saati geçirdiğimi fark ettim.

"Lanet olsun! Geç kaldım!" dedim, nefesim kesilmiş ve tuhaf bir biçimde. Telefonu içine gelişi güzel atıp çantamı omzuma astım.

Jared sandalyesinden kalktı, daha sonra bu sandalyenin bir parçasını kesinlikle çalacaktım. Kız kurusu hayatımda böyle anlar çok yaşanmıyordu, anısını yaşatmam gerekiyordu. Böyle bir an tekrar gerçekleşirse ömrümün sonuna kadar Tanrı'ya hizmet edebilirdim. *Lütfen Tanrım, duy sesimi!*

Hiçbir yere gitmek istemesem de bile iyi bir zamanlamayla gidiyordum. Brown da ne olursa olsun zirvede bırakmaktan yanaydı. Her şeyin mükemmel olması aslında görüldüğü kadar mükemmel olmayabilir derdi.

Ben de zirvede bırakıyordum. Öpüşmeyi bitiren -teknik olarak Anna'ydı ama olsun- bendim. Durumun tek hâkimi Jared değildi. Bu iyi bir şeydi.

Aptal kızlar gibi kurallarla oynamaya çalışmasam da, bir kız bazen gizemli olup ara sıra kontrolü eline almalıydı. Bu yaşıma kadar hep bunu duymuştum.

Jared beni kapıya kadar geçirdi, ne centilmen ama... Kapıya yaklaşıp arkama dönüp baktığımda, ellerimi tutmuş bana gülümsüyordu. Aynı dün yaptığı gibiydi, tek farkla; sadece parmakları benimkilerle iç içe geçmişti. Ellerimizin birleşmesinde farklı bir yoğunluk vardı, sanki her şey olduğundan daha büyük bir anlam içeriyordu.

Bunun ne anlama geldiğini sormak, bu yoğunluğun nereden geldiğini öğrenmek istiyordum ama soramazdım. Saçmalayarak anın büyüsunü bozamazdım.

"Julia... Yarından önce..." Cep telefonum çalarak onu böldü, sözünü bitirmesi için telefonu görmezden gelmeye çalıştıysam da telefona bakmamı işaret etti. Elini bırakıp telefonu çantamdan çıkardım. Tabii ki Anna'ydı, hızla cevap verip yolda olduğumu söyledim. Beni bekliyorlardı, biraz rahatsız olmuştu ama geç kalmamın sebebini anlattığımda bu kadar rahatsız olmayacaktı.

"Gitsem iyi olur." diyerek telefonu çantama koydum. "Ne diyordun?" dedikten sonra Jared'in gözlerine baktığımda bir üzüntü gördüm. Ah hayır! Beni öptüğüne bu kadar çabuk mu pişman olmuştu?

"Önemli değil." diyerek başını salladı. "Sonra konuşuruz." Tekrar elimi tutarak az önceki düşüncemi haksız çıkardı.

"Sanırım gitmeliyim." diyordum ama bir türlü hareket etmiyordum. Orada durmuş bakışıyorduk.

Biraz ilerleyip ellerimi beline sarıp tekrar ona sarıldım. Bumunu bir kez daha boynumda gezdirmeye başladı.

Bütün bunlar neden bu akşam olmuştu ki? Benim başka bir yerde olmam gerekiyorken... Haftanın ya da ayın hatta yılın diğer bütün günleri yapacak başka bir şeyim yoktu. Neden bu akşam? Belki de en iyisi böyleydi. Gidecek bir yerim olmasaydı ziyaretim uzayacaktı ve işler tuhaf bir hal alacaktı. Gitmem gerekiyordu, hâlâ bir sorun yokken, her şey böylesine güzelken gitmeliydim. Zirvede bırakmalıydım. Brown benimle gurur duyacaktı.

Geri çekildiğimde, kollar bana sarılıydı. Bu defa ben ona yaklaşıp öptüm. Yapabildiğim kadar tutkulu ve yumuşak olmaya çalıştım. O da tam istediğim gibi bana karşılık verdi ve beni kapıya itip öpmeye başladı. Tekrar kıızılmaya başlamış-

tık, o sırada çantam kolumdan yere düştü, ben de ellerimi Jared'in sırtına doladım. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, onu kendime çekiyordum. Ailemle olan buluşmama geç kaldığımı unutmuştum. Şu anda aileyi kim takardı ki?

Jared birkaç ateşli dakikadan sonra beni kendinden uzaklaştırıp nefes nefese; "Geç kalmadın mı?" diyerek toparlanmaya çalıştı.

"Evet, şu aptal buluşma!" dedim, düşünmeden konuşmuştum.

Buna gülerek beni nazikçe öptü. İstemeyerek bir adım geri çekilip yerdeki çantama uzandım. O an çantamı dramatik bir şekilde düşürdüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Sonuçta bu bir film değildi ve tutkulu, romantikler gibi görünmediğime eminim.

Jared konferans salonunun kapısını açtı. Kapıdan isteksizce çıkıp dışarıda birileri var mı diye baktım, sadece ikimizdik.

"O zaman yarın görüşürüz." diyerek gülümsedim. Elimi uzatıp darmadağın saçlarının içinden geçirdim.

Asansöre doğru bakarken, "Evet, yarın." dedi ama başka bir şey düşünür gibi bir hali vardı. Başını sallayıp bana bakarak gülümsedi ve elimi bir kere daha tutup sıktı.

Tuhaf bir hisle asansöre doğru yürüyüp düğmeye bastım. Beni izlediğini biliyordum, arkama dönüp el salladıktan sonra asansöre bindim. Jared oradaydı, elleri ceplerinde, kapının kapanmasını izliyordu.

Asansörde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. 15 yaşındaymışçasına aşağı yukarı zıplamak istiyordum ama arabama binip buradan çıkana kadar kendimi tuttum. Sonra da heyecan dolu bir çılgılık attım.

Ne olmuştu böyle? Başım dönüyordu. Daha dün arkadaştık, bugün öpüşüyoruz. Bunun arkasındaki sebepleri düşünmek ya da üzerine senaryolar kurmak istemiyordum. Bunu

daha sonraya saklayacaktım. Şimdilik sadece bu hissin tadını çıkarmak istiyordum. Ne olduğundan pek emin olmasam da dünyanın en güzel hissiydi.

O an telefonumu alıp Brown'ı aradım, restorana gidip ailemle buluşana kadar on dakikam vardı. Her şeyi detaylıca anlatmak için yeterli bir süre olmasa da elimden geleni yapacaktım.

Restorana gittiğimde herkes çoktan oturmuş, içkilerini söylemişti. Brown telefonunu açmamıştı, olanları bir an önce birine anlatmalıydım, yoksa çıldırabilirdim.

Anna'nın yanındaki boş yere oturup geç kaldığım için herkesten özür diledim.

Anna kulağıma eğilip: "Neden aptal gibi sırtıyorsun? Bir şeyler mi içtin?" diye sordu.

"Ne? Ah pardon!" diyerek yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım, olmuyordu. "Sadece... Şey..." Ona bile söyleyemiyordum, heyecandan başım dönüyordu.

Anna, "Çıkar şu baklayı ağzından!" diye hafifçe dirseğimi yumrukladı. Masadaki diğer herkes başka şeyler konuştuğu için kimse bizimle ilgilenmiyordu.

"Buraya gelmeden önce Jared'in yanına uğradım..."

"Demek bu yüzden geciktin." diyerek gözlerini devirdi.

"Evet, daha fazlası var." diyerek gülümsedim.

"Ne demek istiyorsun? Bir saniye? Yaptın mı yani?" Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Beni öptü!" diye mınıldandım. Küçük bir çığlık attıktan sonra kolumdan yakalayıp beni sarstı.

"Ciddi misin?" Şimdi o da aptal bir liseli kız gibi sırtıyordu.

Tek yapabildiğim Anna'ya başımı sallayıp gülümsemekti. Anna'ya böyle şeyleri anlatmak çok eğlenceliydi, çünkü tam istediğim gibi karşılık veriyordu.

İkimiz de, bizimkilere doğru anasınıfı çocukları gibi döndük.

Boğazımı temizledim. "Kusura bakmayın, Anna'ya işle ilgili heyecanlı bir şeyler anlatmam gerekiyordu."

Babam bu haberle çok ilgilenmiş gibi, "O zaman bizimle de paylaş." dedi.

Bu olanları kesinlikle onlara anlatmayacaktım. İlk olarak Jared'in kim olduğunu bilmiyorlardı. Bunu sadece Anna ile paylaşabilirdim. İkincisi de bu, yemekte konuşulacak bir konu değildi. "Anne, baba, Lennon, Jenny... Buraya gelmeden hemen önce iş arkadaşlarımdan biriyle konferans salonunda öpüştüm!" dediğimi düşündüm de... Ayrıca babam ve erkek kardeşim, erkek oldukları için neden bu kadar heyecanlandığını anlamayıp hevesimi kıracaklardı.

"Daha sonra anlatırım, o kadar da önemli bir şey değil." diyerek bana gülümsemekte olan Anna'ya baktım.

Lennon lafa girdi, "Benim söyleyecek bir şeyim var." Hepimiz Tanrı'ya şükür, ona döndük. "Sizi bu yemeğe davet etmemin sebebi şuydu..." ona mutlu mutlu gülümseyen karsısına bir bakış attıktan sonra, "Jenny ve ben bir bebek bekliyoruz." dedi.

Bu haberle birlikte masada bir heyecan dalgası patladı. Annem ağlamaya başladı, babam onu, omzuna vurarak, ışıldayarak avutmaya çalışıyordu. Anna ve ben cevaplamaya yetişemeyecekleri kadar çok soru sorarak ne kadar heyecanlandığımızı göstermiştik. Bu Dornig ailesi için çok heyecan vericiydi.

Normalde böyle bir haberin, beni kendimden nefret ettirip depresyona sokması gerekirdi. Bu ailenin en büyük çocuğu ben olduğum için ailede ilk bebek sahibi olması da gereken ben olmuyor muydum? Kurallar böyle değil miydi? Büyük olan, her şeyde ilk olurdu ama bizde kurallar böyle işlemiyordu.

Lennon benden önce evlenmişti, o zamanlar buna yıkılmıştım. Düşünde durum daha da kötü bir hal almıştı. Ailenin büyükleri, "Sıra sende!" ya da "Yakında senin düşünün için de buluşacağız.", "Seni bekleyen birileri de var." sözleriyle beni o kadar bıktırmıştı ki Jenny'nin nedimelerinin sırasında beklerken yaşlı başlı büyükannesine lezbiyen olduğum için evlenmeyeceğimi söyledim. Kadın çileden çıkmış, Jenny ise şok olmuştu. Hâlâ bu olaydan ötürü bana gıcık olduğunu düşünüyordum, ne yapayım kendimi tutamamıştım.

Her neyse, dediğim gibi bu tür haberler kendimi yemeğe vurmama sebep olurdu ama bugün bu bile moralimi bozamazdı.

Gecenin geri kalanı bebekler, cinsiyeti, isimler ve bebekle ilgili komik planlar üzerine konuşarak geçti. Gece bitmeden önce Anna ile bebeğin ilk banyosunu yaptıracağımızı ilan ettik. En sevdiği halası ben olacaktım.

Yemekten sonra Anna ile bodrum katında buluştuk, ona Jared ile aramda geçenleri anlattım.

"Yani seni kucağına mı çekti?" gözleri kocaman olmuştu.

"Aynen! Ninja numarası gibiydi." yüzüme yapışmış gülüşe engel olamıyordum.

"Peki nasıldı?"

"Öpüşme mi?"

"Yok, yemek. Tabii ki öpüşmeyi soruyorum şapşal."

"Muhteşemdi! Gerçekten de en iyisiydi."

"Sahiden mi? O kadar uzun zamandır öpüşmedim ki..." diyerek iç çekti, gözlerini kapatıp sırtını kanepeye yasladı. Anna'nın bunları benim kadar canlı yaşaması ne kadar eğlenceliydi. Ta ki şu ana kadar. İnsanların benim hayatımı yaşama-ya özeneceğini hiç düşünmezdim.

Anna gözlerini açıp, "Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

“Bilmiyorum.” arkama yaslandım. Bunun üzerine düşünmek zorunda kalacağımı, yaşananları değerlendireceğimi biliyordum ama o an şimdi değildi.

“Yani, birdenbire ergen kızlar gibi çok soru sormaya başlama da! Yarın neler olduğunu gördüğünde duruma göre bakarsın.”

“Aynen, iyi fikir.” diyerek huzursuz edici düşünceyi kış kışlamaya çalıştım. Acaba yarın nasıl olacaktı?

Aklımın beni götürmek istediği yerden kurtulmaya çalışarak başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapattım ve o anı, her bir dokunuşu yeniden canlandırdım. Acaba şu anda ne düşünüyordu? Eminim böyle, benim gibi kafasında canlandırmıyordu, öyle bir tipi yoktu. Belki de aklından geçiyordum ve kendi kendine gülümsüyordu.

Yatağa giderken midemde hâlâ heyecandan kelebekler uçuşuyordu. Olanlara inanmakta güçlük çekiyordum. Son birkaç ayda hayatımda pek çok şey değişmişti. Yansı kolilere doldurulmuş odama baktım. Bu hafta sonu yeni evime taşınacaktım, artık makyaj yapıyordum ve farklı giyiniyordum, üstelik seksi adamlarla öpüşüyordum –tamam, bir adamla- çaresiz bir kız kurusuna pek benzemiyordum. İşte bu harikaydı!

10.

Bölüm

Ertesi sabah hızla yataktan fırladım, işe gitmek için sabırsızlanıyordum. Jared'i görmeyi çok fazla istiyordum ama uyurken biraz evham yapmıştım. Aklımı, o yollara girmekten kurtarmaya çalışıyordum. Ya bir gecede fikrini değiştirip öpüşmemizden pişman olduysa? Ya benden kaçarsa? Bu tür durumlarda nasıl davranmam gerektiğini unutacak kadar uzun zamandır sahalarda değildim.

Brian'la aramda geçen küçük maceradan beri aramız biraz limoniydi. Koridorda karşılaştığımızda birbirimize garip bir selam veriyorduk, dinlenme salonunda karşılaşmaktan kaçınıyorduk. Ama o tamamen farklıydı; partideydik ve ikimiz de aptallık etmiştik. Olanların hiçbir anlamı yoktu. Oysa Jared'le öpüşmemizin bir anlamı vardı. Olmalıydı.

Hazırlanıp özellikle güzel göründüğünden emin oldum; kendime, içinde güvenli hissettiğimi bildiğim bir kıyafet seçtim. Bugün güzel, hatta harika bir gün olacaktı.

İşe vardığımda, midemdeki kelebekler taklalar atıyordu. Arabamı park edip Jared'in arabasına bakındım. Arabası yoktu, geç kalmış olmalıydı. Onun şirkete gelmesini beklemek çok zaman alacaktı. Ne hissettiğini anlamak için biraz vaktim vardı. Bu da beni biraz olsun rahatlatmıştı, kelebekler yatışmıştı.

Bu sabah şirket her zamankinden daha sessizdi. Bay

Ngyuen'in odasının kapısı kapalıydı ve içeriden ışık gelmiyordu. Bay Ngyuen de mi geç kalmıştı? Neler oluyordu böyle? Gerçi benim için çok daha iyiydi. Rahat rahat oturup dün olanlar hakkında hayaller kurabilirdim.

Bilgisayarımı açıp Bay Calhoun'dan gelen e-maili okudum. Bu sabah dokuzda tüm birimlerin dâhil olduğu bir toplantıdan bahsediyordu.

O an kapım açıldı ve içeri Brown girdi, kapıyı bile çalması. Kendini masamın önündeki sandalyelerden birine attı. Yüzünde daha önce görmediğim tuhaf bir ifade vardı. Stres mi, endişe mi emin değildim.

"E-mailerini kontrol ettin mi?" Kaşları çatılmıştı.

"Evet, Bay Calhoun'dan bir mesaj gelmiş. Neler oluyor?" Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Brown normalde rahat ve kendine güvenli olurdu. Birdenbire huzursuz hissettim.

"Hop diye tüm birimlerde toplantı sadece bir anlama gelir. Toplu işten çıkarılma, Jules." Bana bakıp dudaklarını birbirine kenetledi.

"İşten çıkarılmak mı? Ah Tanrım, Brownaklını mı kaçırdın sen?" "Hayır Jules, zaten bunun olmasını bekliyordum. Sana bir şey söyleyip korkutmak istemedim ama bunun olmasını bekliyordum." Bunları söylerken başını şüpheli bir şekilde sallayarak pencereden dışarı bakıyordu.

"Toplu işten çıkarılma olacaksa bile, bizim endişelenecek bir şeyimiz yok. Bizi işten çıkaramazlar. Satışta senin güzelliğine ihtiyaçları var." diye şaka yaptım, buna gülmemişti. "Ben de Bay Ngyuen'in tek asistanıyım. Benim yerimi kim alacak ki? Bunu söylerken kendime güvenli görünmeye çalışsam da aslında ben de huzursuz olmuştum.

"Hiçbir işte garanti yoktur. Kim bilir? Belki de gün içinde çıktığımız molalardan hoşlanmıyorlardır." diyerek omuz silkti.

"Ama yine de işimizi yapıyoruz, hatta şirketteki çoğu kişi-

den daha sıkı çalışıyoruz.” Bu ne yazık ki doğru bir tespitti. Spectraltech, tembel çalışanlarla doluydu. “Bilmiyorum Jules. Göreceğiz.” Sandalyeden kalkıp odadan çıkarak beni düşüncelerimle başbaşa bıraktı.

Sonraki yarım saat boyunca kendime yapacak bir şeyler bulmaya çalıştım, Jared’ten bir şeyler duymak isterdim. Onunla konuşabilseydim, kendimi daha iyi hissederdim. İşe gelip gelmediğini öğrenmek için etrafta biraz dolanmayı düşündüm ama muhtemelen odamda kalmak daha iyi olacaktı.

Saat dokuza beş vardı, dudak parlatıcımı tazeleyip en alt kattaki konferans salonuna yollandım. Toplantıyı onun patronu düzenlediği için orada Jared’i görecektim.

Herkes salona girdiğinde ortamda tatsız bir hava vardı. Kulağın kulağa toplantının amacı hakkında fikirler yayılıyordu. Çok fazla insan ayakta kalmıştı, yeterli sandalye yoktu.

Hepimiz içeri doluştuktan sonra en son Bay Calhoun içeri girip ön sıralara yöneldi. Bu işi daha iyi organize etmeliydi. Bütün şirketi tek odaya sığdırıp bir de o koca göbeğiyle en öne gitmeye çalışıyordu.

Jared’i görürüm umuduyla etrafa bakındım, ondan bir iz yoktu. Kalbime bir şeyin batığını hissettim. Onun bana gülmüşediğini görsem her şey daha iyi olacaktı.

Bay Calhoun boğazını temizledikten sonra söze başladı. “Herkes sözüme kulak versin. Bu toplantıda konuşacak önemli konularımız var. Bu yüzden herkesin sessizce dinlemesini istiyorum. Buranın toplantı için pek uygun bir yer olmadığını farkındayım, o yüzden çok hızlı olmaya çalışacağım.” diyerek yanında getirdiği bazı kâğıtlara baktı. Tekrar boğazını temizleyip; “Birçoğunuz, son dört çeyrekte ekonomi piyasalarındaki kârın düşmesinden şüpheleniyor olabilirsiniz. Spectraltech şirketinin de bu dillere destan değişimden etkileneceği kaçınılmazdı.”

Şu anda yere iğne atılsa duyulacak bir sessizlik vardı, herkes birbirine gergin bakışlar atıyordu.

"Bir süredir batmamaya çalışıyorduk ama bugün, size ne yazık ki başaramadığımızı söylemek için buradayım. Ekonomik çalkantılar bizi de etkiledi."

Hepimiz bu bilgiyi sindirmeye çalışırken odada herkes zorlukla nefes alıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Arkalardan birinin bağırmasıyla farklı farklı sesler aynı şeyi sormaya başladı.

"Şşt... Lütfen konuşmamı bitirmeme izin verin. Her şeyi açıklayacağım. Lütfen herkes sessiz olsun." Bay Calhoun herkesin dikkatini tekrar toplamaya çalışırken kızarmıştı.

Boğazını temizleyip elindeki kâğıtlara baktı. "Bugün sizlerle, yüzde otuzunun işten ayrılmak zorunda kalacağını bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Bu sefer farklı bir uğultu yükseliyordu. Herkes işten çıkarılanların kim olduğunu sorgularcasına birbirine bakıyordu.

"Maalesef uzun bir veda edemiyoruz. Günümüzde bu tür işten çıkarmalar yaşanıyor." Odada konuşmalar yükselmeye başlamıştı, herkes biraz kızgındı. İşimden emin olmama rağmen ben bile öfkeli hissediyordum.

"Herkes dinlesin. Bunun zor olduğunu biliyorum, ama sizinle paylaşmam gereken başka şeyler de var." Bay Calhoun bir süre konuşmaların dinmesini ve insanların tekrar ona odaklanmasını bekledi.

"Eğer işten çıkarılanlardan biriyseniz, masanızda sizi mavi bir zarf bekliyor olacak. Bu zarfın içinde çok fazla olmasa da bir miktar tazminat yer alıyor. Ayrıca COBRA sağlık sigorta planınızla ilgili bilgiler de yine o zarfta yer alıyor."

Bay Calhoun daha sözünü bitirmeden insanlar salondan ayrılmaya başlamıştı. Herkes yüzde otuza girip girmediğini

merak ediyordu. Gözlerim salonda Jared'i arıyordu, onun da burada bir yerde olduğunu umuyordum. Ama yer yarılmış içine girmişti sanki.

"Lütfen herkes beni dinlesin!" Bay Calhoun kalabalığa sesleniyordu ama nafile, kalabalığın ilgisini çoktan kaybetmişti. "Umarım sizlere Spectraltech ailesi olarak değer verdiğimizizi biliyorsunuzdur. Bunun yaşanmaması için elimizden geleni yaptık ama bu şekilde daha fazla devam edemiyoruz."

Odadaki herkes Bay Calhoun'ın son sözlerini duymamış gibi salondan dağılıyordu. Ben bile emin olmak için masama gitmek istiyordum.

En sonra konferans salonundan ayrılıp odalarımıza dağıldık. Yolda kalabalığın arasında Brown'a rastladım.

"Hadi yine iyisin Jules. Ben de öyle." Kulağıma bunları fısıldamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Toplantıyı önceden öğrenmiştim. İkimizin de masası temiz."

Anında rahatlamıştım, bu yükü taşıdığımı farkında bile değildim. İşten çıkarılsam ne yapardım bilmiyordum. Daha yeni bir ev almıştım, şu an işimi kaybetmeyi göze alamazdım.

Bana göz kırptı; "İyi misin?" diye sordu, yüzümdeki gerginliği görmüştü.

"Bu olanlar korkunçtu."

"Sana söylemiştim. Bana her zaman inanmalısın, her şeyi bilirim ben." diyerek kendine güvenerek gülümsedi. "Normalde bir molaya çıkardım derdim ama bu şartlar altında..." sesi giderek azalmıştı.

"Evet, işe dönsek iyi olur." Kalabalık azalıyordu. "Bay Ngyuen ya da Jared'i toplantıda gördün mü?" diye sordum.

Brown başını hayır anlamında salladı. "Ngyuen'i görmedim. Aslında ona bakmıyordum." diyerek etrafta bizi dinleyen var mı diye bakındı. Normalde koridorda dedikodu yapmazdık ama bu pek dedikodu sayılmazdı. "Her neyse, eminim Jared, Bay Calhoun'un işlerini yapmakla meşguldür." Tabii ki onun işi buydu. Bu yüzden burada değildi! Zavallı Jared ne kadar da çok çalışıyordu.

"Bu arada dün gece beni aramışsın, neler oluyor?"

"Ah... Sadece arayıp Jared'in beni öptüğünü söyleyecektim." derken elimden geldiği kadar sakın görünmeye çalışıyordum ama gülümsemeden edemedim.

"Ne? Ciddi misin?" Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

"Evet." Sırtımaya başlamıştım, kendime engel oldum. Şu anda insanlar işlerini kaybediyordu, hayatları alt üst oluyordu. Koridorda salak bir ergen gibi davranmanın zamanı değildi.

"Bana detayları anlatman lazım." dedi, şok olmuştu. "Hadi odana gidelim."

Odama giden yol kasvetliydi, yolda karşılaştığımız herkes karışık hisler içindeydi. Bazı yüzlerde rahatlama vardı, bazıları şok olmuştu, hatta bazıları ağlıyordu. Spectraltech'te nasıl bir gündü bu böyle? Bugünü uzun süre hafızamdan silmeyeceğime çok emindim.

Martha'nın masasına baktığımda onu hafifçe gülümserken gördüm. Onun işi, buradaki bunca insanın arasında güvenideydi, oysa ilk gidecek o olmalıydı. Sanırım Bay Calhoun'la ilişkisi işini kurtarmıştı. Bu etik olarak birçok konuda yanlış ve iticiydi. Martha'nın işine ihtiyaç olmadığını herkes biliyordu. Brown'la bu konuyu daha sonra konuşacaktık.

Odama girer girmez Brown, "Bana olanları anlatmalısın Jules! Seni öptü mü? Her şeyi bilmem gerek." diyerek kapıyı arkamızdan kapattı.

"Tamam, tamam... Anlatacağım. Ben..." Masanın altında düzgünce yerleştirilmiş sandalyemi çekerken etrafa bir göz atarken bir de ne göreyim? Dışarıdan bakanın, masamda göremeyeceği bir yere yerleştirilmiş mavi bir ofis zarfıyla karşılaştım.

Zarfı çekip Brown'a gösterdim.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, Jules, bir hata olmalı, bu gerçək olamaz."

Yavaş yavaş zarfı açıp işten çıkarıldığımı gözlerimle gördüm.

Ne kadar da aptaldım... Mutlu mutlu odama geri dönüyordum, dün Jared'le olanları anlatacaktım ve her şey birdenbire değişmişti.

"Julia, iyi misin?" Brown bana bayılacakmışım gibi bakıyordu. Gerçekten de bayılabilirdim.

Bir anda sandalyeme oturup mektuba bakakaldım. Olanlara inanamıyordum.

"Emin değilim..." diyerek Brown'a baktım.

Brown ayağa kalkıp yanıma geldi ve elini omzuma koyup; "Julia, her şey yoluna girecek. Tamam mı? Bu sadece bir aksilik, iyi olacaksın."

Öğrendiğim gerçəkle birlikte gözyaşlarım da aşağı dökülüyordu. "Ne demek aksilik? Bu korkunç bir yıkım!" Sesim, içimden gelenden çok daha yüksek çıkmıştı. "Ben şimdi yapacağım Brown? Daha yeni bir ev aldım, bu hafta taşınmayı planlıyordum. Tüm birikimim oraya gitti. Bu bir kâbus!" yüzümü ellerime gömüp hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

İşten çıkarılmıştım, bu nasıl mümkün olabilirdi? Daha biraz önce koridorda, odama gelirken, işim vardı çok emindim, Jared'i düşünüyordum.

Şimdiyse tüm dünyam alt üst olmuştu.

Ben işimi yapıyordum. Hem de Martha'dan çok daha yapıyordum. Buradaki birçok insandan daha çok çalışmıştım. Neden ben? Ayrıca Bay Ngyuen'in yanında çalışan bir başkası yoktu, benim işimi kim yapacaktı?

Ayrıca kendimle ne yapacaktım? Bir CV'm bile yoktu.

"Anlamıyorum Brown. Bana söylenen neyse onu yaptım, iyi çalışıyordum." derken o aptal mavi zarfa bakıyordum.

"Sadece işini yapmak seni işten çıkarılmaktan kurtarmayabilir Jules. Bazen bulunduğu pozisyon bütünüyle gider." diyerek elini omzumdan çekerek sandalyesine oturdu.

Birdenbire aklıma Jared düştü, yapılan kısıtlamalar beni ilgilendirmiyordu. Jared İK'da çalışıyordu, bana bazı cevaplar verebilirdi ya da belki birileriyle konuşmamı sağlayabilirdi. Evet, Jared'i bulacaktım.

"Ben yukarı çıkıyorum." Ayağa kalkıp kapıya yönelmiştim.

"Ne yapacaksın?" Muhtemelen çıldıracağımdan endişeleniyordu, koridora kadar beni takip etti.

"Jared'i bulacağım." diyerek asansöre yollandım. Brown geride kalmıştı. Beni takip etmeye çalışmadığına sevinmiştim. Kabul etmek hiç hoşuma gitmese de kovulmak iğrenç bir şeydi, oysa Brown işiyle ve muhteşem hayatıyla tam karşımdaydı. Bunun kabaca olduğunu biliyordum ama düşünmeden edemiyordum.

Asansörden altıncı katta inip konferans salonuna yürüdüm. Kapı kilitliydi. İçeriden ışık gelmemesine rağmen kapıyı yine de çaldım. Hiçbir ses yoktu.

"Julia?" Bay Calhoun odasından çıkmıştı. "Senin için ne yapabilirim?" diye sorarken gözlerinde bir an için öyle bir üzüntü geçti ki buraya neden geldiğimi unuttum.

"Jared Moody'ı anyordum." dedim, neden buraya geldiğini unutmamaya çalışarak elimden geldiği kadar dik durmaya gayret ediyordum.

"Jared mi?" Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Belki de kaçırmıştım.

"Evet, Jared."

"Hmm... O burada değil. Yani... Gitti. İşten çıkarılanlardan biri de o. Bu sabah toplantıdan önce onu gönderdim." Koridora bakıyordu. Başımı çevirip nereye baktığına baktım, kimse yoktu.

"Gitti mi?" Gözlerim yuvalarından fırladı, kafam gerçekten kanışmıştı. Düz bir şekilde "Evet." dedi. Göbeğine yerleştirdiği ellerine bakıyordu.

"Size bir şey sorabilir miyim Bay Calhoun?"

"Tabii ki." diyerek hafifçe gülümsedi.

"Neden ben? Neden işten çıkarıldım?" Keşke çığlık atabilseydim ama o gücü kendimde bulamıyordum.

"Kimin ne kadar değeri olduğu kararını ben vermedim Julia. Buradaki işin için çok çalıştığını biliyorum ama kararları Spetraltech'teki 'dillere destan' güçler alıyor."

"Peki, Bay Calhoun, teşekkür ederim." Yenilgiyi kabul etmişim. Benim kalmamı istemesinin tek sebebi muhtemelen keklerimdi.

Eskiden bana ait olan odama dönmek üzere asansöre doğru yürürken, "Kendine iyi bak Julia." dedi.

Asansöre binerken zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu şartlar altından elimden gelenin en iyisi buydu.

Kısa sürede masamı boşalttım. On yıl burada çalıştıktan sonra ne kadar az eşyam olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

Kendimi bir tür robot gibi hissediyordum. Sanki kendi bedenimde değil, bir çeşit rüyadaydım.

Ben nasıl işimi kaybederdim? Üstelik Jared ile bütün bağlantım kesilmişti. Onda iş dışında hiçbir iletişim bilgim yoktu. Kişisel e-maillerimiz ya da telefon numaralarımızı almamıştık. Şimdi ikimiz de işsizdik, onun iş ve dün gece hakkında nasıl hissettiğini öğrenmek için bir şansım yoktu.

Neden toplantıyı beklemeden gitmişti ki? Benim de işten çıkarıldığımı biliyor muydu? Yoksa benimle konuşup nasıl olduğumu görmek istememiş miydi?

Aklımdan bunlar gibi birçok düşünce geçiyordu. Olan biten yüzünden çıldırmak üzereydim.

Bilgisayarımı kapatmadan önce, veda etmek istediğim birkaç insana e-mail atmak istedim. Gelen kutumu açar açmaz Jared'ten bir e-mail aldım. E-mail gelesi henüz on dakika olmuştu.

Annemi tatile götürmeye karar verdim. İki hafta sonra döneceğim. Beni o zaman ara.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Jared e-mailinin sonuna cep telefonu numarasını yazmıştı. Demek beni öylece bırakmamıştı. Kendi kendime gülümsedim, bu bir umuttu. İşimi kaybetmiştim ama Jared'le iletişimim kopmamıştı.

Sanırım Brown haklıydı. Her şey yoluna girecekti.

11.

Bölüm

İnsan daima B planları için, "Bu iyi bir fikir olabilir ama bana bir şey olmaz." diye düşünüyor. Ben, herhangi bir B planım ve işim olmadan ortada kalmıştım. Şimdi maaşım olduğu zamanlarda aldığım yeni mobilyalarım ve eşyalarımınla yeni evimdeydim. Ah, bir zamanlar bir işim vardı. Yani iki gün önce... Yine de üzerinden çok zaman geçmiş gibi bahsetmek hoşuma gidiyordu.

Taşınmanın dünyanın en kötü deneyimi olduğu konusunda çok fazla uyarı almıştım fakat şu ana kadar hiçbir şey düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Charlie kucağımdaydı; yerde oturuyor ve buraları nasıl yerleştireceğimi düşünüyordum. Yine de bu durum hoşuma gitmiyor değildi. Çünkü ilk defa bana ait bir dairem vardı. Ailemin bodrum katındaki dairenin zincirlerinden kurtulmuştum.

Burada her şey yeni ve heyecan vericiydi. Bir de işim olmaması fikri sürekli aklıma gelip durmasaydı, her şey harika olacaktı.

B planım olmasa da bir planım vardı. Hafta sonu boyunca yeni evimi yerleştirecek ve Pazartesi itibarıyla iş aramaya başlayacaktım. On yıllık tecrübem vardı, bir şeyler bulacağıma inanıyordum.

Jared'ten aldığım basit bir e-mail enerjimi yükselterek, beni kendime acıyıp nefret etmekten kurtarmıştı. Ne üzücü bir durum ama en azından Jared'le hâlâ konuşma umudum vardı. İşimi ve Jared'i kaybettiğimi düşünmüştüm. Tamam, dürüst olacağım, Jared'e gerçekten de sahip olduğumu söyleyemedim ama şu anda, bir ihtimal bile benim için çok önemliydi.

Kapımın çaldığını duydum, Charlie de şaşkınlıkla kucağımdan atladı. Yerden kalkıp kim olduğuna baktım.

"Selam, canım!" Annemle babam bodrumda bıraktığım birkaç eşya ve bir buket çiçekle birlikte gelmişti. Annem bana çiçekleri uzatırken; "Bunlar senin için, yeni evine renk katacaklar." dedi.

"Teşekkürler anne." diyerek ona sarıldım.

"Tatlım seninle gurur duyuyoruz." dedi bana ıslıl ıslıl gülümseyerek.

"Evet, işsiz kızınız bodrum katınızdan taşındı, gurur duymalısınız." diyerek duygusuzca yanıt verdim.

"Ah, yakında bir iş bulacağına eminim." Annem her zaman bardağın dolu tarafından bakardı.

"Ekonomi bu durumdayken bilemiyorum..." Babam gerçekçi davranmıştı. Annem, babama kötü bir bakış attıktan sonra yine bana dönerek, "Ama daha iyi olacağını düşünüyorum." diyerek göz kırptı.

Yarım ağızla gülümsedikten sonra, "Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim." dedim.

Bizimkilerle yeni evim hakkında biraz konuştuk, onlara hafta sonu evi yerleştireceğimi, Pazartesi iş aramaya başlayacağımı anlattım. Birkaç gün dinlenip, eşyaları yerleştirdikten sonra günlük rutine devam etmem gerektiği konusuna katıldılar. Umanım her şey bu kadar kolay olurdu.

Annem, "İyi haberlerimiz var!" diyerek araya girdi. "Sen söyle Raymond." Babamı omzundan dürtmüştü.

"Ne haberi?" kafası karışmış bir şekilde bakıyordu.

"Anna hakkında." derken babama kızgın bir bakış atıyordu.

"Ah evet. Annen Anna'ya, bizim şirkette sekreter olma ihtimalinden bahsediyor." Yan gülümseyerek söylemişti. "Ama istersen sen çalışabilirsin Julia'cığım." diyerek bana göz kırptı. Otuzlarımda olmama rağmen babamın bana hâlâ böyle sevgi dolu hitap etmesine bayılıyordum.

"Teşekkürler baba ama telefonlara bakmak benim becerilerimin biraz altında. Yine de bunu kesinlikle aklımda tutacağım." diyerek ben de ona göz kırptım. "Sanırım Anna'nın borçlarını düşünürsek bu işe benden daha çok ihtiyacı var." dedim.

Annemin kafası karışmıştı. "Ne borcu?"

Lanet olsun! Lanet olsun... Ne halt etmiştim böyle? Şimdi bu durumu nasıl düzeltecektim? Neden sürekli ağzımdan bir şeyler kaçırıyordum ki? Yalan söylemeliydim ama aklıma bir şey gelmiyordu. Anna'nın hiç borcu olmaması gerekiyordu, çünkü yıllardır her şeyini annemler ödüyordu.

"Hmm... Emin değilim. Belki de yanılıyorum." diyerek göz temasından kaçınmaya çalıştım.

Annemle babam birbirleriyle bakıştıktan sonra bana baktılar. Benim korkunç bir yalancı olduğumu biliyorlardı, beni onlar böyle yetiştirmişti. Lanet olsun dürüstlüğe!

Bu Anna için hiç iyi olmamıştı. Hem de hiç. Şimdi ne diyecektim? İşleri nasıl Anna için düzgün bir hale getirecektim? Eminim öğrendiğinde beni öldürecekti. Belki de annemler ona bir şey söylemezdi. Sonuçta o bir yetişkindi ve kendine bakabilmesi gerekiyordu. Evet, evet; tek boynuzlu atlar gerçektir, hatta domuzlar uçabiliyordu değil mi? Annemle babam bu işin peşini bırakmayacaktı, Anna benden nefret edecekti.

"Bu konuda hakkında bir şey biliyor musun Ray?" Annem babamdan cevap bekliyordu.

"Bu konuda bir şey duymadım." dedi ve omuz silkti.

Midem ağzıma gelmişti. "Merak etmeyin, o kadar da büyük bir şey olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen ben yanıldım." diyerek sahte bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalışsam da aslında ölüp ölüp diriliyordum.

Babam saatine bakıp "Gitsek iyi olur Katherine." diyerek ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Aklı, düşünmeden onlara verdiğim bu bilgiyle meşguldü. Gerçekten de bir an bile düşünmemiştim. Şu an kendimden nefret ediyordum.

"Evet, evet." Annem de girdiği trans halinden sıynılıp başını salladı. "Akşama arkadaşlarla yemeğe gidecektik." Hafifçe bana gülümsedi.

"Tamam." Tek diyebildiğim buydu.

İkisi de ellerinden gelen en iyi gülümsemeyle bana hızlıca bir veda etti. Ben yaptığım hatayı unutturacak bir şey bulamadan onlar kapıdan çıkmışlardı. Olan olmuştu, geri alamıyordum.

Muhtemelen Anna'yı arayıp ona dikkatli olmasını söylemem gerekiyordu. Yine de bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Telefonun diğer ucunda bir öfke patlaması yaşarsa nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Belki de biraz uyuyup zihnimi dinlendirirsem ona söylemenin iyi bir yolunu bulurdum. Yani iyi bir yolu olmasa bile bulmaya çalışacaktım.

Ertesi sabah telefonumun sesine uyandım. Arayan her kimse onu öldürebilirdim. Kim Cumartesi sabahı 8'de arar ki?

Brown tabii ki...

Uyanık bir ses tonuyla; "Hey, ne haber?" demeye çalıştıysam da başaramadığıma adım gibi emindim.

"Uyandın mı?" sesinde bir yoğunluk vardı. "Şimdi uyandım, neler oluyor?" diye düz bir şekilde cevap verdim.

"Seni daha erken aramak istemiştim ama uyuduğunu dűřünerek önce bir koşuya çıktım." Telefondan bile yerinde duramadığını anlıyordum.

"Uyuyordum, uyumaya devam etmek istiyorum. Neden aramıřtın ki?" Esneyerek, bařını yatađa gömdüm. Rűyamda tabii ki Jared'i görüyordum, tahmin ettiđiniz rűyalardan deđildi. Eski kafalı romantik bir rűyaydı iřte.

"Julia, sana bir dedikodum var." derken sesi her zamanki gibi heyecanlı değildi.

"Tamam, söyle bakalım." şimdi tamamen uyanmıştım, ilgi mi çekmişti.

"İlk olarak Bay Calhoun ve Martha arasındakiler gerçek."

"Ne? Ayy! İğrenç." diye bağırdım. "Yani zaten biliyorduk, şimdi onaylandı mı? İğrenç..."

"Biliyorum, çok iğrenç. Her neyse bu bilgiyi işten sonra dışarı çıktığımızda öğrendim. Bir çeşit işlerimizi kaybetmemiş olmamıza dair kutlamaydı." Bu son kısmını beni acıtmamak için biraz çekinerek söylemişti.

"Üzgünüm." diye ekledi.

"Sorun değil, devam et."

"Her neyse. Martha oradaydı ama tabii ki Bay Calhoun yoktu. Martha dibine kadar sarhoş olunca normalde söylemesi gereken şeyler anlatı."

"Evet, devam et." Merakımı cezbetmişti.

"İlk olarak Bay Ngyuen şirketten para çalıyormuş."

"Evet, buna benzer bir şey duymuştum." Ah yine yapacağımı yapmıştum.

"Nasıl yani? Bunu duydun ve bana söylemedin mi?" Çok sinir olmuştu.

"Üzgünüm, birilerini bunun hakkında konuşurken duymuştum. Neyse bu o kadar da önemli değil. Nereden öğren-

mişler?" Kaynağımı ele vermeden bu mini ihaneti atlatmasını sağlamaya çalışıyordum. Gerçi bu noktada artık o kadar önemli kalmamıştı.

"Detayları bilmiyorum. Martha bana olaydan parça parça bahsetti. Ben de senin tekrar tekrar yapığını düşündüğün raporlarla bu bilgiyi bir araya getirdim. Ngyuen yönetimdeki diğer başkan yardımcılarına gönderdiği raporları kendisi hazırlıyordu, böylece rakamlarla oynayabiliyordu. Martha'nın verdiği bilgiden benim çıkardığım sonuç bu."

"Vay be! Bu çok çılgınca! O günlük raporlarda bir şeyler olduğunu biliyordum. Ne zamandır yapıyormuş?" Raporlarını bana ilk ne zaman tuhaf görünmeye başladığını düşündüm.

"Çok olmamış, sanırım altı ay kadar. Birkaç binden fazla para ele geçirememiş."

"Vay canına. Bay Ngyuen gerçekten de şirketten para çalışıyormuş..." diyerek sesimi azalttım. Ona raporlarla ilgili sorular sorduğumda beni kışkırtmasını hatırladım. Cevap vermesine gerek yoktu, çünkü o raporlar zaten sahteydi. En azından bana bir şey çaktırmamış, tam altı ay boyunca sadece sahte raporlar yaptırmıştı. Sanırım Jared haklıydı, bu işten dolayı başı yanacaktı.

Jared'in aklıma gelmesiyle mideme bir sancı girdi, anlaşılan kelebekler geri dönmüştü. Onu son gördüğümünden ve öpüştüğümüzden bugüne henüz bir hafta bile olmamıştı. Yine de bana çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Çok fazla değişiklik oluyordu, keşke öylece ortadan kaybolmasaydı. Onunla konuşmak için bu kadar uzun süre beklemek hiç hoşuma gitmiyordu. Acaba arayıp telefon numaramı bıraksam mı diye düşündüm ama o zaman çok umutsuz olduğumu düşüneceği için bunu yapamazdım.

"Jules, dahası var." Sesi alçalmıştı. Jared ile ilgili düşüncelerim yanda kesilmişti. "Bu da işten çıkarmalar hakkında."

"Öyle mi?" diyerek konuya geri döndüm.

"Şöyle ki, işten çıkarmaların tamamı yönetim kurulu ya da başkanlar tarafından yapılmamış. Şirketin içinde hangi işlerin gerekli, hangilerinin gereksiz olduğuna karar veren biri varmış..." Sesi bir saniyeliğine kesilmişti.

"Öyle mi? Eminim Martha'dır. Muhtemelen Bay Calhoun'la aralarını yapan da buydu. Adamın bütün kirli işlerini yapıyor. Ayrıca Martha her zaman meraklı biriydi, benden de nefret ederdi. Muhtemelen bu yüzden işimi kaybettim." Kendi kendime başımı salladım. "Ama bu durumda onun da gerçek bir işi olmalıydı."

"Bu kişi Martha değildi." Normalde Martha için yapığım bu yorumlara gülmesi gereken Brown buna gülmemişti.

"O zaman kimdi?" Başka birini düşünemiyordum.

"Jules, Jared'ti."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Bu hiç de anlamlı değil." Kalbim yerinden oynamış, karman çorman düşünceler kafamın içinde yarışa çıkmıştı. Hayır, bu gerçek olamazdı. Brown yanıliyordu.

"Martha, Jared olduğunu söyledi. Martha bana şirkette küçülmeye gitmek isteyen yönetim kurulunun, onu şirketi araştırması için kiraladığını söyledi. İlk başta buna inanmadım. Kafasının karıştığını düşündüm ama dün gece Jared hakkında internette biraz daha araştırma yaptım. Daha önce araştırdığım yollar yanlışmış. Martha'dan aldığım bu bilgiyle farklı bir açıdan araştırma yaptım ve beş yıl önce J.D. Moody adına açılan bir danışmanlık sitesine rastladım. Sanırım şirketlerin, yeniden düzenleme yapabilmek için kiraladığı sahte bir çalışan o."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bunu nasıl yapar? Saçmalama Brown bütün bunlar hiç anlamlı değil." Farkında olmadan sinirlenmeye başlamıştım.

"Düşünsene Jules. Bir düşün, anlayacaksın. Geçmiş konu-
sunda hiç bilgi vermedi, şirket için ne iş yaptığı da belli de-
ğildi. Biz sadece bir şeyler yaptığını düşündük ama ne yaptığına
dair bir fikrimiz yoktu."

Sessiz kalmıştım. Bu doğru olamazdı. Kafamda inkâr et-
meye çalışsam da bazı sözleri aklıma geldikçe parçalar yerine
oturuyordu.

Birdenbire midem bulanmaya başladı. Odam buz kesmişti,
duvarlar üzerime geliyordu.

Bunu kabul edemezdim. Bir türlü inanamıyordum.

Brown sakince; "Orada mısın Jules?" diye sordu.

Ağzımdan belli belirsiz, "Buradayım." çıktı.

"İnanması güç biliyorum. Ben de inanmak istememiştim
ama bu doğru Jules."

"Sadece... Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum." diye ci-
yakladım.

"Daha da kötüsü var Jules."

"Nasıl yani? Nasıl olabilir ki?" Başım dönüyordu. Mantığım
ve duygularım tüm bunları algılamakta zorlanıyordu.

Yüksek sesle nefes verdikten sonra, "Bu kadar bilgiyi nere-
den topladı sence?" Bir an duraksayıp kafama dank etmesini
bekledi: "Bizden aldı, yani bizi kullandı." dedi.

"Brown! Aman Tanrım..." Midem gittikçe daha çok bula-
nıyordu.

"Ona herkes hakkında her şeyi anlattık, o da bu bilgileri
kullandı. Tabii ki kullanacaktı."

"İnanamıyorum, bunlar doğru olamaz." Dramatik bir şekil-
de kendimi tekrarlıyordum.

"Doğru Jules. Hepsi doğru. Onu şuracıkta yumruklayabili-
rim." Brown öfkelenmişti.

Ne hissedeceğimi bile bilmiyordum. En azından öfkelensem iyi olurdu, duygularım karmakarışık olmuştu. Brown'ın anlattıklarına inanmakta zorlanıyordum.

"İnsanlar bizim yüzümüzden işini kaybetti." Bunu söyler söylemez birdenbire daha da kötü bir hisse kapıldım. Şirketle ilgili bilgileri onunla paylaşırken ne kadar dürüst olmuştuk? Brown ya da ben bir şekilde bir şeyleri abartmış mıydık? Bizim tartıştığımız herhangi bir konunun doğruluğuna öylece inanmış mıydı? Ya ona verdiğimiz bilgiler tamamen doğru değilse ama yine de birileri kovulduysa? Nefesim hızlanmıştı, paniklemeye başlamıştım.

Brown rahatça "Hayır, onun yüzünden işlerini kaybettiler." dedi. "Ona işini kolaylaştıracak bilgiler vermiş olabiliriz ama zaten bir şekilde bir yolunu bulacaktı. Bunu kendine yapma." Brown bunları söylerken kendini de inandırmaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

Yükselmekte olan paniğimle savaşmak için derin derin nefes alıyordum.

"İyi misin?" Derin nefes alış verişlerimi duymuştu.

Zar zor, "Çok fazla şey var." diyebildim.

"Yine de taşlar yerine oturuyor Jules. Tek anlamadığım sen neden işten çıkarıldın? Yani işini sevmediğin belliydi ama işini iyi yapıyordun. Ngyuen gittiğine göre seni neden tutmadılar ki?"

"Bilmiyorum Brown... Bilmiyorum." Bunu söylerken Bay Calhoun'ın son sözlerini hatırladım; beni şirkette tutmak için elinden geleni yapmıştı ama bu kararı başka güçler vermişti. Yani Jared'ten mi bahsediyordu? Calhoun benim için savaştıktan sonra bile işten çıkarılmamı mı istemişti? Bunu neden yapmıştı?

Karnıma ağırlar giriyordu. "Kapatmalıyım Brown, seni sonra arayacağım." Neredeyse fısıldayarak konuştuktan sonra telefonu kapattım.

Gözyaşlarım yüzüme hücum etmekte gecikmemişti. Jared ile yaptığımız konuşmalar tek tek aklıma geliyordu. Şimdi her şey yerine daha çok oturuyordu. Kendimi tuhaf hissediyordum. Aklım bu düşünceler arasında yüzüyor, dalgalar arasında kaybolup gidiyordu.

Hayatım ani bir düşüşe geçmişti. Bana bir şeyler oluyordu. Bir hayatım olacaktı, bana ait bir hayat, her zamankinden biraz daha fazla... Şimdi her şey gitmişti, yapayalnız kalmıştım. Yalnız ve işsizdim, kelimse ben ağlarken bana sürtünmeye çalışıyordu. Kendimi hiç bu kadar kız kurusu gibi hissetmemiştim.

12.

Bölüm

Acı.

İhanet.

Kayıp.

Çikolata.

Şu an hayatımda sadece bunlar vardı. Çikolatanın diğerlerini bastırması gerekiyordu ama bu konuda pek de başarılı değildi. Çikolatanın ambalajındaki moral verici notta şu yazıyordu; "Bir köprü inşa edin ve her şeyin üzerine çıkın!" Böyle bir şeyin nesi moral vericiydi? Bunu yazan her kimse, neden gelip benim hayatımı yaşamıyordu ki? Bakalım o zaman nasıl hissedecekti? Belki de o lanet olası köprüyü inşa etmek için böyle can atmazdı.

Jared hakkında yeni bir şey öğrenmiştim. O bir göttü! İşte bu kadar! Olayların üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve her şey çok daha kötüydü. Aramızda bir bağ olmasına rağmen o bağ kafamda ayırmıştı.

Üstüne üstlük Anna'nın sırtını ağzımdan kaçırmam onu çilgına çevirmişti. Ona böyle kolayca ihanet ettiğime inanamıyordu. Bana güvenmişti. Çok üzgün olduğumu, kazara ağzımdan kaçırdığımı ne kadar söylesem de nafile... Beni dinlemiyordu bile. Telefonu sürekli yüzüme kapatıyordu. Ona ne kadar üz-

gün olduğumu anlatan mesajlar gönderdiğim halde hiçbirine cevap vermiyordu. Olanlar ve Jared hakkında konuşmak için Anna da yanımda değildi. Şu kapatmayı beceremediğim koca ağzımla her şeyi mahvetmiştim.

Olanları atlatabilmek ve kafamı rahatlatabilmek için Anna'ya o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Birilerine anlatıp rahatlatmalıydım. Bu haliyle her şey kafamda dönüp duruyor, gerçekte sahteyi ayırt edemiyordum. Bunu tek başıma yapmak çok zordu.

Jared hakkında ne düşündüğümü artık bilmiyordum. Hislerim çok karıştıktı. Acaba aramızda olanlar sadece bir oyun muydu? Belki de hepsi bizden bilgi koparabilmek içindi. Buna inanmak istemiyordum ama başka bir açıklaması yoktu.

Brown'la konuşmaya çalıştığımda anlamıyordu. Sürekli bunun yanına kâr kalmayacağını ve onu gördüğünde dersini bir şekilde vereceğini söyleyip duruyordu. Bu fikir iştah açıcı görünse de rahatlamama yardımcı olmuyordu. Brown, Anna gibi tüm olanları analitik bir bakışla incelemeyecekti.

Tüm bunların en zavallı yanı ise kendimi ona karşı öfkeli hissetmiyordum. Böyle olması gerektiğini biliyordum ama yalnızca kalbimin kındığını düşünüyordum. Komik ama gerçekten de kalbim onarılamayacak şekilde kırılmıştı. Belki dramatize ediyordum, belki yanlış yapıyordum. Yine de şu ana kadar doğru olan buymuş gibi geliyordu.

Tek başıma bunları çözmeye çalışırken her zaman yaptığı- mı yaparak kaçtım. İlk önce televizyonda beni neşelendirecek eğlenceli bir şeyler aradım, işe yaramadı.

İş aramaya başlayacağım Pazartesi günü bunu bir kenara bırakıp bir şeyler pişirmeye başladım. Aynı Grey's Anatomy dizisindeki Izzy'nin, yakışıklı ve mükemmel Denny Duquette öldüğünde yaptığı gibi ben de kendimi fırına verdim... Mağazaya gidip normalde almam gerekenden çok daha fazla malzeme aldım. Bir şeyler yapmalı, kafamı dağıtmalıydım.

Üç farklı aromalı cupcake pişirdim. Vanilya, çikolata ve kırmızı kadife... Üzerine muhteşem bir şekilde dondurma koyduktan sonra süslemeler yapıp yenebilir inciler döktüm ve çikolatalıya Art Deco tasarımlar yaptım.

Sonra kremalı pasta yapabilmek için ekler hamuru hazırladım ve içlerini geleneksel tatlı kremayla doldurmak yerine muhallebi kullandım. Muhallebiyi hazırlamak için farklı bir tarif kullandım, ilk başta kıvamı tutturmak zor olmuştu ama ölçüyü tutturduğumda kendimi aşmıştım. Yumurtaları ateşte düzgün bir şekilde pişirmedeğinizde vıcık vıcık, hamurumsu bir yığın elde edeceğinizi biliyor muydunuz? Ben biliyordum. Bunu ilk defa muhallebi yaptığımda zor yoldan öğrenmişim. Ama bu sefer tam kıvamında olmuştu. Muhteşem muhallebi-mi, eklerin içine doldurup bir yüzünü çikolataya batırdıktan sonra diğer kısmı boş bıraktım. Muhteşem olmuştu. Şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisiydi.

Sonra şekerli kurabiye yaptım. Hepsini garip şekillerde kestim ve şimdiye kadar yaptığım en iyi kremalı karışıma batırdım. Sarı, kırmızı, mavi ve pembe kremlarla hepsi rengârenk olmuştu. Renkler, geçici de olsa beni mutlu ediyordu.

İlk gün böyle geçmişti. Yine de işe yaramıştı. Jared'i, Spectraltech'i, Anna'yı hepsini fırına vermiştim. Hayatımda kötü giden her şeyin acısını onlarla beraber göndermiştim. Sevdiğim bir şeyler yaratmak kendimi iyi hissetmeme sebep olmuştu. Harika değildi ama bu kadarı da yeterliydi.

Fırın başında ilk günü böyle geçirdikten sonra, mutfakta yerim kalmadığı için restoran malzemeleri satan mağazaya gidip karton vitrin kutularından satın alarak yarattığım şaheserleri onlara doldurdum. Kutuları da yanıma alıp aileme uğrayarak birazını onlara bıraktım, birazını da Brown'a götürdüm. Şirketteki ineklere kendi başıma götürmeyi pek midem kaldırmayacaktı.

Ertesi gün cheesecake ve tartlara giriştim. Limonlu, çikolata köpüklü ve vanilyalı olmak üzere üç farklı çeşit cheesecake yaptım. Hepsi muhteşem görünüyordu. Özellikle de çikolatalı olanı. Eserime o kadar bağlanmışım ki birileri yiyerek onu mahvedecek diye kimseye vermek istemedim. Vermesem hepsini ben yiyecektim, bu da benim için, özellikle de bacaklarım için hiç iyi olmayacaktı.

Turtalar bence biraz daha meşakkatli olmuştu. Küçük muffin tavalarım olmadığı için bu kadar küçük parçaları pişirmek çok zor olmuştu ama yine de başarmışım. Yine aynı mufhallebiden pişirip her bir turtanın üzerine özenle farklı bir meyve yerleştirdim. Şeftali marmeladıyla süslediğimde hepsi parl parl parlamaya başladı. Resimlerini çekip bir yarışmaya göndersem kesin birinci olurlardı.

Bu da bittikten sonra mutfakta yerim azalmıştı. Ben de şaheserlerimi kutulara doldurup tekrar aileme ve Brown'a götürdüm. Babam bu konuda çok heyecanlıydı; çünkü verdiğim ilk partiyi işe götürdüğünde harika yorumlar almıştı. İş yerine daha fazla tatlı götürmek istiyordu.

Bir sonraki gün Fransız tatlılarına geçtim. İlk olarak milföy yaptım, Fransızcada buna binyaprak da diyorlarmış. Bu bilgiyi neden mi biliyordum? Hiçbir fikrim yok. Bir yerde okumuş ve çok etkilenmişim. Mağazadan aldıklarımı kullanmak yerine kendi puf hamurlarımı yaptım. Biraz zahmetli olmuştu ama uğraşığuma değmişti. Milföylerin rengi pişince açık kahveye döndü. Satın alsam asla bu kadar güzel olmazlardı. Sonra biraz muhallebi ekleyip katların arasına dilimlenmiş çilek ekledim. Üzerine badem aroması sürdüm ve üzerine erimiş çikolata serpiştirdim. Her biri şaheser olmuştu.

Hazır milföy yapmışken Pithivier adında bir pasta çeşidi de denemek istedim. Gerçekten inanılmaz olmuştu. Bu tatlıyı ergen yaşlarımda bir Fransız pastanesinde denediğimden beri hep yapmak istemişim. Tadı uzun süre damağımda kaldı.

Haftanın geri kalanında çılgınlar gibi tatlı pişirmeye devam ettim. Akşamları da pişirdiklerimi Brown ve aileme götürüyordum. Ben yaptıklarımı götürdükçe aldığım iltifatlar, yerini muhteşem bir keyiften hafif bir endişeye bırakmaya başlamıştı. Babam endişeli görünmemeye çalışsa da annem her şeyi ele veriyordu. Hatta bir keresinde, "Senin için endişeleniyorum." bile demişti. Kimse beni anlamıyordu.

Bir cuma akşamı kapım çalındığı sırada çikolatalı sufle yapmayı deniyordum. Kapının deliğinden baktığımda bütün ailemin kapıda dizildiğini gördüm, Anna dışında tabii.

Benimle, kendimi mutfığa kapatmam üzerine konuşmaya gelmişlerdi. Bu konuda takıntılı davranışım onları korkutmuştu. Annem bir tür orta yaş krizine girdiğimi düşünüyordu bu yüzden terapi görmem gerektiğini söyledi. Jenny'nin söyleyecek pek bir şeyi olmasa da Lennon onun adına CV'mi düzenlemem konusunda bana kısa bir nutuk çekti. Burada bütün gün bir şeyler pişirmektense kendimi dışarı atmalıyım. Önümüzdeki hafta için bana ulaşmamı istediği bazı hedefler koydu ve bunları ona rapor etmemi istedi. Her neyse...

Babamın bunca yolu gelmesinin tek sebebi ise annemin ısrarlarıydı. İlk başta söyleyecek bir şeyi yoktu ama sonra iş yerine götürdüğü şaheserlerimi Richard diye bir arkadaşının eve götürdüğünü söyledi. Richard'ın karısının 16. Cadde'de küçük bir pastanesi vardı. Kadın yaptıklarına o kadar bayılmıştı ki gelip benimle pastanede çalışmam konusunda konuşmak istemişti. Ne yazık ki parası pek iyi değildi. Babam bu teklifle ilgilenmeyeceğimi düşünmüş ama beni mutfaktaki, günlerdir ayrılmadığım yerimde görünce bunu söyleyivermişti.

İlk önce hayır, dedim. Gerçek bir iş bulmaya odaklanmam gerekiyordu, onu bulana kadar takılacağım bir iş değil. Ama sonra bunun hakkında düşünmeye başlayınca neden gerçek bir iş arayana kadar orada geçici olarak çalışmıyorum diye düşündüm? Ayrıca şu ara bir hastalık halini almış olan pastacılık

olayını da sürdürmüş olurdum. Az olsa bile para da kazanmış olurdum. Para paradır. Babama, onunla görüşeceğimi söyledim.

Babam o akşam arkadaşı Richard'a telefon numaramı verdikten sonra ertesi sabah telefonum çaldı. Kadının adı Beth'ti. Pazartesi sabahı onunla pastanede buluşacaktım. Oraya gitmek konusunda heyecanlanmamıştım, bunu yapmam gerektiğini hissediyordum.

O gece Brown beni bir şeyler içmek için çağırды, hatta zorladı demek daha doğru olur. Çıkmak istemesem de evde kalıp bir şeyler pişirmemek (bizimkilerle konuştuktan sonra pasta yapmayı bırakmıştım, devam etmek saçma olurdu) geriye kalan bir gram aklımı da kaçırmama sebep olabilir diye kabul ettim. Bir şeylerle uğraşmadığımda işten çıkarılmam ve Jared'e olan nefretim tekrar tekrar beni bunalıyordu.

Yeni evime iki blok uzakta olan 15. Cadde'de buluşacaktık. Saat sekizde, orada olmam gereken saatte kendimi evden atıp Brown'la buluşmak üzere yola koyuldum.

Bara yaklaşırken Brown, "Hey Jules!" diye neşeli bir şekilde seslendi.

Düz bir sesle, "Selam." dedim.

"Bu gece çıkmamak için elinden geleni yapmışsın." derken onaylamaz bir şekilde dudaklarını büzdü. Yoga taytıyla kapüşonlu bir eşofman üstü giymiştim. Makyaj yapmamış, saçlarımı da tepeden toplamıştım.

"Evet, sana bu gece çıkmak istemediğimi söylemiştim." İki yaşında çocuk gibi dilimi çıkardım.

"Günlerdir duş almamış gibi duruyorsun, neyse en azından geldin yine de." Evet duş almamıştım ama bunu Brown'a söylemeyecektim.

Barmen benden sipariş almak için yaklaşırken, "Ee, ne var ne yok? Hâlâ mutfakta mısın?" diye sordu. Soda söyledim, canım bir şey istemiyordu. "Hayır, durmak zorundaydım. Bizim-

kiler bunu konuşmak üzere bana geldi." Ellerimi öfkeli bir şekilde cebime soktum.

Buna biraz güldü. "İlk başta saçmaladığını düşünmüştüm ama inekler buna bayılıyordu. Seni özleyiyorlar biliyorsun değil mi? Özellikle de Brian."

"Neyse işte." Brown bana sınıırken ben de gözlerimi devirdim.

"Hadi Jules, neşelen biraz." Barmen sodamı getirmiş, pipetimden bir yudum almışım. Baloncuklar boğazımı gıdıkliyordu.

"Neden neşelenecekmişim?" dedim birkaç yudum sonra. "Neşelenmek için hiçbir sebebim yok."

"Gerçekten harika bir enerjin var bugün! Neyse iş aramaya ne oldu?" diyerek içeceğinden bir yudum aldı. Cosmo ya da ona benzer havalı bir kokteyl içiyordu. Tam Brown'a göreydi.

"Henüz başlamadım. CV'mi düzenlemem gerek, pazartesi bir görüşmem var." dedim, bir ezik gibi görünmek istemiyordum.

"Hadi canım! Nerede?"

"Aslında gerçek bir iş değil. 16. Cadde'de bir pastane. Gerçek bir iş bulana kadar geçici olarak zaman geçireceğim türden bir yer."

"İşte bu süper... Senin için sevindim Jules." Sesinde, aslında öyle olmadığına çok emin olduğum bir küçümseyici ton vardı. Öyle olmasa da rahatsız ediciydi.

"Ee, Spectraltech'te ne var ne yok?" Bilmek istemesem de kendim hakkında konuşmak istemiyordum.

"Pek bir şey yok. Ayrılanların pozisyonları yeniden düzenleniyor. Ngyuen'in yerine birini bulana kadar bir satış danışmanı aldılar, muhasebe alt yapısı varmış." Henry Ngyuen olmadan Spectraltech garipti. Başından beri oradaydı adam, tabii para çalmanın geri dönüşü olamazdı.

Sessizce oturup içeceklerimizi içtik. Garip bir an oluşmuştu. İş dışında Brown'la dışarı çıkmadığımız için miydi, yoksa o Barbie bebeklerinkine benzeyen hayatına kızgınlığımdan mı, bilemiyordum. Muhtemelen her ikisi de. Her şeyin onun lehine yürümesi onun suçu değildi, zor olsa bile bunu düşünmeyi bırakmalıydım.

"Tamam, Jared'ten bahsedelim." Bu akşam onun adını duymak istemiyordum.

"Yok, almayayım." diyerek garsona içeceğimi tazelemesini söyledim. Garson beni görmesine rağmen daha çok para ödeyen müşterilerine geri döndü. Ne kabaydı.

"Hadi Jules. Bunun hakkında konuşmalıyız. Buna ihtiyacın var, Belli ki seni etkiledi. İşini kaybetmek bile bu kadar üzmemişti." diyerek bir tepki beklercesine bana baktı.

"Tamam. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Konuşmaya ihtiyacım vardı ama bu kişi Brown değildi. Daha önce denemiş, konuşarak rahatlayacağım kişinin o olmadığını öğrenmiştim.

"Neler oldu? Bana öpüşme olayını anlatamamıştın." Bunu söylerken şirkette dedikodu yaptığımız zamanlardaki gibi gülmüsedti.

"Söyleyecek pek bir şey yok. İşten atılmadan önceki gün odasına çıktım ve öpüştük." O günü anımsamak sırtımdan aşağı bir ürpermeye yol açıyordu ama şu an her şeyi biliyordum.

"Küçük bir öpücük müydü?" Bir yudum alıp, beni dinlemeye başladı.

"Hayır, sevişme gibi bir öpüşmeydi." dedim ve iç çektim. Jared'in bir hain olduğunu bilmediğim o geceye dönebilmeyi çok isterdim.

"Gerçekten mi? Bu ilginçmiş." Gözleri açıldı.

"Neden öyle?"

"Öyle işte. Bir sebebi yok. Sana işten çıkarmalarla ilgili bir şey söyledi mi?" Garson nihayet yaklaşıyordu.

"Pek sayılmaz. Stresli ve yorgun görünüyordu, sadece bu kadar. Neden söylesin ki?"

Brown başını sallayıp dudaklarını birleştirdi "Evet." dedi düşünceli bir şekilde.

"Bilmiyorum. Sanırım beni gerçekten önemseydiğini düşünüyordum. Öyle görünüyordu. En son bu şekilde ne zaman özel hissettiğimi hatırlamadığım için de olabilir." Başını salladım, özel kelimesi rahatsız etmişti ama bunu anlatan başka bir kelime yoktu. "O da zayıf ve kız kurularını avlayarak kendini tatmin eden tiplerdenmiş." diyerek kucağıma baktım.

"Kız kurusu mu?" diyerek kıkırdedi. "Neden kendine böyle diyorsun?"

"Çünkü ben bir kız kurusuyum." Bunu daha önce kimseye yüksek sesle söylememiştim. Buna karşı çıkmak yerine onaylar bir şekilde başını sallayacağım düşünmüştüm. "Bir hafta öncesine kadar ailemin bodrumunda yaşıyordum. Bir kedim var, erkek arkadaşım yok ya da değerli biri yok, şimdi de işim yok. Ben bir kız kurusuyum, olmasam bile o yolda emin adımlarla ilerliyorum." Sodom'dan bir yudum aldım.

"Sen delimisin." Gözlerini devirdi. "Sen bir kız kurusu değilsin Jules. Biraz abarttığını düşünmüyor musun?"

"Neyse." Sarışın bir balo kraliçesi bu durumdan ne anlardı ki? "Ben biraz yoruludum. Yarına yerleştirmem gereken biraz eşya kaldı. Eve gidip yatsam daha iyi olacak."

"Tamam." Bana hafifçe gülümsedi, gitme dememişti. Sonuçta ben eğlenceli biri değildim.

Bara biraz para bırakıp kalktım, "Sonra görüşürüz." diyerek zor da olsa gülümsemeye çalıştım.

“Jules, ne olursa olsun bence seni önemsiyordu. Rol yaptığını sanmıyorum.” dedi. “Keşke buna inanabilseydim.” diyerek ona el sallayıp bardan çıktım.

13.

Bölüm

Babam, Bèth'in Pastanesi dediğinde ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Belki de sıradan bir pastanedir, diye düşünmüştüm ama burası üst sınıf bir yerdi. Tuğla iç duvarlar, deri kanepeler ve sandalyelerle oldukça şık görünüyordu. İçeride 2-4 kişilik masalar ve renkli sandalyeler vardı. Tavandan aşağıya sallanan avizeler vardı. İçerisi mis gibi taze çekilmiş kahve ve bademle karışık nefis, taze pasta kokuyordu.

Burayı daha görür görmez sevmiştim.

Köşedeki sandalyede oturmuş gazete okuyan ya da masalarda diz üstü bilgisayarlarında çalışan birkaç kişi vardı. Burada çalışan biri, sabahdan kalma masaları temizliyordu.

Vitrin tezgâhına yaklaştım, pek bir şey kalmamıştı. Keşke neler satıldığını önceden görebilseydim.

Ellilerinde görünen, sarışın bir kadın tezgâhın arkasındaydı.

Kendimden pek de emin olmayarak, "Beth siz misiniz?" diye sordum. İnsanlarla tanışma faslı benim için hep garip olurdu.

"Evet, sen de Julia olmalısın." Elimi sıkmak üzere elini uzattı. Eli, çok çalışmış birinin eli gibi sertti. Benim ellerim ise son on yıldır bilgisayar karşısında popo büyötmekte olduğum

için zayıf ve sıkıydı. "Gel şöyle otur." diyerek ön kapıya yakın bir masaya beni buyur etti.

İkimiz de oturduğumuzda, "Bana biraz kendinden bahset." dedi.

"Söylenecek pek bir şey yok." diyerek omuzlarımı kaldırdım. "Yakın zamanda işten çıkarıldım. Farklı bir şeyler denemeyi düşünüyorum." Bu işi geçici olarak düşündüğümü bilmesini istemiyordum. Üniversiteden çıktığımdan beri hep aynı şirkette çalışıyordum. Daha iyi bir iş bulduğumda buradan çıkacağım dersem, beni işe almayabilirdi.

"Tatlıların çok güzeldi." ılı ılı gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim. Ben de sizinkilerden denemeyi çok isterim ama birçoğu tükenmiş." diyerek vitrini işaret ettim.

"Evet, sabah çok kalabalıktı. Sabahları genelde düzenli müşterilerimiz gelir." derken mağazaya baktı ve bana döndü. "Aşçılık okuluna mı gittin?"

"Hayır, kendim öğrendim. Sorun olur mu?"

"Hayır. Ben de kendi başıma öğrendim." diyerek bana göz kırptı. "Buna takılı kalmanın bir anlamı yok. Sen de istersen, benimle çalışmanı çok isterim." diyerek anaç bir şekilde gülümsedi. "Saat başı 7 dolar veriyorum, istersen yarın başlayabilirsin."

Ücreti duyunca yutkundum. Babam ücretin pek iyi olmadığını söylemişti ama bu kadar az olduğunu tahmin etmemiştim. Spectraltech'te saat başı ne kadar kazandığımı düşünmek bile istemiyordum. İki katından bile fazlaydı... Başka bir iş bulana kadar kıcıımı sıkınam gerekecekti.

"Tabii, çok isterim." diyerek gülümsedim.

"Harika. O zaman sana burayı gezdireyim." diyerek ayağa kalktı, onu izledim. Önce arkaya, mutfığa girdik. Ağlamak istiyordum, burası inanılmaz bir yerdi. Hamur karıştırmak için

uzun metal masalar ve daha önce duvarlarımda asılı olduğunu hayal ettiğim araç gereçler vardı. Tepsilerce cupcake pişirebileceğiniz türden, muhteşem fırınlar vardı. Sanırım benim favorim, sanayi tipi bir KitchenAid'ti. O fırının içinde bile yaşayabilirdim. Bu iş geçici bile olsa muhteşem yanları vardı.

Öyleyse yarın başlıyordum. Sabah saat beşte dediğinde gözlerimin yuvalarından fırlamaması için çok uğraştım. Pek başarılı olduğumu sanmıyorum, çünkü verdiğim tepkiye gülmüştü. Buna neden şaşırdığımı ben de anlayamamıştım, eğer iş yapan bir pastanede çalışıyorsanız güne zamanında hazır olmak için horozlardan önce uyanmanız gerekiyordu. Yine de bunu duymak beni şok etmişti. İşten çıkarılmanın en iyi yanı uyuyabilmektir. Neyse ki henüz tembelliğe çok alışmamıştım.

Evime dönerken, aileme iş aldığımı mesaj attım. Bunun için heyecanlanmaya bile başlamıştım. Spectraltech'te kazandığımın yansından daha azını kazanacaktım ama sonunda, geçici bile olsa sevdiğim bir işi yapacaktım.

Keşke Anna'yla olanları konuşabilsem diye düşündüm ve ona da bir mesaj yazmaya karar verdim.

Benden hâlâ nefret ediyor musun?

Göndere bastım ve bekledim. Her zamanki gibi cevap vermemişti. Sadece evet bile yazsa bu sessizlikten daha iyiydi. Keşke bütün bu olanları konuşup çözseydik ve her şey eskisi gibi olsaydı. Anna'yı özlüyordum.

Buraya yaz gelmişti, güneşe eşlik eden hafif esinti çok güzeldi. Oturup olanlara hayıflanmak yerine yarın yapacak bir şeylerim olması moralimi biraz yükseltmişti. Duygularımdan kaçmak iyi geliyordu. Yıllardır kaçmakta ustalaşmıştım.

Şimdi günün kalanından kaçmak için yapacak bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Zaman çok çabuk geçiyordu, gece sekizde yatağa girmiştim. Erken yattığımı söylemek istiyordum, çünkü ben güvenilir bir çalışandım. Ama aslında beni meşgul edecek pek fazla bir seçeneğim olmadığı için erken yatmıştım.

Yine de sarhoşluk gibi bir şey hissediyordum. Günün geri kalanının nasıl geçeceğine dair biraz heyecanlıydım. Bugünü sevdiğim bir şeyi yapıp karşılığında para kazanarak geçirecektim. İnsanların işini sevmesi bakalım nasıl bir şeydi? Daha önce böyle bir deneyimim olmadığı için heyecan vericiydi.

Sabah serinliği sersemliğimi biraz almıştı. Beth'in pastanesine doğru işe giderken, beni en son heyecanlandıran Jared'i hatırladım.

Jared. İsmi bile beni duygudan duyguya sokuyordu. Boşluk, üzüntü, aptallık, çılgınlık, ihanet... Onu bugün görsem acaba ne derdim? Tabii ki şu an annesiyle tatildaydı; Brown ve benim onun hakkındaki her şeyi bildiğimizi bilmiyordu. Hiçbir zaman da bilemeyecekti, çünkü anlatmam için hiçbir sebep yoktu. Bana numarasını vermişti ama aramayacaktım. Acaba aramamı ister miydi? Muhtemelen beni kullandığı için kendini suçlu hissediyordu, beni öptüğü için de öyle... Böylece bırakabileceğini düşünmüştü. Aramazsam en azından kendini suçlu hissetmeyecekti. Böylece istediği her şeyi almış olacaktı.

Aklımdan onu çıkarmaya çalıştığımda Anna'yı hatırladım. Dün kaçtığım şeyler bugün aklıma geliyordu. Ne kadar kaçarsan kaç, yolunda gitmeyen şeyler hep peşinde olurdu.

Keşke Anna benimle konuşsaydı. O zaman ona tüm hikâyeyi anlatır, bir kaza olduğunu söylerdim. Aslında onu gerçekten önemsiyor olmam bile garipti, çok kısa bir süre öncesine kadar onu itici bir kız kardeş olarak görüyordum.

Gerçi artık işler değişmişti. Anna ve ben, kardeşten öte arkadaştık. Evet, arkadaştık. Bir şeyler değişmiş ve tekrar aramıza o koca uçurum girmişti.

Hayatım berbat durumdaydı.

Pastanenin kapısını açtığımda yüzüme vuran mayalı ekmek kokusu, beni kendime acımdan uyandırmıştı. Dünyanın en güzel kokularından biri herhalde buydu. Yol boyunca moralimi bozan düşüncelerin hepsi yok olmuştu.

Mutfaktan birbirine vuran tava, mikser sesleri ve konuşmalar geliyordu. Kapıda doğru yürürken değişimden neden bu kadar nefret ettiğimi düşündüm. Gerçekten de terapiye başlamalıyım.

Mutfığa doğru yürürken tereddütle, "Selam?" dedim.

"Julia, hoş geldin!" Saat sabahın beşi olmasına rağmen Beth çok neşeliydi. Kesinlikle sabah insanıydı, burada çalışacaksam ben de böyle olmayı öğrenmeliydim.

Beni yanına davet etti. "Çocuklar sizi biriyle tanıştıracam. Size bahsettiğim ekler pastaları yapan Julia, işte burada." Beth'in yorumundan sonra iki diğer kadın da parlak bir şekilde gülümseyip birkaç şey söyledi. İkisi de yaptıklarını çok beğenmiş, benim hakkında çok iyi şeyler duymuştu.

Beth, beni onlarla tanıştırdı. Patti ellilerinde görünen, gür saçlı bir esmerdi ve Güneyli aksanı vardı. Debbie de kırklarının sonlarında görünen çilli bir kıızıydı. İkisi de bana hoş geldin demek için birbiriyle yarışıyor gibiydi.

Beth, "Bir saniye odama gelir misin?" diyerek beni fırınların arkasındaki darmadağın odasına götürdü. "Sana üniformanı vermeden önce bazı evrakları imzalamamız gerek Julia." Üniformayla kast ettiği şey, üzerinde Beth'in Pastanesi logolu siyah bir tişört ve kottu. Tişörtün arkasında; "İnsan ne yerse ona benzer, o yüzden biraz tatlı yiyin." yazıyordu. *Ne kadar da tath!* İş yerinde kot ve tişört giymeye kesinlikle alışabilirdim.

Evrakları doldurduktan sonra Beth, beni mutfığa götürüp ekler pasta yapmam için işe başlattı. Bugün daha güzel yapacaktım, umarım hatırladığı kadar beğenirdi.

Önce ekler hamurunu yapmaya başladım. Ortama alışmak biraz zaman alıyordu, çünkü hiçbir şey bıraktığım yerde kalmıyordum. Burada kendimi farklı hissediyordum. Politika ya da işle ilgili dedikodu yapacak bir şey yoktu. Patti ve Debbie'nin konuşacak birçok şeyi var gibiydi. Çalışırken onlara anlatacak pek bir şey bulamıyordum.

Beth, dükkânı açıyoruz diyene kadar saatler birkaç dakika gibi geçmişti. Kendimize çekidüzen verip ön tarafa geçtik ve sabah kalabalığı için sunacağımız her şeyi hazırladık. Kapı yedi buçukta açılıyordu, daha şimdiden birkaç insan dışarıda, açılışı bekliyordu. Beth her sabah böyle olduğunu söyledi.

Bugün vitrinde limonlu ve yabanmersinli, bademli, portakal ve kızılıklı yağlı çörekler vardı. O kadar güzel görünüyordlardı ki hepsini kendim yemek istiyordum. Ayrıca açmalar, çeşit çeşit muffin ve kruvasan vardı. Öğle saatinde de sandviç ve salataların yanında leziz tatlılar yapıyorduk.

Beth ve Debbie fırının önünde, kasada çalışırken Patti ve ben mutfakta bonbon, yüz büyüklüğünde kurabiyeler ve ekler pastalar yapıyorduk. Bu kadınların hızla muhteşem işler çıkarmasından öğrenecek çok şeyim vardı.

Öğle saati gelmeden önce ekler pastaları bitirmek için çok sıkı çalıştım. Muhallebiyi iki kere kaynattıktan sonra üç kere daha yapmak zorunda kaldım. Buradaki ocak ateşlerine henüz alışmamıştım, buradakiler evdeki ocağıma kıyasla çok daha iyi çalışıyordu. Patti ve ben birbirimizin yaptıklarını deniyorduk, Patti benimkilerin hepsini çok beğeniyordu.

Ekler pastalarım müşteriler tarafından da çok beğenilmiş, hemen tükenmişti. İnsanların benim ürünlerime para ödemesi kendimi çok iyi, hatta özel hissetmeme sebep olmuştu.

Ön tarafta kasada çalışmaya fırsatım olmasa da ben ait olduğum yerde, yani mutfakta olmayı daha çok seviyordum.

Etrafı temizleyip ertesi güne hazırlık yaptıktan sonra öğlen üçte kapıları kapattık. İşte bu kadardı, pastanede ilk günüm saat üçte bitmişti. Önümde daha bir sürü vaktim vardı. Eğer bir sosyal hayatım olsaydı, bu iş mükemmel bir iş olurdu. Tabii erken kalkmak dışında, bu kısmı pek de özenilecek bir şey değildi.

Evime doğru yürürken ruhumun tatmin olduğunu hissediyordum. İşi sevmiştim. Bu iş hep yapmak istediğim bir şeydi. Bana uyuyordu. Neden daha çok para kazanamıyordum ki? Başka bir iş bulup buradan ayrılısam bile geceleri gelip Beth için çalışabilirdim. Bunu daha ilk günden söylemek bana inanılması güç geliyordu ama hissettiğim tam olarak buydu. Buraya ait hissediyordum. İnsanın kendini bir yere ait hissetmesi güzeldi.

14.

Bölüm

Pastanede bir haftam dolmuştu ve orada olmayı çok seviyordum. Eğer bir pastaneyle evlenmek mümkün olsaydı burayla evlenebilirdim. Bu kadar erken kapattığımıza üzüliyordum. Spectraltech için bunu asla söylemezdim.

Şimdiden çok şey öğrenmiştim. Beth, Patti ve Debbie, beni engin bilgileriyle doyuruyordu. Sünger gibiydim, bu işe dair her şeyi öğreniyordum. Kısa sürede, ağızda eriyen kruvasanlar pişirebilmeyi başarmıştım. Yapması gerçekten çok zordu ama inanılmaz lezzetli oluyordu. Bu pastaneyi ve işimi çok seviyordum. Neden bu iş geçici olmak zorundaydı ki? Masa başına tekrar oturmak istemiyordum ama yaşamak için bu mutluluktan vazgeçmek zorundaydım.

Hesaplarıma göre pastaneden kazandıklarım ve işten aldığım tazminatla birlikte ancak birkaç ay idare edebilecektim. Masa başı bir iş bakınıyordum ama henüz ciddi bir şey yoktu. En sonunda CV'mi güncelleyerek sanırım benim için doğru olan adımı attım. Lennon da bunu destekliyordu.

Şu an piyasa iyi durumda değildi. Bunu bazen bahane olarak bile kullanıyordum. (Özellikle babam iş arayışın nasıl gidiyor, diye sorduğunda.)

Anna beni hâlâ görmezden geliyordu. Konuşmadığımız süre uzadıkça, onu neden yakın arkadaş olarak düşündüğü-

mü sorgulamaya başladım. Onun hayatını mahvetmemiştim, bunu yapan kendisiydi. Gerçek, er ya da geç ortaya çıkacaktı. Ben ona yardım etmiş, süreci hızlandırmıştım. Bizimkiler ağızları sıkı olduğu için benimle bu konu hakkında konuşmuyor, Anna ile konuşmamı söylüyorlardı. Bunu çok denediğimi ve Anna'nın bana cevap vermediğini söyledim. Her neyse, ben de yoluma devam edip kendime yeni bir kız kardeş bulacaktım. Birileri, onun yerini mutlaka alacaktı.

Stresli bir gün sonunda işten çıkmış eve gidiyordum. Pastanede öğle yemeğinde ekstra bir kalabalık vardı, ben de ön tarafa çıkıp yardım etmek zorunda kalmıştım. Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama kızlar, bana karşı sabırlıydı. Birkaç siparişi mahvetmiş olsam bile bence gayet iyiydim. Yine de önde çalışmak sevdiğim bir şey değildi.

Telefonum çaldı, arayan Brown'dı. Muhtemelen bana anlatacak dedikoduları vardı. Zamanlama uyduğunda beni sigara molasındayken arıyor ve Spectraltech'te olan biten hakkında bir şeyler anlatıyordu. Artık bir parçası olmasam da oradan dedikoduları dinlemeyi seviyordum.

"Selam Brown."

"Selam inek, konuşmamız gerek." Acelesi varmış gibiydi.

"Tabii, eve gidiyorum. Neler oluyor?"

"Yüz yüze konuşmalıyız. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Hmm... Hiçbir şey, ne yapabilirim ki?"

"Tamam, saat yedide 15. Cadde'deki barda buluşalım."

"Tamam. Ne hakkında?" Biraz isteksizdim.

"Şu an konuşamam, akşama buluşalım." dedi ve kapattı.

Nereden çıkmıştı şimdi bu? Birdenbire sinirlerim bozulmuştu. Telefonda söyleyemeyeceği şey ne olabilirdi? Spectraltech'te bir şey mi olmuştu? Brown ve benim çok fazla molaya çıktığımızı düşündükleri için maaşlar konusunda

mahkemeye falan mı verilecektik? Ya Bay Ngyuen'in pisliğine bulaştığımı düşünüyorlarsa? Kalbim göğsümden fırlayacaktı.

Gördünüz mü? İşte bu yüzden pastanede çalışmak daha iyiydi. Şirket politikaları, ihanet ya da manipülasyonlar olmu-yordu. Burada sadece işini yapıyordun. Bir ofiste çalışmayı hiç mi hiç özlememiştim. Yeniden bu işlere geri döneceğime inanamıyordum.

Saat tam yedide Brown'la buluşacağımız bara gittim, beni bekliyordu. Telefundaydı, eliyle otur işareti yaptı. Brown'ın telefon konuşmasını beklerken garsonu çağırıp soda sipariş ettim.

Dinlememeye çalışsam da konuşmayı parça parça duyu-yordum. Karşı tarafın ne söylediğini bilmediğim için parçaları bir araya getirmek zor oluyordu. Duyduğuma göre, "Henüz resmi bir şey yok.", "Çok heyecanlıyım.", "İnanamıyorum." fa-lan geçiyordu içinde. Konu her neyse Spectraltech ile ilgili ol-madığı belliydi. Bu cümleler orası için sarf edeceğimiz türden sözcükler değildi.

Sonunda telefonu kapattığında, "Selam Jules." dedi. Yü-zünde kocaman bir gülümseme vardı. Aslında Brown'ın böyle gülümsediğini görmek garipti.

Biraz komik görünüyordu, istemsizce ben de ona gülüm-sedim. Bulaşıcıydı.

"Neler oluyor?" diye sordum kikirdeyerek.

"Ah, annemle konuşuyordum." derken hâlâ gülümsüyor-du, eliyle garip bir şeyler yapıyordu. Elini sallayıp duruyordu. Görebilmem için barın aşağısında tutuyordu.

"Nişanlandın mı?"

"Evet!" Yerinde zıpladı. Heyecandan başı dönüyordu. Sıkı dedikodular dışında Brown'ı böyle görmek pek mümkün de-ğildi.

"Nişanlanmışsın!" Bu sefer ben de heyecanlanmıştım, sandalyemde zıplamaya başladım. "Matt ne zaman teklif etti?" diyerek yüzüğe bakmak üzere elini yakaladım.

"Dün gece! İnanılmazdı. Öyle birdenbire oldu, hiç beklemiyordum!"

"Yalancı!" dedim, çünkü bir şeyler saklıyor gibi sırtıyordu.

"Tamam kabul. Biraz biliyordum. Ama yine de sürpriz oldu. İnanabiliyor musun? Evleniyorum!" Küçük bir kız gibi zıplıyordu.

"Düğün ne zaman olacak?"

"Henüz bilmiyorum Jules." diyerek elimi tuttu, "Nedimele-rimden biri olmanı istiyorum." dedi.

"Gerçekten mi?" Buna gözlerim dolmuştu. Brown'ın arkadaşlığından çok mutlu olduğumu fark ettim. Olanlardan sonra kalan tek arkadaşımды.

"Tabii ki! Sen de orada olmalısın." diyerek bana göz kırptı.

"Peki, bunu neden telefonda söyleyemedin?" Neden yüz yüze olmak zorunda olduğunu anlamamıştım. Yüzüğüyle hava atmak istediğini biliyordum tabii ama telefundayken ciddi olan sesi şu an gayet keyifliydi.

"Tabii ki yüzüğü göstermek içindi ama seni buluşmak için aramamın sebebi başka bir şey. Bugün beni Jared aradı." Benden bir tepki bekleyerek gözlerimin içine baktı.

Adını duyduğumda kalbim biraz pır pır etmişti, ne yazık. Çünkü Jared'ten nefret ediyordum. Aklımı buna odaklamıştım ama belli ki kalbim onu tamamen unutmamıştı.

"Ne istedi?" diye sorarken nişan neşesi kaybolmuştu.

"İlk önce ona konuşma şansı bırakmadım. Telefonu açtığımda hattın diğer ucundakinin o olduğuna inanamadım. Ne diye arıyordu ki? Ama sonra bizim onun hakkında bir şey bilmediğimizi sandığını hatırladım. O yüzden ilk önce çaktırmadım.

"Ee, niye aramış?" diye gergin bir şekilde sordum.

"Seni sormak için..." Brown tekrar beni incelemeye başladı.

"Beni mi? Neden?" Bu bilgi kafamı karıştırmıştı.

"Seninle konuşmak istediğini söyledi ama onda numaran yokmuş. Şimdiye kadar onu çoktan aramanı bekliyormuş, çünkü o sana numarasını vermiş." Brown, bir şey sakladığındaki o sorgulayan bakışıyla karşımdaydı.

Gözlerimi devirdim. "Evet, Spectraltech'ten ayrılmadan hemen önce bana telefon numarasını e-mail atmış. Annesini tatile götüreceğini, iki hafta sonra onu arayabileceğimi yazmıştı. Şimdi mutlu oldun mu?"

Memnun olmuştu. "Her neyse, bu noktada yaptığından sonra neden onunla konuşmak isteyeceğimizi sordum." Bunu söylerken içkisinden bir yudum aldı.

"Ee..." Merakım zirveye çıkmıştı.

"Açıkgçası ilk önce kafası kanştı sonra da ona kim olduğunu ve iş yaptığını bildiğimizi söyledim. Bilgi toplayabilmek için bizi kullandığını, bir yalancı olduğunu ve bize ihanet ettiğini söyledim; ha, sanırım bir de cehennemin dibine git dedim ve telefonu yüzüne kapattım."

Gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Onunla ilk konuşanın Brown olmasına çok sevinmiştim. Ben olsaydım, koyun gibi, "Sen bir zalimsin." ya da en az bu kadar gülünç bir söz söyledim. Bu tür yüzleşmelerde çok iyi değildim. Dilim bağlanıyordu. Oysa Brown, tam olarak ne söylemek istiyorsa onu söylüyordu. Keşke ben de öyle olabilseydim.

"Bu kadar mı?" Hâlâ beni sormak için aradığına inanamıyordum. Neden beni sormuştu ki?

"Hayır, tekrar aradı." İçkisinden bir yudum daha aldı.

Elimin tersiyle hafifçe koluna vurdum. "Tekrar mı aradı? Ne söyledi?" Sona doğru sesim biraz yükselmişti.

"Yüzüne kapattığım için biraz kızgındı. Ama ona açıklama fırsatı vermedim. Ona söyleyecek bir şeyi olmadığını ve ne yaparsa yapsın olanları değiştiremeyeceğini söyledim. Açıklama yapmayı bıraktı. Bunu kimden öğrendiğimi öğrenmeye çalıştı ama ona söylemedim. Sonra seninle ilgili daha fazla soru sormaya başladı."

"Benim hakkımda mı?" Kaşlarını kaldırdım. "Ne gibi sorular?" "Nasıl olduğunu sordu. O olmadan gayet iyi olduğunu söyledim. Seninle gerçekten de konuşmak istediğini söyledi. Sana açıklamak istiyormuş. Ama onunla konuşmak istemeyeceğini söyledim. O vazgeçmiyordu, ben de öyle. Sonra sana bir mesaj iletmemi istedi ve onu aramanı çok istediğini söyledi. Ben de bu mesajı sana iletiyorum." diyerek başını hafifçe yana eğdi ve bana baktı.

Brown'ın anlattıklarını sindirmek için bir anlık sessizlik içinde kaldık. Kalbim güm güm atıyordu, başım dönüyordu. Neden benimle konuşmak istiyordu? Anlamıyordum. Bir yanım onu arayıp beni kullanarak kendimi çok kötü hissetme sebep olduğunu söylemek istiyordu. Diğer mantıklı yanım ise bırak gitsin, bunu kafanda bitir diyordu.

Brown; "Onu aramayacaksın değil mi?" diye sordu, yüzümdeki ifadeden emin olamamıştı.

"Hayır! Tabii ki aramayacağım." Sesim sonlara doğru azalıyordu. "Sadece neden benimle konuşmak istediğini anlamıyorum."

"Bilmiyorum, belki de sadece olanlardan sonra nasıl olduğunu merak ediyordur." Yüzüğüne baktı, parıl parıl parlayan pırlantanın üzerinde, asılı olan ışıklardan biri yansıyor.

"Evet. Bunu asla bilemeyecek." diyerek ayağa kalktım, asi bir tavırla: "Ona bu zevki yaşatmayacağım." diye ekledim.

Brown bana hafifçe gülümsedi. "Onu aramak istiyorsun, değil mi?"

“Ne? Hayır, tabii ki hayır! Ona söyleyecek bir şeyim yok. Olanları telafi etmek için söyleyecek hiçbir şeyi yok.” Savunmaya geçmişim.

“Yani.” Bir an için duraksadı, ceketinin cebindeki pembe bir kâğıt parçası. “Sana mesajı söyleyecektim.” diyerek kâğıdı barın üzerinden bana kaydırdı.

Belki de kâğıtta yazılı olması, Brown'ın söylemesinden daha gerçekçiydi. Kalbim bir kere daha bana ihanet ediyordu. Düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Ağzının payını vermek için cesaretim olsa bile bunun bana ne faydası olacaktı ki? Beynim, hiç durmadan bana bunu hatırlatıp duruyordu. Bunun, kendimi daha iyi hissettireceğinden şüpheliydim.

Pembe kâğıt parçasını aldım, parçalara bölüp boş bardağıma attım. İşte, onun mesajının benim için anlamı buydu.

Brown gülümseyerek, “İşte benim dostumun gücü... Seninle konuşma şansını hak etmiyor.” dedi.

“Haklısın, etmiyor.” dedim düz ve soğuk bir şekilde. Brown'ın, “Gitsem iyi olur. Başlamam gereken düğün planlarım var.” demesiyle sırtmaya başlaması bir oldu.

“Ben de gitsem iyi olur. Yarın sabah dörtte kalkacağım.” diyerek yüzümü ekşittim. Sabahları uyanmak benim için hâlâ zordu.

“Hadi canım! Bu kadar erken kalkman gerektiğini biliyordum.” O da yüzünü ekşitti.

“Evet, pastacıların işi bu.” diyerek hafifçe gülümsedim. Ben bir pastacıydım. Kendime böyle söylemeyi seviyordum.

“İyi şanslar. Seni yarın arayacağım.” Bana yarım yamalak sarıldıktan sonra kapıya doğru yollandı.

Bir an için barda oturup bardağımın içinde duran, yırtığım kâğıda baktım. Aslında mesajına ihtiyacım yoktu, numarası

vardı bende. Arayıp onun hakkında ne düşündüğümü dürüstçe söyleyebilirdim.

Çantamdan telefonumu çıkarıp rehberimde adını görene kadar aramaya başladım, adını bulunca düzenle tuşuna basıp sildim.

İşte bu kadardı. Jared şu anda, benim iyiliğim için hayatımdan çıkmıştı.

15.

Bölüm

Babama bir kez daha yalan söylemiştim. Yalan söyleme işinde iyice iyi olmaya başlamıştım. Pastanede çalışmaya başladığımdan beri, son üç haftadır her akşam yaptığı gibi, beni arayıp iş arayışımın nasıl olduğunu sordu. Aslında böyle bir arayışım yoktu.

Pastanede o kadar yoğun oluyorduk ki eve geldiğimde yorgun düşüyor, iş aramak istemiyordum. Hafta sonları kısa bir süreliğine açık olduğumuz için hafta sonunu iple çekiyordum. Ama hafta sonu gelince de başka işlerim oluyordu.

Aslında tekrar gerçek bir işe girmek istemiyordum. Bunu yapamazdım. İşimi sevmenin ne demek olduğunu anladıktan sonra o dünyaya geri dönemezdim. Pastanede kalmalıydım. Şu anda her yere yürüdüğüm için kullanmadığım arabamı satarsam, dışarıda yemeyip alışveriş yapmazsam hayatta kalabiliyordum. Ayrıca hafta sonu çalışacağım ekstra bir iş bulabilirdim. Bu sıfır sosyal hayat anlamına geliyordu, kimi kandırıyordum ki? Zaten on yıldır bir sosyal hayatım olmamıştı.

Babam da aptal olmadığı için bu işin nereye varacağını görüyordu. Spectraltech'teki gibi bir işe girme sürem uzadıkça, pastane dünyasına daha çok girecek ve çıkamayacaktım. O yüzden neredeyse her akşam arayıp iş bulma isteğimi ölçmeye çalışıyordu.

Ben de ona her seferinde aradığımı ama piyasada iş olmadığını söylüyordum. Yakında mutlaka bir şeyler çıkacaktı. Yoksa Lennon'ı üzerime salabilirdi.

Ara sıra, kendimi iyi hissetmek için gerçekten iş anyordum ama pek bir şey bulamıyordum. Benimle aynı teknede yüzen insanlar için ne zor bir durum diye düşünüyordum. İnsanların bakmak zorunda oldukları aileleri vardı. Benim sorumluluğumda ise sadece Charlie vardı.

Evet, sadece ben ve kedim... Kız kurusu hayatım mavi ekranda yükleniyordu, bunu görebiliyordum. Gerçi son zamanlarda kendime pek fazla kız kurusu diye hitap etmiyordum. Bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışıyordum. Çünkü ben bunu söylemeden önce hayatımın böyle olacağını düşünmüyordum. Yalnız yaşlanacağımdan korkuyordum ama buna gerçekten inanmıyordum. Şimdi çok gerçek geliyordu. Ben ve Charlie sonsuza kadar... Ya da 2. Charlie, 3. Charlie... Kim bilir, belki birkaç kedi daha alırdım. Her neyse, şu an kabullenme evresindeydim. İnkâr evresine gelmeden, onunla savaşımadan kaderimi kucaklıyordum.

Pastanede çalışmaya başladığımdan beri, yani üç haftadır erken yatıyordum. Bu birçok sorunu çözüyordu. Erken yatışım için zombiye dönüşmüyordum. Ayrıca erken yattığım zamanlarda Spectraltech ve Jared'i hatırlamak zorunda kalmıyordum. Geceleri karanlık çökünce yalnızlığım kara bulutlar gibi üstüme çullanıyordu. Uyku, beni bundan kurtanıyordu. Anıları düşünmedikçe onlar da zamanla kendi hatırlatmayı azaltıp şu an olduğu kadar beni rahatsız etmeyecekti.

Yarın pastaneye gitmek için heyecanlıyım. Beth'in Paris'te orijinalini tattığı Pithiviers pastasından yapacaktım. Bu yüzden, ya benimki o kadar güzel olmazsa, diye endişeliydim. Ama denemeye değerdi. Daha önce de söylemiştim, yaptığım işi sevmek inanılmaz bir şeydi. Hayatımda pozitif bir şey olmasına sevinliyordum.

İş yerindeki insanlar da oldukça pozitifti. Beth, anaç tavny-la beni kanatları altına alıyordu. İşine tüm sevgisini katıyordu. Patti ve Debbie de muhteşemdi, beni kahkahalara boğuyorlardı. Özellikle Patti'nin sık sık kullandığı meşhur güneyli deyimleri çok komikti. Mesela, "Çaluların arasından neden keçi gibi gülüyorsun?" ya da "Sütünü sağıyorlar gibi durma." gibi laflar ediyordu. Benim favorim ise "Bahaneler göte benzer, herkeste bir tane vardır ve hepsi de kokar." idi.

Muhasebe altyapım pastanede gerçekten de işe yarıyordu. Beth'e hesaplar konusunda yardımcı oluyordum, ilginçtir hoşuma da gidiyordu. Sanırım pastanede muhasebe bile eğlenceliydi. Belki de Spectraltech'teki işim, hayatımı ele geçirdiği için böyle hissetmiyordum. Her neyse, pastanede birden çok işe yaramamın Beth'i memnun ettiğini biliyordum.

Hem bana ihtiyaç olması hem de takdir edilmek güzeldi.

Ertesi sabah pastaneye girdiğimde fırınlarda pişen ekmek kokusu, beni benden almıştı. Bu koku, dünyanın en güzel kokuları listemde ilk onda yer alıyordu. Aslında böyle bir top ten listem yoktu ama olsaydı bu koku kesin listede olurdu.

"Kusura bakmayın hanımlar. Alarmı birçok kere erteledim." diyerek biraz kızardım. Pastaneye biraz gecikmiştim.

Üstüme başıma pek zaman ayırmadığım için biraz dağınık görünüyordum. Saati görür görmez yataktan fırlayıp üzerime kirli tişörtüm ve kotumu geçirmiştim. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde buraya gelmiştim. Göz önünde olmamam iyi bir şeydi, böylece beni kimse bu halde görmezdi.

"Olsun tatlım." diyerek bana göz kırptı Patti. "Bu hepimize olur, zaten daha Beth de gelmedi."

Önlüğümü takıp işe koyuldum. Günün tatlısını yapmak bugün benim işimdi. Bu harika bir şeydi çünkü istediğim yeni tarifleri deneyebiliyordum. Şimdiye kadar her yaptığım anında tükenmişti.

Beth'in, "Jules'in tercihi tükendi" gibi duyurular yapmasına şaşıyordum. Öğle yemeği saati gelmeden gizlice mutfaktan sıvışıp kasanın önüne gelip ürünlerimin vitrindeki duruşuna bakıyordum. Üzerinde adım yazıyordu. Hayatımda pek fazla gurur duyacağım şey olmamıştı. O yüzden hoşuma gidiyordu, bu his muhteşemdi.

Sabah her zamanki gibi hızlı geçiyordu. Beth altı buçuk civarı pastaneye gelmişti, normalde açılıştan kapanışa kadar burada olurdu. Patti ve Debbie ise sabahtan gelir öğle yoğunluğundan hemen sonra ayrılırdı. Aslında benim de onlarla birlikte çıkmam gerekirdi ama ben kalıp Beth'e ertesi günkü hazırlıklar için yardım ediyordum. Neden geç kaldığına dair bir şey söylemeden direkt olarak işe koyuldu.

Sabah müşterileri için kasa tarafına geçtikten sonra Patti ve ben her zamanki gibi öğlen hazırlıkları için arkaya geçtik. Bu haldeyken arkada olduğuma seviniyordum. Bugün saçlarımı tepemde toplanmışım ve sıfır makyajlıyım. Aslında burada işe başladığımdan beri hoş görünmek için özen gösteriyordum. Makyaj yapmaya da alışmışım.

Kapılar açılmış olacaktı ki dışarıdan sesler duyuyordum. Mutfakta Pithivier tatlım üzerinde çalışıyor ve öğle saati için ekmekleri dilimliyorum. Ekmek dilimlemek kadar sıkıcı işlerin bile bu kadar hoşuma gitmesine bayılıyordum. Bir pastanede çalışmanın en ufak bir kötü yanı yoktu. Temizlik bile güzeldi. Mutfakı temiz görmeyi seviyordum, günün dağınıklığı toparlayıp ertesi güne tertemiz bir şekilde hazır oluyorduk. Her gün farklıydı, ertesi güne iş kalmıyordu.

Patti ve ben arkada bir şeyler pişiriyorduk, o da bana çılgın köpeğinin sincabın birini nasıl eve kovaladığını anlatıyordu. O sırada Debbie mutfaka geldi; "Kasadan çağırıyorsun Julia." diyerek kapıyı eliyle işaret etti.

"Ben mi? Neden ki?" diyerek unlu ellerimi havluya sildim.

"Biri seni sordu." diyerek bir kaşını kaldırdı.

Kaşlarımla çatırdı, kim olabilirdi ki? Beni burada kim görmek isteyebilirdi? Muhtemelen babamdı, çünkü beni ziyaret etmekle tehdit ediyordu. Bir iç çektim ama sonra içimde bir heyecan dalgası yayıldı. Belki de burada ne kadar mutlu olduğumu gözleriyle görürse, iş bulmam için ısrar etmekten vazgeçerdi. En azından bir süreliğine...

Mutfaktan çıkıp etrafa bakındım ama babamı göremedim. Beth bir müşteriyle ilgileniyordu, "Beth beni biri mi sordu?"

Bir şey söylemeden pastanenin köşesine işaret etti.

Köşedeki deri sandalyede, muhteşem bir titizlikle ütülenmiş pantolonu ve mavi gömleğiyle Jared oturuyordu. Midem ağzıma geldi.

Pencereden dışarı baktığı için o beni görememişti, arkamı dönüp geri geri mutfaka girebilirdim. Bir bahane bulup Patti'yi gönderirdim. Onu bir daha görmek istemiyordum. Özellikle de böyle bakımsız bir günümde.

Ben kaçmaya çalışırken beni görmüştü, "Julia!" diye seslendi. Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı, aramızda tezgâh vardı.

Pastanenin içine gergin bir şekilde bakındım. Birdenbire buz kesmişim, ellerim soğuk soğuk terliyordu. Konuşmaya hazır değildim. Normalde böyle bir durumu kafamda milyon kere oynatmış olacağım için bir konuşmam olurdu. Ama onu bir daha göreceğimi sanmıyordum, onun hakkında düşünmemek için çok fazla çaba harcadığım için şimdi kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Neden buradaydı ki? Beni nasıl bulmuştu?

Jared tezgâha yaklaşırken, "Burada ne anyyorsun?" diye sordum.

"Seninle konuşmak istiyorum." Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Konuşacak bir şeyimiz yok." diyerek gergin bir şekilde alt dudağımı ısırdım.

"Lütfen Jules, açıklamama izin ver." Ellerini açık bir şekilde tutuyordu.

"Ne? Ah, bana sadece arkadaşlarım Jules diyebilir. Sen... Senin kim olduğunu ile bilmiyorum." dedikten sonra duraksadım ve derin bir nefes aldım. Jared ile karşı karşıya gelmiştik. Hazırlıksız olduğum bir konuşmayı yapıyordum. Bu benim için yeni bir şeydi. "Açıklayacak ne var ki? Beni kullandın ve işimi kaybetme yardım ettin."

Kollarımı bağlamış duruyordum. Jared bir an için duraksadı. Beni gördüğünde ne olmasını bekliyordu ki? Muhtemelen eskiden olduğu gibi itaatkâr birini bekliyordu. Şimdi kalbi nefretle dolmuş, katı yürekli biriydim.

"Hem beni nasıl buldun?" diyerek sessizliği bozdum.

"Brown söyledi."

Brown nerede olduğumu nasıl söylerdi? Onu yumruklamak istiyordum.

"Julia, beni dinleyebilir misin? Bu akşam benimle yemeğe çık. Her şeyi anlatacağım, sonra benden nefret etmeye devam edersin." O delici gözleriyle bana bakıyordu ve direncimin hafifçe kırıldığını hissettim.

Başımı sallayarak kendime geldim. "Hayır, ne söylersen söyle işler değişmeyecek."

"Nereden biliyorsun? Hikâyeyi benden dinlemeden nasıl bu kararı verebiliyorsun?" Rahatsız olmuş bir şekilde kaşlarını çatı.

Buna cevap vermeden az önceki gibi kollarım bağlı halde durmaya devam ettim.

"Ciddi misin? Benimle gerçekten de konuşmayacak mısın?"

Bu soruya düz bir şekilde; "Konuşuyoruz ya." diyerek cevap verdim.

"Burada olmaz. Sessiz ve kalabalık olmayan bir yere gitme-

miz gerek." Bunu söylerken etrafa bakıyordu; Beth, ağzı açık bir şekilde bize doğru bakıyordu. Bakışlarını gördüğü anda başka bir yere bakmaya başladı.

"Benimle yemeğe çıkmayacak mısın yani?" Jared saçmalıyormuşum gibi bakıyordu. Belki öyleydim ama umurumda değildi.

"Hayır." Başımı salladım. "Bu sadece zaman kaybı... Kendimi nasıl hissettiğimi bilmiyorsun, sonucu değiştirmeyecek."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum."

Jared, "Sen..." diyerek parmaklarını gergin bir şekilde saçlarında gezdirdi.

Tuhaf bir sessizlikle orada duruyorduk, onu burada yalnız bırakıp gitmeyi düşünüyordum.

"Tamam, o zaman." dedi en sonunda sınıtarak. "Şu an için boş vaktim var, benimle yemeğe çıkmayı kabul edene kadar her gün buraya geleceğim."

Hadi canım, blöfünü görmüştüm. "İstersen her gün gel ama seninle yemeğe çıkmayacağım."

"Belki de. Ama yine de seni yarın göreceğim." Bir kez daha sırtı. Bütün gücümle onu tokatlamak istiyordum.

"Tamam, yarın görüşürüz." diyerek gözlerimi devirdim. Sanki bir daha gelecekti de.

Onun gittiğini görmek için beklemeden arkamı dönüp mutfağa girdim. Debbie de o sırada ön tarafa çıkıyordu. Mutfaka girdiğimde az önce çalıştığım masaya gidip iki elimi de masaya yasladım, ayakkabılarıma bakarak derin derin nefes almaya başladım.

Patti, "O da neydi?" diye sordu. Debbie ile birlikte kapıdan dinlemiş olmalıydı. Onlara ne meraklısınız demek isterdim ama hoş olmazdı.

Derin bir nefes alıp verdim. "Eskiden birlikte çalıştığım öküzün teki."

"O zaman neden buraya gelmiş? Ben göremedim ama Debbie yakışıklı bir oğlan olduğunu söyledi." Bunu söylerken fırından kurabiyeleri çıkarmaya gidiyordu.

"Uzun... Hikâye." Hâlâ buraya geldiğine inanamıyordum, kalbim göğsümün içinde pır pır atıyordu.

"Bizim zamanımız var." Patti başıyla fırının üzerinde asılı saati işaret etti. Öğlen yoğunluğuna üç saatten fazla vardı. O sırada içeri Debbie girdi ve gözlerini dört açıp, "O da kimdi?" diye sordu.

Patti, "Julia da tam onu anlatıyordu, değil mi?" diyerek bana bir bakış attı.

"Tamam tamam. Anlatacağım." Aslında bütün o acı hikâyeyi anlatmak iyi olacaktı. Belki sonunda yüksek sesle anlatmak, içinde saklamaktan daha iyi gelirdi ve biraz rahatlardım.

Konferans salonunda masanın altından çıktığım faslını atlayarak Jared Moody ile nasıl tanıştığımı anlattım. Dedikoduları, flörtü, öğle yemeğini, öpüşmeyi, işten çıkarılma ve en sonunda kandırılmayı anlattım. İkisi de ilgiyle dinlerken haklı olduğum bölümlerde derin derin iç çektiler.

Debbie bütün hikâyeyi dinledikten sonra çileden çıkmıştı: "O kim olduğunu sanıyor da, buraya gelip seninle böyle konuşabiliyor?" diye sordu.

"Aynca o Brown mıdır nedir, neden nerede olduğunu söylüyor ki?" Patti de Debbie'ye katılmıştı.

"Hiçbir fikrim yok. Ama onunla çıkmayı kabul edene kadar her gün buraya geleceğini söyledi." diyerek gözlerimi devirdim.

Debbie hafifçe gülümseyerek, "Ah, ne kadar romantik." dedi ve Patti'ye baktı; o da onaylarcasına başını salladı.

“Hanımlar bana ihanet ettiği ve beni işimden kovdurduğu bölümleri dinlemediniz mi?” diye sordum, kızmıştım. Nasıl bu kadar çabuk fikir değiştiriyorlardı?

“Evet, ama belki de onu dinlemelisin.” dedi omuzlarını düşürerek Patti. “Bilemezsin.”

“Yok, almayayım.” diyerek başımı salladım. Kalın kafalarına girsin diye hikâyeyi bir daha anlatmam mı gerekiyordu? Olanları anlatmak umduğum gibi beni rahatlatmamıştı. Aksine daha da kızmıştım ve kararımı ilgili daha nettim. Açıklanacak bir şey yoktu. Jared bir öküzdü. Bu kadar. Keşke Anna burada olsaydı, o her şeyi anlar ve benim tarafımda olurdu.

Anna da benim gibi bu olayda romantik bir yan göremezdi. Her neyse. Zaten Jared de her gün buraya gelmeyecekti. Sadece benden bir cevap alabilmek için bunu söylemişti. Yarın buraya gelmeyecek, Debbie ve Patti de yanıldığını o zaman anlayacaktı.

16.

Bölüm

Jared'in pastaneye gelişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve sözünü tutmuştu. Her gün pastaneye geliyordu. Neyse ki hafta sonları pastane kapalı oluyordu. O zaman buna bir ara verecek, aklını başına toplayacak ve beni yalnız bırakacak diye düşünürken pazartesi sabahı yine erkenden pastaneye gelmişti. Her zamanki siparişi olan kahve ve çöreğini istemişti.

Jared her geldiğinde, Debbie ya da Beth onun geldiğini söylüyor ve bana hafifçe gülümsüyordu. Beth de bu acıklı hikâyeyi öğrenmiş, Patti ve Debbie'nin tarafına geçmişti. Jared'le konuşmam gerektiğini düşünüyordu. En azından Beth'in biraz daha akli başında olduğunu düşünüyordum.

Tüm bunlara gözlerimi devirerek cevap veriyordum. Hepsi umutsuz romantiklerdi. O, sadece yaptığının vicdan azabını çekiyor ve bağışlanmak istiyordu.

Jared'in ilk geldiği gün, öğleden sonra, Brown'ı arayıp bir açıklama istedim.

"Ona neden söylediğimi bilmiyorum Jules. Beni yere yıkmayı başardı." Sesinde suçluluk tınısı vardı.

Onu beş kere falan aradığını söylese de sonradan öğrendiğime göre iki kere aramıştı. Brown'a sürekli telefon numaramı soruyormuş. En sonunda Brown nerede çalıştığımı söylemiş, yanıma gelmesini beklemiyormuş.

Ama gelmişti işte, bu konuda ne hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum. En başta rahatsız olmuştum ama şu an karışık duygular içindeydim. Hatta ara sıra durumun beni şımarttığını bile hissediyordum. Sonra kendime geliyordum. Jared beni incitmişti. Ne olursa olsun gerçek buydu, bunu unutamazdım. Yaptığı her şey suçluluk duygusu yüzündendi.

Pastanedekiler ise Jared'in takımındaydı. Buraya her geldiğinde onunla konuşmam için daha çok ısrar ediyorlardı. Hatta o pastanedeyken Beth beni öne çağırıp orada çalıştırıyordu. Bahanesi de vitrin için genç bir göze ihtiyacı olmasıydı. Yalana da bakın. Daha önce neden ihtiyacı olmamıştı? Gözlerimi devirip razı oluyordum.

Jared böyle zamanlarda benimle konuşmaya çalışmıyordu. Sadece gelip siparişini veriyor, aynı masada ya gazete okuyor ya da bilgisayarında çalışıyordu. Birini nasıl takip edeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Gerçekten beni rahatsız etmek istiyorsa, benimle konuşmaya çalışması gerekiyordu. Ama o bunu yapmıyordu. Bana gülümsüyor, başını benim bulunduğum yönde doğru sallıyordu. Ben diğer müşterilerle konuşurken kendi kendine sessizce güldüğünü duyuyordum. Ben de ona sert sert bakıp Beth, Patti ya da Debbie beni ön tarafa sürüklemeyi bırakana kadar mutfağa kaçıyordum. Beth demişken, gün geçtikçe pastaneye daha geç geliyordu. Gerçi onsuz da idare edebiliyorduk. Patron olmanın anlamı bu değil midir? Sen orada değilken güvенеbileceğin insanlarla çalışırsın. Oysa Patti ve Debbie bu davranışları ters buluyordu. Neden geç kaldığını hiç söylemiyor, gelir gelmez tek bir kelime etmeden bize katılıyordu. Patti ve Debbie'ye neden ona neler olduğunu soramıyoruz diye sorduğumda, Patti bunun uygun olmayacağını söylemişti.

Bu sabah pastane düzenli müşteriler ve birkaç yeni müşteriyle doluydu. Yeni iş harika olduğu kadar stresliydi. Beth yine geç kalmış ama neyse ki sabah yoğunluğuna yetişmişti.

Jared'in kapıdan girdiğini gördüğümde vitrine yabanmersinli çörekleri diziyordum. Direkt olarak tezgâha yürüdü, eğildiğim için beni görmemişti. Özenle ütülenmiş pantolonunu görebiliyordum. Mutfağa sıvışmayı düşündüm ama bunu yapmak yerine doğruldum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, onu hiç tanımıyor gibi.

Jared beni gördüğünde gülümsedi. Eskiden kalbimi yerinden oynatan, midemde kelekler uçuşmasına sebep olan o muhteşem gülümsemeyle hem de... Yalan değil, ihanete uğramış kalbim bu gülümsemeye karşılıksız kalamamıştı. Yine de kendime bu gülümsemenin bir yalancıya ait olduğunu hatırlatıp heyecanımı bastırdım.

Sahte, uzak ses tonumu duymamış gibi: "Günaydın Julia." dedi.

"Her zamankinden mi?" Hâlâ sakindim.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Her zamanki siparişimi biliyor musun?"

"Hmm, hayır. Pardon başkasıyla karıştırdım." Onu umursadığımı düşünmesini istemiyordum, çünkü umursamıyordum. Sadece siparişleri hatırlamakta iyiydim. İşe yaramaz becerilerimden biri işte.

"Bugün ne alırsın?"

"Her zamankinden."

"Yani?"

"Kahve ve yabanmersinli çörek..." Vitrine yeni koyduğum çörekleri gösterdi.

Kahve ve çöreğini verdikten sonra hesabı ödemesi için Jared'i, Beth'e yönlendirdim.

Sadece, "Teşekkürler." dedi.

Buna bir cevap vermeden vitrindeki işime geri döndüm. Muffinleri ve tatlıları yerleştiriyordum, daha çok muffin yapmamız gerektiğine karar verip hızla mutfığa döndüm. Bu tür kararları Beth'in onaylamasına gerek kalmadan almak beni mutlu ediyordu.

İlk zamanlarda böyle konularda hep Beth'ten izin istiyordum. Ama Beth, neye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan yapabilirsin demişti. Bana güvendiğini ve bir sorunla karşılaşsam haber vermem gerektiğini söyledi. Beth'in yanında çalışmaya başlayalı neredeyse bir ay olmuştu ve hiçbir sorun yaşamamıştım. Beth gibi biriyle çalışmak çok rahatlatıcıydı. Gerçekten kendim için çalışıyor gibiydim.

Beth'in, Jared geldiğinde beni öne çıkarmak için kullandığı genç göz bakışı, daha sonraları çok işe yarar hale gelmişti. Vitrin tasarımında gittikçe iyileşiyordum. Beth benim fikirlerimden daima etkileniyordu. Pastaneyi Zen tarzında düzenlemek için mobilyaların yerini bile değiştirmişti. Tamam, Zen ustası değildim ama yine de biliyordum bir şeyler.

Muffinlerin pişmesini beklerken yine ön tarafa gidip başka neye ihtiyacımız olabilir, diye bakındım.

Vitrinin içini görebilmek için biraz çömeldiğimde Jared'in tezgâha doğru geldiğini gördüm. Kıpırdamadan orada düzenlemeler yapmaya devam ettim. Bunun saçma ve çocukça olduğunu biliyordum. Sadece onunla tekrar konuşmak istemiyordum, beni yoruyordu. Sürekli ondan nefret ettiğimi hatırlamak zorunda kalıyordum, kalbimse bir gülüşüne tav oluyordu. Büyük bir iç savaş yaşıyordum ve bunu kendime bile itiraf edemiyordum.

Tezgâha iyice yaklaştığında, görüş alanımda sadece bacakları vardı. Adımı söyleyip seslenmek yerine oraya bir şey koydu ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Kapının kapandığını duyana kadar bekledikten sonra ayağa kalktım.

Tezgâhın önünde, yukarıdan yansıyan ışıkların altında, soğuk bir Dr. Pepper duruyordu.

Kutuya bakmaya devam ettim.

Beth kasadan gelip kutuyu gördükten sonra, "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Dr. Pepper benim favori içeceğim." Bu jesti beni şaşırtmıştı. Dr. Pepper'ı sevdiğimi hatırlıyordu, benim hakkında önemsiz bir detaydı bu.

Kalbim tekrar pır pır etmeye başladığında, aklım bunu görmezden gelmemi hatırlattı. Arkamı dönüp Dr. Pepper'ı geride bırakarak mutfağa döndüm. Ama kısa bir an sonra geri dönüp içeceği kaptım, ziyan olacaktı.

Ertesi gün Jared her zamanki gibi gelip Beth'e siparişini verdi. Birbirlerine artık ilk isimleriyle hitap ediyorlardı. Jared'in karizması sinir bozucuydu. Debbie onu her gördüğünde bü-yüleniyordu. Jared ona iltifatlar ediyor, Debbie de genç kız gibi kikirdiyordu. Ne komik. Patti ise ara sıra öne çıkmasına rağmen, Jared geldiğinde daha çok önde oluyordu.

Yanılmışım, Jared takip etme işinde çok daha iyiydi. Benim hayatuma çaktırmadan girmişti. Söylediği gibi her gün pastaneye geliyor, yeni patronum ve iş arkadaşlarımı büyülüyordu. Hatta diğer düzenli müşterilerle arkadaşlık bile kurmuştu.

Sabah yoğunluğu geçmiş, vitrini biraz düzenlemiştim ki Beth gelip öğle saatleri için biraz ekler istediğini söyledi. Mutfaka geri döneceğime sevinmiştim. Ben oraya aittim.

Ben mutfağa girdiğimde Debbie, Patti ile içerideydi, keskin bir limon kokusu aldım. Debbie'yi ön tarafa Beth'e yardım etmesi için gönderdi. Ben de Beth'in istediği ekler pastayı yapmaya başladım. Mutfaktan çıkarken Debbie'nin, Patti'ye bir bakış attığına yemin edebilirdim.

Bunu görmezden geldim, çünkü ikisi ara sıra bakışırdı.

İşe koyuldum. Ben hamur için yumurta sarısını ayırırken Patti ile sessizdik.

"Jared hâlâ burada mı?" Patti sessizliği bozmuştu. Limonlu kek için un ölçüyordu, limon kokusunun sebebi anlaşılmıştı. Bir kere günün tatlısı olarak limonlu kek yapmışım, o kadar çok satmıştık ki günlük tattular listesine eklemiştim.

"Sanırım." diyerek omuz silktim, büyük metal bir tavayı fırının üzerindeki raftan çekiyordum.

Patti, ölçü kabını hızla metal masaya indirince çok ses çıktı. "Bebeği banyo suyundan çıkardığını biliyorsun değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Neden bahsediyorsun?" Ne demek istiyordu? Kim bebeği banyo suyundan çıkanyordu ki?

"Diyorum ki, aslında ormanı, ağaçlar yüzünden göremezsin." derken ölçü kabım bana işaret ediyordu.

"Üzgünüm Patti, yine anlamadım. Bunu açıklamam gerek."

"Sadece şunu söylüyorum, Jared'e kendini açıklamasına izin vermemekle hata ediyorsun. Özellikle de buraya geleceğim dedikten sonra sözünü tuttuğundan beri. Belki de iyi olabilecek bir şeyi elinin tersiyle itiyorsundur."

Başımı sallayarak, "Anlamıyorsun." dedim. Bu umutsuz romantiklerin anlaması için kaç kere daha tekrarlayacaktım. Bunların hiçbirisi romantiklikle ilgili değildi.

"Tamam, anlıyorum." diyerek ölçü kabını una daldırdı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Bu soruya cevap vermeye bile gerek duymadım, çünkü ne dersem diyeyim konuşacaktı. "Bence gitmesini istemiyorsun, onu her gün burada görmek hoşuna gidiyor."

"Ne? Bu saçmalık." Yüzümü buruşturdum, büyük bir hata yapıyordu.

"Onu burada istemeseydin, çoktan dinlemiş ve göndermiş olurdun şimdiye kadar." Bunu söylerken kaşlarını kaldırdı.

"Ah hadi canım. Bu doğru değil." dedim gözlerimi devirerek.

"Bunu bir düşün derim." diyerek ölçü kabını yeniden bana salladı.

Savunmaya geçmiştim. "Yanıyorsun."

"Öyle mi?" diyerek başını yana eğdi ve bildiği bir şey varmış gibi dudaklarını kilitledi.

"Evet öyle. Bunu kanıtlayacağım. Hemen şimdi gidip onunla konuşacağım." diyerek doğruldum. Bu aslında iyi olacaktı. Onunla konuşup açıklamasına izin verecektim. İstedikini elde edemezse buraya gelmeyi bırakacaktı. Ben de nihayet hayatımda bir yeni bir bölüme başlayacaktım.

"Hadi bakalım." Patti'nin yüzünde bilmiş bir ifade vardı.

"Tamam, yapacağım." diyerek son sözü söylemiş oldum.

Mutfaktan çıktım, elimde yumurtalar için kullanacağım çırpıcı vardı. Jared'i, her zamanki yerinde, bilgisayarında çalışırken gördüm.

Yanına gidip elimdeki çırpıcıyı ona işaret ederek, "Konuşmak mı istiyorsun?" diye cesurca sordum.

Beni gördüğüne şaşırmıştı, muhtemelen ona doğrulttuğum çırpıcı yüzünden şaşkın bir şekilde bilgisayarının üzerinden bana baktı. Elimdekine bakıp hemen arkama sakladım.

"Tamam, seninle yemeğe çıkacağım." dedim; düz bir ses tonuydu.

Hafifçe gülümsedi. Kazanmıştı. Ama aslında açıklayıp rahatlayacaktı ve böylece yolumuza devam edecektik. Böylece diğerlerine, Jared'in her gün gelmesine ihtiyacım olmadığını göstermiş olacaktım. Onun gitmesini ve tüm bunların bitmesini istiyordum. Bugün artık kazanan ben olacaktım. Hep kaybeden olmaktan yeteri kadar sıkılmışım.

"Tamam, bu akşam olur mu?" Böyle davranmamı beklemiyordu, kafası karışmıştı. Onu biraz huzursuz etmek bana da iyi gelmişti.

"Tamam. Beni altı buçukta al." dedim, şu ana kadar bir adım öndeydim. "Yok, seninle 16. Caddede'eki Paramount Cafe'de altı buçukta buluşurum." diye hızla ekledim ki bunu bir randevu gibi görmesin.

"Orada olacağım." diyerek kahvesini eline alarak bir yudum içti. Orada durmuş ona bakıyordum. Ne bekliyordum acaba? Sanırım istediğine ulaştığı için eşyalarını toplayıp gideceğini düşünmüştüm. Oysa gitmeye niyeti varmış gibi görünüyordu. Ben de mutfaka geri döndüm.

Kapıdan girmeden hemen önce gözüme, Debbie ve Beth'in beşlik çıktığı ilişti.

Her şey o an açıklığa kavuştu. Beth beni ekler yapmam için göndermişti, öylece birdenbire; sonra Patti ile damdan düşer gibi yaptığımız konuşma, Debbie'nin mutfaktan çıkarırken Patti'ye attığı o bakış... Ah o meraklı cadılar! Beni oyuna getirmişlerdi. İnanamıyordum. Aslında inanıyordum ama nasıl bu kadar kolay düşmüştüm? İşaretleri görememiştim.

Her neyse, nasıl olduğu bir yana, bunun er ya da geç olması gerekiyordu. Jared'in sonunda kendini aklayıp rahatlayacağına ve hayatıma, her gün onu görmeden devam edeceğime seviniyordum. Jared Moody sonunda hayatımdan çıkacaktı.

Bunu fark ettiğim anda bir üzüntü hissettim ve bu hissi anında kovaladım. Benim istediğim şey bundan kurtulmaktı.

Mutfak ertesi gün için temizleyip hazırlık yaparken Beth ile sessizce çalıştık. Mutfak ı parlatmayı seviyordum. Gün içinde yaptığımız her şeyin kokusunu silen çamaşır suyu, yarına tertemiz bir başlangıç yapmamızı sağlıyordu.

Beth durdu ve mutfağa şöyle bir baktı, yerleri sildiği mopa yaslandı. Birdenbire yüzüne bir hüzün çöktü.

Endişelenmişim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım biraz hüzünlendim." diyerek hafifçe gülümsedi.

"Neden hüzünlendin?" Merak etmişim.

Derin bir iç çekti ve "Debbie ve Patti'ye söylememek kaydıyla sana bir şey söyleyebilir miyim? Zamanı gelince ben onlara anlatacağım."

"Tabi ki." Hafif bir gerginlik hissediyordum. Birileri benden sır tutmamı isteyince işler yolunda gitmiyordu.

"Fırını satıyorum." Bana üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Ne? Hayır!" beklediğimden daha yüksek sesle söylemişim. Mideme kramplar giriyordu.

"Zamanı geldi." dedi üzgün bir şekilde. "Eşim ve torunlarımla zaman geçirmem gerek. Burayı seviyorum ama sanırım devam etmemem gerekiyor. Bu yüzden geç geliyordum. Eşimle pastaneyi ne yapacağımızı tartışıyorduk."

"Peki, Debbie, Patti ve ben ne olacağız?" bu konuda onu daha çok desteklemek istesem de bencilliğim ağır basıyordu. Sevdiğim işi yeni bulmuştum ve kaçırmak istemiyordum.

"Bilmiyorum. Sanırım satın alacak kişiye bağlı." dedi ve hafifçe iç çekti. Tekrar yeri silmeye başlamıştı.

Mutfağa baktım. Bu kadar çabuk mu bitecekti bu rüya? Sonunda kendimi yararlı ve ait hissettiğim bir yer bulmuştum. "Ne zaman satıyorsun?" diye sordum, belki kararını değiştirebileceği kadar uzun bir süre sonra satar diye ümit ediyordum.

"Haftaya ilanı vereceğime dair kocama söz verdim." Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Haftaya mı? Bu kadar erken mi?" Kalbime iğneler batıyordu. "Peki, sence kim alacak?" Belki de yeni sahibi bir şeyleri değiştirmeden aynı düzeni sürdürürdü.

“Bilmiyorum. Herhangi biri olabilir.” Bu cevabı duymak kalbimi daha da acıtmıştı. Her şeyi olduğu gibi kabul edecek biri demesini umuyordum. Belki de tatlı yapmaya devam edebilirdim. Ama ben sertifikalı bir aşçı değildim. Beth bunu kabul etmişti ama yeni patron kabul eder miydi? Kabul etmezse bir daha böyle bir şansım olacak mıydı? Nefret ettiğim, başka bir işe dönmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Böyle bir hayatın tadını almışken eski hayatıma nasıl dönerdim?

Eninde sonunda bu rüya bitecekti. Burada çalışarak sadece iki hafta kadar idare edebilirdim. Belki arabamı satar ya da hafta sonları bir şeyler yapardım. Kim bilir, belki de işe yarardı. Belki de bu olmam gereken aptal bir şirkette, aptal bir işe dönmeme sebep olurdu. Kendimi hasta gibi hissediyordum.

Beth, “Aklıma bir şey geldi.” diyerek beni panik atağa dönüştürecek dev bir sıkıntıdan kurtardı. “Neden sen almıyorsun?” kaşlarını kaldırmış, gözlerimin içine bakıyordu.

“Ben mi? Pastaneyi satın almak mı?” Bu mümkün mü, der gibi baktım. Nasıl bir pastane işletecektim ki?

“Neden olmasın?” dünyanın en iyi fikriymiş gibi bakıyordu.

“İlk olarak bir pastane nasıl işletilir onu bilmiyorum.” diyerek başımı salladım. Bu çok komikti, ben ve pastane sahibi olmak...

“Yaparsın Julia. Geçen ay geldiğinden beri ne kadar çok şey öğrendiğine baksana.” Bana güvenle bakıyordu, keşke ben de kendime bu kadar güvenebilseydim.

Başımı sallayarak, “Sanırım gereken beceri ya da paraya sahip değilim.”

“Bence beceriye sahipsin, bilmediklerini de sana ben öğretirim. Paraya gelince bir şekilde hallederiz. Bir ödeme planı çıkarırız, bir kerede ödemene gerek yok.” Bu düşünce onu heyecanlandırmıştı, bana gülümsedi. Bu kadar yıllık emeğini rastgele, sıradan birine satma düşüncesiyle boğuşuyordu.

"Pratikte de maddi olarak da yapabileceğimi sanmıyorum. Ben risk almak konusunda pek de iyi değilim." diyerek yere baktım. Hayatımı hiç risk almadan sürdürüyor olmaktan nefret ediyordum. Hayatım boyunca bütün değişimlerde zorlanmış, hiçbirini ben tercih etmemiştim.

"Bunu biraz düşün." Vazgeçmemişti. "Bence pastaneme benden daha iyi bir patron olursun." Parlak bir şekilde gülümsedi.

Mutfağın geri kalanını da temizledik. Aynılmadan önce kapıyı kilitleirken; "Ciddiyim Julia, çok iyi bir patron olursun."

Buna bir cevap vermedim, sadece gülümsedim. Ben pasta-ne işletemezdim. Kız kurusu beynimi rafa kaldırmak çok zor olurdu. Yine de bunun düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Bu bir yerlerde kilidi kalmış, sahip olduğumu bilmediğim bir hayalim gibiydi.

Telefonum çaldığında yerimden zıpladım, pastaneden yeni daireme doğru yürürken transa geçmiştim.

Arayan Anna'ydı. Anna, beni mi arıyordu?

"Selam?" dedim, gerçekten de arayanın o olduğuna inanmak güçtü. Belki de yanlışlıkla aramıştı.

"Selam." dedi düz bir şekilde.

"Nasılsın Anna?" tedbirli bir şekilde sormuştum. Çok umutsuz görünmemek için hafifçe vurgulamıştım.

"İyiyim." Derin bir iç çekti.

Bir an için sessizlik oldu, hat kesildi diye düşündüm.

"Orada mısın?"

"Evet, buradayım. Bak Julia, sanırım üzgün olduğumu söylemek için aradım. Koca ağzını tutamadığın için sana çok kızmıştım. Ama olanlar senin hatan değildi, tam bir aptal gibi her şeyi berbat etmiştim. Tabii ki ortaya çıkacaktı. Ne düşünüyordum ki? Sadece çıkmamasını umuyordum."

"Özür dilerim Anna. Seninle konuşmayı o kadar çok istedim ki. Seni çok özledim." Kendimi durduramadan ağzımdan bunlar dökülmüştü.

"Aynen. Ben de seni özledim." Belli ki o da benimle aynı durumdaydı.

"Anlat bakalım neler oldu?" Ailemizle neler konuştuğlarını öğrenmek istiyordum. Onlara ne kadarını anlatmıştı acaba?

"Uzun hikâye. Şu an ne yapıyorsun? Yemeğe falan çıkmak ister misin?"

"Olur, hadi çıkalım. Ah hayır, yapamam. Bu akşam Jared'le buluşacağım. Lanet olsun." Jared'in ismini küçük görür gibi söylemiştim.

"Ne? Gerçekten mi? Beraber misiniz yani?" diye sorarken sesinde heyecan vardı, Benimki gibi rahatsızlık hissedilmiyordu.

"Ah, yok hayır. İmkânsız. Sana anlatacak çok şeyim var. Birkaç saat evde olacağım, bana gelmek ister misin?"

"Olabilir." Jared hikâyesi merakını cezbetmişti.

"Tamam. O zaman görüşürüz." diyerek konuşmayı bitirdim.

Eve hızla gittim. Aceleci davranıp hata yapmamak istiyordum ama Anna ile konuşmak bu lanet olası güne umut ışığı katıyordu.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" Anna'ya olanları anlatmıştım. "Seni dedikodu öğrenmek için kullandı ve seni kovdurdu mu?"

"Aynen." Başımı salladım. Ona tüm detayları anlattığıma sevinmişim. Özellikle de onunla buluşacağım gece bunun olması iyi olmuştu. Anna beni Jared'e karşı daha da dolduracaktı. Benim tarafımı tutmasına gerçekten ihtiyacım vardı. Daha sonra yüzleşmeye hazır olacaktım.

"Sonra ne oldu?" diye sorduktan sonra buzdolabına gidip bir soda aldı.

"Ondan sonra 16. Cadde'de pastanede işe girdim."

"Babam ondan bahsetti. İş nasıl?" Sodasından bir yudum aldı ve baloncuklar yüzünden hıçkırdı.

"Bayılıyorum. Gerçekten çok seviyorum. Ama bugün patronun orayı satacağını öğrendim." Beth'le olan konuşmamı hatırladığımda mideme ağrılar girmişti. Ben de buzdolabına gidip bir soda aldım, mideme iyi geleceğini düşünüyordum.

"Çok kötüyümüş." Hafifçe kaşlarını çatı. "Peki, neden bu akşam Jared ile görüşüyorsun?" kafası karışmıştı.

"Ah, hikâyenin o kısmını anlatmayı unuttum. Brown ona nerede çalıştığını söylemiş."

"Brown mı söylemiş? Bunu neden yapmış?" inanamamıştı.

"Bilmiyorum. Sanırım Jared numaramı almak için ısrar etmiş. O da çalıştığım yeri söylemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ama hata etmiş. En azından telefonlarını meşgule atabilirdim. Jared de bir sabah kalkıp pastaneye geldi."

"Ee?" Anna koltuğunda bana doğru eğildi, detayları merak ediyordu. Şu an bunun ne kadar hoşuma gittiğini söylersem bu bizi ucuz gösterecekti ama Anna'nın, yeniden hayatımda olmasına çok seviniyordum.

"Bir şeyleri açıklayabilmek için benimle yemeğe çıkmak istediğini söyledi. Asla kabul etmeyeceğimi, açıklanacak bir şey olmadığını söyledim. O da, ben kabul edene kadar her gün pastaneye geleceğini söyledi. Başta inanmamıştım ama dediğini yaptı. İki hafta boyunca her gün pastaneye geldi." Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı saldım. Hüzünlü bir andı.

"Vay canına. Böylece seni bezdirdi öyle mi?" Sırıyordu.

"Hayır! Yani sanırım evet. Ama bu işte pastanede çalışanların da parmağı var. Jared'in bu deliliğini romantiklik olarak

algılıyorlardı, beni bir tür oyuna getirdiler. Her neyse. Bunun olması gerekiyordu. Ona kendini açıklama fırsatı vermem gerekiyordu yani, sonra da rahatlayıp ne yapması gerekiyorsa ona devam edebilecek. Ben de ondan kurtulacağım.”

”Hmm. Bu çok ilginç...” Anna bunu değerlendiriyordu.

”Değil mi? İşte buna katılıyordum.

”Yani erkekler genelde bir şeyi içinden atarak rahatlamaz, bu kadınlara özgü bir şey...”

”Ne demek istiyorsun?” Kafam kaşınıyordu.

”Demek istediğim şu Julia, o, bu işi bitirmenin peşinde değil. Bunu ondan nefret etmemen ve içinin rahatlaması için yapmamış.” Erkekler konusunda engin bilgilerine güvenerek konuşuyordu.

”O zaman neden zahmet etsin ki?” Kaşlarını hafifçe çatırdı.

”Bunu yapmasının tek sebebi, sana değer veriyor olması. Belki de seni seviyordu.” Bunu söylerken bana bakıp aynı anda kaşlarını kaldırdı.

”Hadi canım. Olamaz.” diyerek başımı salladım. ”Beni önemsemiyor, ima ettiğin şey doğru değil. Ayrıca bana kesinlikle âşık değil. O sadece beni incittiğini düşünüyor ve bağışlanmayı istediği için böyle davranıyor. Hepsi bu kadar...”

”İşte, erkekler böyle yapmaz.” Tekrar kaşlarını kaldırmıştı.

Başımı salladım. Yanılıyordu. Erkekler ne yaparsa yapsın Jared bir istisnaydı. Sadece suçluluk hissiyle bunları yapıyordu.

”Bu akşam işin aslını öğreneceğiz.” diyerek sodamdan bir yudum aldım. ”Her neyse, öyle bile olsa umurumda değil. Yaptığı hiçbir şeyi telafi edemez.”

”Göreceğiz...” Anna bunu söylerken sesinde bana inanmadığını gösteren bir alaycılık vardı.

”Ciddiyim. Ne derse desin. Gerçekten.” Neden kimse benim tarafımı tutmuyordu? Bu son derece sinir bozucuydu.

"Her neyse, ben koca ağzımı susturamadıktan sonra olanları anlatsana."

"Ah, onun için tekrar teşekkürler." Biraz iğneleyici bir şekilde gülümsedi. "Olanlar sürpriz değildi. Annem ve babamla karşı karşıya geldik, doğru olduğunu kabul ettim."

"Onlara annemin bilgilerini kullandığımı da söyledin mi?"

"Evet, söyledim."

"Ee neler oldu? Çılgına dönmediler mi?" Anna olanları anlatırken klasik tavırlarıyla bu işten sıyrılır diye düşünüyordum.

"Kesinlikle, çılgına döndüler."

"Ee ne yaptılar?"

"Beni evden atmak istediklerine eminim ama ucuz bir yerde kalıp bir an önce çalışmaya başladıktan sonra borçlarımı ödemem gerekiyordu. Bu yüzden beni atmalarının bir anlamı olmazdı. Ben de babamın şirketinde çalışıyorum." Sodasından bir yudum aldı.

"İş nasıl?"

"Fena değil, tabi yapmayı en sevdiğim şey değil. Yine de maaşı iyi, babam borcu çabucak bitirebilmem için bana sıkı bir takvim ayarladı. O kadar sıkı ki alışveriş bile yapamıyorum." Anna bunu söylerken kaşlarını çatı.

"Şu anda işte olup çalışman gerekmiyor mu?" Başımı saate çevirdim, dört buçuğu gösteriyordu.

"Bugün yarım gün izin aldım. Banka hesabı açtırmak gibi işlerim vardı."

"Vaay, o kadar büyüdün yani." diyerek hafifçe gülümsedim.

Anna, "Aynen, biraz sinir bozucu." dedikten sonra başını pencereden dışarı çevirdi. Bir süreliğine sessizlik içinde oturduktan sonra bana bakıp gülümsedi. "Ne yapmamız gerek biliyor musun?" Bunu söylerken başını bir şey biliyormuşçasına sallıyordu. "Seni bu geceki randevun için hazırlayacağız!"

"Anna, bu bir randevu değil."

Gözlerini devirerek; "Her neyse, seni süper seksi yapmalıyız. Seksiler intikam alamaz diye bir kural yok!"

Parmağımı Anna'ya doğru sallayarak; "Bu bir intikam değil, kapanış." diye onu düzelttim.

"Tamam, yine de seksi görünmelisin ki ne kaybettiğini görsün." Anna elimi yakalayıp beni ayağa kaldırdı ve banyoya yönlendirdi. "Gel bakalım, sana giyecek bir şeyler bulalım."

Anna'ya karşı çıkma gereği hissetmedim, gerek bile yoktu. Ayrıca bir amacı vardı. Güzel görünmeliydim. Bu bana da güven verecekti.

Anna alışveriş yaparken olduğu gibi işe koyuldu, yine havaya girmişti. O, benim dolabımda giyecek bir şeyler ararken ben de duşa girdim. Duştan sonra kaşlarımı aldı ve makyajımı yaptı. Ben şıfıntı gibi görünmek istemediğimi söyleyince buna biraz suratı asıldı. Onun makyaj anlayışı bana biraz şıfıntı gibi abartılı geliyordu. Ayrıca Jared'in de hazırlanmak için çok uğraştığımı düşünmesini istemiyordum. Bu akşam onunla buluşmak için hazırlandığımı düşünmemeliydi.

Anna makyajdan memnun olduğunda benim için seçtiği kıyafeti giydim. Siyah bir etek ve kısa kollu pembe kaşmir bir süveter seçmişti. Saçlarımı dalgalı bir şekilde kuruttu. Dalgalarını omzuma yumuşakça dökülüyordu. Her şey bittikten sonra beni odamdaki boy aynasına götürdü.

Bilmiş bir tavırla, "Sadece biraz çabayla ne kadar güzel olabileceğini gördün değil mi?" diye sordu.

"Tanrım, çok teşekkürler." Elimden geldiğince düz bir şekilde söylemeye çalıştım. Kendime farklı açılardan baktım. Gerçekten iyi görünüyordum. Ne kadar haklı olsa da ona bunu söylemeyecektim.

Derin bir nefes alıp verdim.

"Gergin misin?" diye sorarken süveterimi ve saçları düzeltiyordu.

"Sanırım biraz." Aynada kendime baktım. "Ne söyleyeceğim konusunda gerginim. Böyle konularda dilimin ayan yok, sadece ne söylemek istiyorsam onu söylemem gerek." Anna; "Gayet iyi geçecek." diyerek hafifçe gülümsedi.

"Teşekkürler." diyerek Anna'ya sarılıım. Bu biraz tuhaf olmuştu. Biz pek sarılan tipler değildik. Ama olsun. Onun burada olmasına çok sevinmişim, bunu konuşmadan anlatmanın en iyi yolu da sarılmaktı.

"Tamam, saat altıyı geçiyor. Gitsen iyi olur." Yatağımın yanındaki saati işaret ediyordu.

"Ben gelene kadar beni evde beklersin değil mi?" Sesimde istemsiz de olsa bir yalvarma vardı.

"Hmm, olur. Alışveriş de yapamadığıma göre, elimde eğlenebileceğim başka bir şey kalmadı." diyerek yarım ağızla gülümsedi.

"Söz, çok gecikmeyeceğim." diyerek çantamı aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Anna beni uğurlarken, "Bol şans!" diye seslendi.

Kapıdan çıkıp asansöre doğru yürüdüm. Lobiden caddeye çıkan dış kapıyı açtığımda hafif esinti yüzünden ürpermişim. Sinirlerim ayaktaıdı ama en azından bu gece eve döndüğümde her şey bitmiş olacaktı.

Paramount Cafe'ye geldiğimde saat tam altı buçuktu. Jared'in gelip gelmediğini görmek için etrafa bakındım. Garson benim etrafa bakındığını görünce Julia olup olmadığını sordu. Ben onayladığımda ise beni restoranın arka tarafında, daha önce görmediğim özel bir alana götürdü. Jared beni orada bekliyordu.

Garson beni köşeden içeri yönlendirirken Jared'in hafifçe gülümsediğini gördüm. Ben onun karşısında ve mümkün olduğunca uzağında otururken o ayağa kalktı. Eminim çok güzel kokuyordu ama bu düşüncelerime yenilmek istemiyordum.

Otururken basitçe, "Selam." dedim. Beni süzdüğünü saklamaya gerek duymamıştı. "Çok güzel görünüyorsun." Gülümsemesi ışıldıyordu. "Sonunda benimle yemeğe çıkmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Aslında biraz mecbur kaldım." diyerek iğneleyici bir bakış attım. Birkaç ay önce her kelimesine tutkuyla bakıyor, onunla zaman geçirmek için ölüp bitiyordum. Şimdiyse bu geceyi bir an önce bitirmek istiyordum.

Garson masamıza yaklaşıp içki siparişimizi aldıktan sonra, içkilerimizi getirmek için ayrıldı. Biz de bu sırada menüye bakıyorduk. Ne yiyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Her şeyden önce bu gecenin kısa sürmesini istiyordum. Şu an bu gerginlikle midemde yemek için yer olduğunu düşünmüyordum.

Bir an için menüye baktıktan sonra masaya bıraktım; "Bu akşam seni dinlemeye geldim. Konuşabilirsin." dedim. Biraz kabaca olmuştu ama fazla geciktirmeden başlamak istiyordum.

O da menüsünü kapatıp dik bir şekilde masaya koydu, kaldığı sayfanın derinliğinde parmağı duruyordu. "Tamam, güzel..." diyerek bana baktı, gözlerimiz buluştu. "İlk olarak çok üzgünüm. İşlerin bu şekilde gelişmesini beklemiyordum."

"Yani benim bunları öğrenmemi beklemiyordun." diye alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Yani, bu şekilde öğrenmeni beklemiyordum." Başını göz göze gelmek için çevirdi ama ben başka yöne bakmaya devam ettim. "Sana söyleyecektim."

"Bunu senden öğrensem bile nasıl kabul edeceğimi düşünürsün ki? Şöyle mi diyecektin? "Bak Julia, hani arkadaşın gibi görünüp senden öğrendiğim dedikodular var ya, hepsi yalandı!" Bunu mu söyleyecektin?" diyerek kötü bir erkek taklidi yaptım.

Başını salladı. "Böyle değil."

"Nasıl o zaman? Çünkü bana başka şansın yok gibi gelmişti." Bu sefer gözlerimi onunkilerle buluşturdum, gözlerimdeki aşağılamayı görmesini istiyordum. Şu an kendimi gayet iyi hissediyordum. En azından olanları çok iyi karşılamıştım. Bu sefer susmayacaktım.

Garson içkilerimizi doldururken bizim sessizliğimizden bir gerginlik olduğunu sezmiş olacak ki sipariş almadan ayrıldı.

Jared, gergin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi.

"Sadece açıklamama izin ver olur mu?"

Ona hafifçe başını salladım, "Tamam, dinliyorum." dedim.

"Evet, Spectraltech için danışmanlık yapıyordum. Yönetim kurulu, masrafları azaltmanın yollarını bulmam için beni kiraladı." Bir kurum için hayatının bir kısmını veren çalışanlardan masraf olarak bahsetmesi çok sertti. Sanki bir tezgâhın üzerindeki kırıntılardık ve mavi bir zarfla süpürülmüştük. "Danışmanlık şirketi konseptini ben tasarladım. Bildiğim kadarıyla bu şekilde çalışan başka biri yok." Etkilenmemiştim, "Devam et." dedim.

"Her neyse, şirketlere yeni elemanmış gibi giriyorum. Çalışanlar, müfettişlerin orada olduğunu bildiği zaman, üretim kapasitesinin düştüğünü gösteren birçok istatistik var. Ben bu şekilde girdiğimde kimse benden haberdar olmuyor, gerilip korkmuyor. Ben de onları gerçek işlerini yaparken gözlemleyebiliyorum. Benim kim olduğumu bilseler, o kadar rahat olamazlar."

"Ve şirketle neler olduğunu öğrenmek için bu insanları kullanıyorsun. Anladım." diyerek kollarımı bağladım.

Başını sallayarak, "Evet doğru, denetimini yaptığım şirket için içeride neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Bazı insanların, etrafta olan bitene dair diğerlerinden daha çok bilgisi olması da muhtemel oluyor. Her şirkette böyle tipler vardır."

"Ben ve Brown gibi tipler de senin işini yapıyoruz." Her şirkette bizim gibi insanlar olmasına sinir olmuş ve kaşlarını çatmıştım. Ne kadar da sıradandık.

"Tam olarak değil. Her duyduğumu öylece doğru kabul etmiyorum. Doğruluğunu kanıtlamam gerekiyor, bu bir şekilde doğru yolu bulamamı kolaylaştırıyor." diyerek arkasına yaslandı.

Birdenbire bana bir rahatlama geldi. Brown ve benden öğrendiği her şeyi gerçek olarak kabul etmemesine sevinmiştim. Farkında olmadan birçok insanın işten çıkarılmasına sebep olduğumu düşünmek beni üzüyordu. Yine de bu beni kullanıp, yalan söylemediği anlamına gelmiyordu. Bu kısım hâlâ aynıydı.

"Böylece, gereksiz olduğunu düşündüğüm pozisyonlardaki insanları listeleyip yönetim kuruluna sunuyorum. Onlar da kendi aralarında bir anlaşmaya varıp işten çıkarmaları yapıyor. Beni de araya karıştırıyorlar, böylece göze batmıyorum." diyerek ellerine baktı.

"Tamam, anladım. Açıklama için teşekkürler." diyerek yerimden kalkmaya yeltendim.

"Julia bekle. Bitmedi." Bunu gergin bir şekilde söylemişti.

Kaşlarını çatmış bir halde; "Bana söyleyecek daha neyin olabilir ki?" diye sordum.

"Neden listede olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Ne anlamı var ki?" diyerek omuz silktim.

"Sadece beni dinle. Tamam mı?" Elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. "Aman Tanrım, çok sinir bozucusun." Başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Tamam, dinliyorum." diyerek dolu dolu nefes verdim. Bana söyleyeceği hangi sebep, onun hakkında fikrimi değiştirebilirdi ki?

"Bir süre sonra, seninle zaman geçirdikten sonra kötü hissetmeye başladım. Sana karşı tamamen dürüst olamıyordum. Bu sanırım ilk defa... Başıma geliyor. Brown için kötü hissetmedim, benim hakkımda ne düşündüğü hiç umurumda bile değil. Ama bir sebepten, senin ne düşündüğünü önemsedim." Sözcüklerin yerini bulmasını beklemeye başladı. Yerini bulmuşlardı ve onları başımdan savmaya çalışmak beni çok zorluyordu.

"Madem ne düşündüğümü önemsiyordun, neden beni listeye koydun?" diyerek kendimi olmam gereken, kızgın ruh haline geri getirdim.

Jared ellerine bakarak; "Listeyi hazırlarken gece boyunca üzerinde çalıştım." Benimle göz teması kurdu. "Kafamda sürekli sen dönüyordun. Calhoun, Ngyuen yüzünden o departmanın yenileneceğini söylüyordu. Seni işte tutup başka bir departmana almak istiyordu. Sanırım tatlıların yüzünden." Bunu söylerken hafifçe gülümsedikten sonra ciddi yüz ifadesini geri takındı. "Ama ben onu vazgeçirdim."

"Neden bunu yaptın?" Sinirleniyordum.

Gözlerimin içine bakarak: "Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun, Spectraltech'ten daha iyisini..." dedi.

Kızgın bir şekilde: "Sen kim oluyorsun da neyi hak ettiğime karar veriyorsun?" diye sordum.

"Sanırım ne hak ettiğine dair karar vermeye hakkım yok." dedikten sonra hafifçe omuzlarını salladı. "Söyle bana şimdi daha mutlu değil misin? Spectraltech'i özlüyor musun?" Sorgular şeklinde gözlerimin içine baktı.

Ellerim kucağında başka yöne bakıyordum. Bu soruyu düşünmemeye gerek bile yoktu. Tabii ki daha mutluydum. Çalışma hayatımın en mutlu günlerini yaşıyordum. Spectraltech'i azıcık bile olsa özlemiyordum. Aslında oraya geri dönmemi isteseler arkama bakmadan kaçırdım.

"Şu an daha mutlusun, bunu biliyorum. Seni pastanede gördüm. Bu iş senin içinde var." Gözlerimi kaldırıp ona baktım, gözlerimiz buluşmuştu.

İç çektim. "Tamam, pastanede daha mutluyum." Bunu kabul ettiğimi duyunca bakışları aydınlandı. "Yine de benim adıma bu tür kararlar veremezsin." dedim.

"Haklısın. Hakkım yoktu ama kendimi riske attım. Üzgünüm. Böyle yapmasaydım hâlâ Spectraltech'te olurdun. Brown'la sigara molalarında işten kaçmak için bahaneler anıyor olacaktın." diyerek hafifçe gülümsedi.

Tekrar ellerime baktım, şimdi kucağında gergin bir şekilde kıpırdanıyordu. Haklıydı. Yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu ama o, bu riski almasaydı ben sefil sefil Spectraltech'te çalışıyor olacaktım.

Yoğun bir şekilde iç çektim. "Şu noktada bir önemi yok. Beth pastaneyi haftaya devrediyor." dedim ve yerime gömüldüm. Pastane olmadan yaşayamazmışım gibi kendimi mutsuz hissediyordum.

"Neden bunu yapsın ki? Böyle iş yapan bir yere sahip." diyerek kaşlarını çatı.

"Ailesiyle vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Hem sen işlerin iyi olduğunu nereden biliyorsun?" Bu son soruyla kafam karışmış bir şekilde Jared'in yüzüne bakıyordum. İşlerin ne kadar çok büyüdüğünü görecektim kadar uzun süredir pastaneye gelmiyordu. Aslında Jared gelmeye başladıktan hemen sonra işler gerçekten de artmıştı.

"Şöyle... Sizin için biraz sosyal medya pazarlaması yaptım." diyerek kucagında duran ellerine baktı.

"O nasıl oluyor?" Bunu sorarken yüzümü ekşittim, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Pastaneyi anlatan tweet attım." Bana bakıp gülümsedi.

"Ne yaptın?" Hâlâ anlamamıştım.

"Tweet işte, Twitter üzerinden paylaşım yaptım."

"Ah, tamam... Twitter. Anladım." Sosyal medya bilgimin yetersiz olması kendimi salak gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Her neyse, şehir merkezinde takip ettiğim pek çok profil var. İş istatistikleri, büyüyen trendler gibi şeyler. Birçoğu anonim hesaplar tabii ki. Pastane üzerine birkaç yorum yazıp size yardımcı olmayı düşündüm. Belli ki işe yaramış." Kendiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Bu yardım için mutlu olmam gerekirdi ama sosyal medya konusunda kendini beğenmişlik yapıyor gibi hissediyordum.

"Tanrım, ben de işleri arttıranın benim özel üretimlerim olduğunu sanıyordum." diyerek gülümsedim. "Meğer pastanede günü kurtaran senmişsin, aynı Spectraltech'te yaptığını düşündüğün gibi."

"Ne? Nasıl yani? Pastane hakkında postlarıma kızdın mı? Julia, lütfen sadece yardım etmeye çalışıyordum." Kaşlarını kaldırdı, tekrar huzursuz olmuştu.

Omuzlarım aşağı düştü, ne kadar da zavallı davranıyordum. Bu bana yakışmamıştı. Yüzüne bakmadan "Yok, üzgünüm. Haklısın. Sadece yardım etmeye çalışıyordun." dedim. "Bunun için teşekkürler. Her neyse, pastane yakında kapanabilir, bu yüzden yaptıkların boşa gidebilir."

"Beth'in neden satmak istediğini anlamadım, pastanecilik artık hoşuna mı gitmiyor?" diyerek yüzüme baktı, yüzünde hayal kırıklığı vardı.

"Yok, çok seviyor. Aslında satmak istediğini sanmıyorum. Sadece kocasıyla daha fazla vakit geçirmek istediğini düşünüyorum, kocası pastaneyi satmasını istiyor. Pastaneyi bambaşka bir yere çevirecek birine satarsa çok üzüleceğini düşünüyorum. Orayı benim almam gerektiğine dair çılgın bir fikri var." Bunu söylerken başını sallayıp gözlerini devirdim.

"Julia... Bu harika bir fikir! Kesinlikle almalısın!" Bunu söylerken bana yaklaştı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Ben mi? Hadi canım. Böyle bir şey mümkün değil, olmaz." Kollarımı bağlayıp arkama yaslandım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir pastane nasıl işletilir bilmiyorum? Ben iş sahibi olacak bir tip değilim."

"Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu senin? Kendine hiç şans vermiyorsun." Bunları söylerken bana bakıyordu, yüzünde ve sesinde kızgınlık belirtileri vardı.

"Neden vereyim ki? Hayatım boyunca yaptığım her şeyi mecburen yaptım. Kendime ait büyük değişimler yapamıyorum." diyerek başımı çevirdim. İnsanlar bunu nasıl göremiyordu ki?

"O zaman kendine bir iyilik yap ve bir değişiklik yap."

"Evet, senin için kolay olsa da bana göre bir şey değil." Bir süre sessizce oturduk, belki de sonunda gerçeği kabul ediyordu. Ben iş sahibi olabilecek biri değildim. İçimde yoktu.

"Yapmalısın Julia, denemelisin." diyerek sessizliğini bozdu, gözleri benimkileri arıyordu. Ben başka yöne bakıyordum. İnsanların nasıl bana, benden daha fazla güvendiğini anlamıyordum. Pastane işletmek dünyadaki en güzel şey olabilirdi. Ama kendimi tanıyordum, sınırlarımı biliyordum.

"Her neyse. Bu akşam burada olmamızın sebebi bu değil." diyerek konuyu asıl konuya getirdim.

"Evet..." derken asıl konuya dönmekte zorlandığını hissediyordum.

Sandalyesinde dikleşip boğazını temizledi. "Benim hakkımda ve Spectraltech hakkında gerçeği öğrendiğine göre geçmiş bir kenara bırakıp beni affedebileceğini düşünüyor musun?" Güçlkle yutkundu. Jared Moody gibi biri için özür dilemek zor olmalıydı.

"Bilemiyorum..." Başka yöne bakıyordum. "Sadece seni tanımiyorum işte."

"Julia." Masada bana doğru eğildi. "Beni tanıyorsun. Gerçekten de. Sana kendim hakkında söylediğim her şey gerçektir."

"Ama gerçek olmayan büyük bir bölüm var. Bunu aşabilir miyim bilmiyorum. Belki aşarım..." Kararsız bir şekilde ellerime baktım.

"Belki, şimdilik benim için yeterli." dediğini duydum ve başımı kaldırdığımda hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Tamam, o zaman." Ellerimi kucagımda birleştirdim, ona bir karar vermiş gibi baktım. "Sanırım içini döktüğüne göre artık geceleri daha rahat uyuyabilirsin."

Kafası karışmış bir şekilde baktı. "Tüm bunları geceleri daha iyi uyuyabilmek için yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Hayır." Başını sallarken huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. "Yani, tabii ki beni affetmeni istiyorum ama bunun sebebi suçluluk duygusundan kurtulmak değil."

"O zaman ne? Ne için bu kadar zahmete girdin?" Anna haklı mıydı? Benim kendimi inandırdığımdan daha fazlası var mıydı?

Elini tekrar saçında gezdirerek, "Julia bazen çok kalın kafalı oluyorsun." dedi. "Anlamıyorsun. Sana değer veriyorum."

Bunca yıldır bu işi yapıyorum, sana benzeyen bir kişiyle bile tanışmadım. Seni o aptal zumbayla gördüğüm andan beri aklımdan çıkaramıyorum.” Gözlerim yuvalarından fırlamıştı.

Tek diyebildiğim, “Ah.” oldu.

Yumuşak bir şekilde ama zorlanarak: “Seni hayatımda istiyorum.” dedi.

Kalbim hızlanmaya başlamıştı. Bunun olmasını beklemiyordum. Ne beklediğimden emin değildim ama bu olmadığını biliyordum. Kafam karışmıştı. Çok uzun bir süreyi ondan nefret ederek geçirmiştim. Kendimi kullanılmış, yalnız ve incinmiş hissediyordum. Onun bir öküzü olduğuna karar vermiştim. Ama şimdi öyle olmadığını görüyordum, en azından kasıtlı değildi. Ayrıca beni önemsiyordu. Hayatım boyunca bunu kimse yüzüme söylememişti. Tabii ki beni önemseyen insanlar olmuştu ama bu hiç dile getirilmemişti. Bu kadar çok fazlaydı. Buraya gelirken bunu beklemiyordum, şimdiyse kendimi daha da kaybolmuş hissediyordum.

“Jared, üzgünüm...” dediğimi duydum, sesim gittikçe azalmıştı. Başımı sallayıp ellerime baktım. Ağlamak istiyordum. Düşüncelerim karman çorman olmuştu. Kalbim ve beynim çizgi filmlerde sağ ve sol omuzlardaki şeytanlara benziyorlardı. Bir yandaki beni kullandığını, bana yalan söylediğini söylüyordu, diğeri ise beni önemsedığını ve olanları unutup onu sevmem gerektiğini.

Ben bu şekilde kendimle savaşıırken, Jared oturduğu yerden kayarak yanıma geldi. Ellerimi ellerine aldı, parmaklarını parmaklarımin arasına geçirdi. Elini bırakıp kaçmak istiyordum ama burada kalmayı da istiyordum. Bunu yapması hiç adil değildi. Gözlerimde, görmesini istemediğim o yoğun duyguların yansıması vardı.

“Julia...” Diğer elini çeneme koydu ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. Kokusu, vücudundan yayılan ısı o kadar ya-

kındı ki. Duvarlarım yıkılıyordu, bense hâlâ onları yukanda tutmaya çalışıyordum.

Ben artık savaşmayı bırakıp pes edince gözlerim onunkilerle buluştu. Bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. Başparmağıyla nazikçe o damlayı sildi. Elini yanağıma koydu. Sonra da başını yavaşça bana yaklaştırdı, dudakları nazikçe benimkileri buldu. Elimi tutan diğer elini de yanağıma koydu. Dudakları yumuşacıktı. Nasıl hissediyorsa dudaklarından okunuyordu. Kendimle savaşmayı bırakıp bu öpücüğe teslim oldum.

Kalbim öpücüğün etkisiyle kıpır kıpır olmuştu, zafer duygusu yaşıyordu. Ama aklım bir saniye bile boş durmuyor, kulanıldığımı, bana yalan söylediğini hatırlatıyordu. Aklımı görmezden gelip kalbime teslim oldum ve ben de Jared'i öptüm. İlk önce yavaşça... Sonra ellerimi sırtına koyup onu sıkıca kendime çektim. O da yüzümü bırakıp kollarını sırtıma dolayı beni kendine çekti.

Nefes alamıyordum, düşünmek istemiyordum. Hissettiğim bu şey çok güzel ve doğru geliyordu. Ama aynı zamanda çok yanıltıcı. Kendime yalan söyleyemezdim, onu istiyordum. Ama daha önce olduğu kişiyi istiyordum. Güvenmediğim bu Jared'i değil.

Buradaki sorun aslında içten içe ona güvenmememdi. Bu bir ilişkinin temeli değil miydi? İlişkiler güven temeline oturtulmalıydı. Eğer buna sahip değilsen elimizde ne kalırdı ki?

Birdenbire her şey netleşti, üzerime çökmüş olan sis perdesi kalkmaya başladı. Aslında savaştığım şey güvendi. Kendimi biraz ondan geri çekmeye çalıştım ve gözlerimden dökülen yaşlarla birlikte bir inilti çıktı. "Jared... Yapamam, üzgünüm." Çantamı yakaladım ve yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde karpıya yürümeye başladım.

Restoranın dışına çıkınca ilk isteğim durup bir nefes almaktı. Çünkü şu an, histerik bir şekilde hareket ediyordum,

arkamdan gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Ben de koşmaya başladım. Evime kadar koştum, dışarıdan bakınca muhtemelen koca bir salak gibi görünüyordum ama nasıl göründüğüm umurumda değildi.

Kapıdan girdiğimde Anna'nın, "Selam!" dediğini duydum. Yüzümü gördükten sonra, "Ah Julia! Ne oldu?" diyerek oturduğu kanepeden zıplayarak yanıma geldi.

"Ben... Ben... Ben..." Konuşamıyordum. Eve doğru ağlayarak koştuğum için nefesim kesilmişti. Kendime ön kapıdaki aynadan bir bakış attım, korkunç durumdaydım. Makyajım akmış, saçlarımsa felaketti. Kendimi kanepeye attım ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Anna, ne olduğunu ve yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyordu. Ona cevap bile veremiyordum. Yüzümü kanepeye gömmüş hıçkırıkla hıçkırıkla ağlıyordum. O da benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçip yere, benim yanımda oturdu. Ben kendimi toplamaya çalışırken sırtımı okşamaya başladı.

Bir süre sonra kendimi toparladığımda yavaşça kanepede oturma pozisyonuna geçtim. Anna bir kutu mendil alıp bana uzattı. Burnumu temizleyip gözlerimi kurulamaya çalıştım. Gözyaşlarım az önceki kadar sık ve yoğun olmasa da dökmeye devam ediyordu. En son ne zaman böyle ağladığımı hatırlamaya çalıştım, aklıma gelmiyordu. İşimi kaybedip Jared hakkında gerçeği öğrendiğimde bile bu kadar ağlamamıştım. O zaman kızgındım, o yüzden gözyaşlarım daha soğuk ve sertti. Ama bu seferki farklıydı, gerçek nedenini bilmiyordum.

Ben, kendimi toplamaya çalışırken Anna: "İyi misin?" diye sordu.

Gözyaşlarımın, sümüklerimin ve hıçkırıklarımın arasından: "Evet... Hayır... Bilmiyorum." diyebildim.

"Ne oldu?" diye sorarken endişeli bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

Kendimi zorlayarak: "Beni öptü." dedim ve yeniden ağlamaya başladım. Derin bir nefes aldım, az önceki durumuma geri dönmek istemiyordum.

"Hmm... Evet?" İnsan böyle bir şey yüzünden niye ağlar, der gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Sadece o kadar değil..." Bir kere daha derin nefes aldım, kendimi toplamaya çalışıyordum. "Beni önemsediyiğini söyle-di." Gözyaşlarım yine gözümde hücum etmişti.

Anna sesinde bir rahatsızlıkla; "Julia, seni önemsediyiğini söylemiş ve öpmüş. Neden ağlıyorsun? Baştan başlaman gerek." diyerek yanıma kanepeye oturdu.

Bir an için kendime gelmeye çalıştım. Her şeyi anlatacak kadar iyi olmuştum. Olanları bütün detaylarıyla anlattım.

Hikâyeyi dinledikten sonra Anna: "Tamam. Hâlâ anlamadığım bir şey var. Neden bu kadar çok ağlıyorsun?"

"Dediğimi duymadın mı?" Kimse asla beni dinlemiyor mu?

"Julia kafanın karıştığını anlıyorum. Ama onu affetmeni istiyor, çünkü seni önemsiyor. Şansım zorlayacak kadar önemsiyor hem de. Çoğu erkek bunu yapmaz. Neden bu kadar üzgünsün?" Anna bunları söylerken gözlerini bana dikmişti.

"Çünkü ona güvenmiyorum!" Bunu söylerken ellerimle dizlerimi dövüp yüksek sesle konuşmuştum. "Asıl problem bu! Ona güvenmiyorum. Kalbim ve aklım bir türlü ortada buluşamıyor. Onu istiyorum ama ona güvenmiyorum. Sıçmış durumdayım. Bu bir facia!"

"Vay canına... Julia, fazla dramatik oluyorsun." diyerek kanepede arkasına yaslandı.

Burnumu çekerek, "Biliyorum, buna engel olamıyorum." dedim.

Anna doğrulup omuzlarını tuttu ve beni kendine çevirdi. "Bak Julia, ona güvenmemeni anlıyorum, kafanın karışıklığını

da anlıyorum. Yapman gereken şu, hayatının onunla mı yoksa onsuz mu daha iyi olduğuna karar vereceksin. Tüm yapman gereken bu... Anladın mı? Eğer hayat onunla daha iyi diyorsan, zaten sorun yok. Sana, seni istediğini söylemiş. Bir karar vermen gerek." Bunları söyledikten sonra omuzlarımı bırakıp ciddi bir şekilde gözlerime baktı, sanki bir çocukla konuşuyordum gibiydi. Kabul ediyorum; konu karşı cins ve ilişkiler olduğunda biraz çocukça davranıyordum.

"Tamam." diyerek kafamı salladım. "Bu işe yarar." dedikten sonra nefesimi düzene sokacak kadar derin bir nefes aldım. Tüm olayı tek bir soruya indirmişti. Jared'i hayatımda istiyor muydum? İşte bu kadar... Benden on yaş küçük kız kardeşimin, benden daha çok tecrübesi vardı. Bu gerçekten de utanç verici bir durumdu.

Anna omzuma vurarak: "Bence üzerinde düşünmen gereken bu." dedi.

Gün içindeki olaylardan yorulmuş bir şekilde kanepeye yaslandım "Evet, iyi fikir." dedim. Gerçekten uzun bir gündü. "Biraz daha kalacak mısın?" diye sorup sırtıma başladım. Yalnız olma düşüncesi korkunç geliyordu, ayrıca Anna hayatıma yeniden girmişti. Bunun tadını çıkarmak istiyordum.

"Tamam ama brownie yaparsan." diyerek parlak bir şekilde gülümsedi. "Brownierini gerçekten çok özledim."

"Nasıl hayır diyebilirim?" diyerek ben de ona gülümsedim.

Geceyi brownieler eşliğinde, bana faydası olmayacak, aşırı duygusal kız filmleri izleyerek geçirdik. Kimsenin ağlamaya çağı sahnelerde bile gözyaşı döküyordum. Daha yeni yüzeye çıkan duygularım o kadar tazeydi ki kendimi durduramıyordum.

Anna'yı üzgün köpek bakışlarımla benimle yatmaya ikna ettim. Kabul etti ama ona sokulmaya kalkarsam beni yataktan iteceğini söyledi.

Sonunda yatağa gittiğimizde oldukça geç olmuştu. Sabah erkenden pastaneye gideceğim için geç yattığıma pişman olacağımı biliyordum. Bugün Beth'le yaptığımız konuşmayı hatırladığımda mideme ağrılar giriyordu. Sanki üzerinden çok zaman geçmiş gibiydi.

Yatağa yerleştığımızda, "Sana pastaneyle ilgili bir şey söylemeyi unuttum." dedim.

Yastığını kabartıp başını koyan Anna; "Nedir o?" diye sordu.

"Beth bugün bana pastaneyi satacağını söyledi. Benim almamı istedi. Ne kadar çılgınca değil mi? Ben ve pastane..." Bu geceki gözyaşlarımın tamamı bitmemişti, biraz daha gözyaşı döktüm.

"O kadar da çılgınca değil." Sesi yastığa gömülmüştü.

"Öyle mi? Jared de aynı şeyi söyledi."

Anna uykuya dalarken: "Tam ihtiyacın olan şey olabilir." dedi, sesi hafifçe azalmıştı.

Sessizce uzandık. Anna'nın nefes alış verişleri sıklaşmıştı, uyuyordu. Bense tavana bakıyordum. Gerçekten bir pastane işletebilir miydim? Bu, pek de kız kurusu işi değildi. Tabii şu an hayatımda olup bitenler de kız kurusu olmaktan beni oldukça uzak tutuyordu. Ama bu kadar büyük bir iş... Alışkın olduğum risksiz hayatımı bozacak bir şeydi bu. Rahatlığın bozulmasına alışkın değildim, son zamanlarda bazı değişiklikler yapmak zorunda kalmıştım. Mesela bodrumdan ve işten çıkmak zorunda kaldım. Gerçi kimse bir pastane almam konusunda beni zorlayamazdı. Ben verecektim kararı... Bu riski göze alabilir miydim? Belki de Jared ve Anna haklıydı, denemeliydim.

Belki de pastaneyi almak tam ihtiyacım olan şeydi.

17.

Bölüm

Kız kuruları çaresizce, yapayalnız sonlandıracakları hayatlarında sıkışıp kalır, kedileri ve Hawaîi gömlekleriyle çürüyüp giderler. En azından benim tanımım bu. Webster sözlüğünün başka fikirleri olabilir ama bu konuya tekrar girmeye niyetim yoktu.

Bir kız kurusu adayı olarak, korkunç bir hayat yaşamaktan kaçabilmek demek, sıkıştığın hayattan da kurtulmak anlamına geliyordu. Jared gelip işleri karıştırana kadar sıkıştığım hayattan kurtulmam mümkün değildi.

Bunu görmek zamanımı almıştı ama o gelmeden, yani o sıkıcı yaşamım alt üst olmadan önce hayatımda değişiklikler yapmaya niyetim yoktu. Bu sayede kendimi bulabilmişim. Ailemin bodrum katından taşınıp sevdiğim bir iş bulmuştum, şimdi de hayatımın en büyük riskini alıyordum. Pastaneyi almak şu ana kadar giriştiğim en büyük risk olacaktı. Evet, doğru duyduunuz. Ben Julia Warner Dornig, kız kuruluğu adaylığıma tamamen aykırı bir adım atarak, Beth'in pastanesini satın alacaktım.

Buna karar vermek bir haftamı aldı. Bir sürü araştırma yaptım. Kabul, o kadar da fazla yapmadım. Tüm yaptığım herkesin fikrini sormaktı. Herkes bu konuda beni onayladı. Sonra da babama bu konuda yatırım yapabilir mi, diye sordum; bü-

t  n kalbiyle, teredd  ts  z kabul ettiği i  in ona minnettardım. Şimdi de k    k miktarda bir iŐ  kredisi almaya   alıŐ ıyordum. Krediyi almak birkaç ay s  recekti ama yine de almaya karar verdim. Pastaneyi satın alacaktım.

D  Ő ncesi bile bana bir  ok farklı duygu yaŐ atıyordu. Mutluluk, heyecan, gerginlik... Korkup, ne yapacağımı bilemediğim anlarda geriliyordum. Neyse ki Anna, Brown ve ailem bana destek oluyordu. Onlar olmasa Şu an bulunduğum yerde olamazdım.

Spectraltech'in zincirlerinden kurtulalı hen  z iki ay bile olmamıŐ tı. Muhtemelen hayatımın en zorlu iki ayı, bu, son iki aydı. Herkesin hayatında olması gereken noktadan farklı bir yere gittiği d  nemler olmuŐ tur. Benimki de iŐ te bu kadarcık kısa bir zamandı, iki ay...

Bu yol beni kim bilir nereye g  t  recekti, heyecanlıyordum.

Ő u anda Jared'le buluŐ mak i  in Paramount Cafe'nin bah  esinde bekliyorum. Ona s  yleyecek   ok fazla Şeyim vardı. Aslında bu konuŐ mayı kafamda bir milyon kere falan canlandırmıŐ tım. Onun sayesinde hayatımın ne kadar deęiŐ tięini s  ylemek istiyordum. T  m alkıŐ ları o hak etmese de, hayatımda bir Őeylerin baŐ ladıęı anda ortaya   ıkmıŐ tı. İŐ imi kaybetmenin baŐ ıma gelen en k  t   Şey olduğunu sanıyordum ama baŐ ıma gelen en g  zel Şey oldu. Beni asla d  Ő nemeyeceęim kadar deęiŐ tirmiŐ ti. Hayatımın gittiği yoldan utanmak yerine gurur duyuyordum.

En   nemlisi de ona g  vendiğimi bilmesini istiyordum, onun bakıŐ  a  ısına g  veniyordum. Uzmanlığına g  veniyordum ve onunla zaman ge  irdik  e ona daha da g  veneceğime inandiğımı bilmesini istiyordum. Daha   ok zaman... Belki de, umarım, hayatımın geri kalanını onunla ge  irirdim. Neyse, ona bu kısmını anlatmayacaktım.

Umarım ben bu kararları alana kadar o benden vazge  -

memiştii. Her şeyi kendi başıma yapmam gerekiyordu. Onu tekrar gördüğümde bir geleceğe hazır olmam gerekiyordu.

Başımı kaldırıp onu gördüğümde gülümsüyordu. "Selam." diyerek yanıma oturdu.

Sadece "Selam." dedim.

Onu görmek bile kalbimin kıpır kıpır olmasına, midemde kelebekler uçuşmasına yetmişti. Ben cesaretimi toplamaya çalışırken gülümsemesi aklımı başımdan almıştı. Hazırladığım konuşma buhar olup uçmuştu. Neyse, zaten konuşmalar her zaman fazla abartılır.

Ona uzanıp elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarının içinden geçirdim. Bir şey söylememe gerek yoktu, davranışlarım her şeyi anlatıyordu. Bana baktı, ısıll ısıll gülümsedi. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Üzerimdeki bu etkisine alışabilir miydim, bilmiyorum. Umarım alışmazdım. Onu her gördüğümde, ilk kez görüyormuş gibi kalbim heyecanla çarpsın istiyordum.

3 Ay Sonra

Pastanenin, benim pastanemin, açılışı sorunsuz geçmişti. Satın aldıktan sonra birkaç küçük değişiklik yaptım. İç mekân duvarlarından bazılarının rengini değiştirdim ve duvarlara sevimli bir şeyler çizmesi için bir ressamla anlaştım. Ayrıca kasanın arkasındaki duvara Beth'in meşhur sloganını yazdırdım. Bu Beth'in de çok hoşuna gitmişti. Pastanenin ismini de değiştirmem gerekiyordu. Ne koyacağıma karar vermek biraz uzun sürdü ama en sonunda Julia'nın Pastanesi'nin güzel olduğuna karar verdim.

Büyük bir açılış yapmaya karar vermiştim. Arkadaşlarımı, ailemi, hatta Spectraltech'ten birkaç ineği de açılışa davet ettim. Bay Calhoun bile gelmişti (tabii ki gelecekti). Tıpkı hayallerimdeki gibi heyecanlı bir açılış oldu.

Tüm açılış boyunca Jared yanımdan hiç ayrılmadı, her zamanki gibi büyüleyiciydi. Herkesin önünde bizi bir araya getirdiğini söylediği kırmızı tel zımbaya kadeh kaldırdı, bunun için onu daha sonra tokatlayacaktım. Sanırım pastanemi açtığım gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

Akşam olup da her şey bittikten sonra, temizlik yaparken Jared arkamdan gelip bana sarıldı. Yüzünü boynumda gezdirirken yumuşak bir sesle kulağıma; "Seninle gurur duyuyorum." diye fısıldadı. Sırtımdan aşağı doğru bir ürperti iniyordu. Başımı hafifçe çevirdiğimde dudaklarımız buluştu ve beni aşkla, nazik bir biçimde öpmeye başladı.

Son durum: Jared tamamen benim, benim sevgilim! Aslında ona böyle seslenmeye alışmak oldukça zamanımı almıştı. Belki de ona nişanlım demeliydim. Evet, bu sıfat benim ağzıma çok daha fazla yakışıyordu. Ne var canım, şurada hayal kuruyoruz...

Son

Teşekkürler

Kız kardeşim Lori Schleiffarth'a; muhteşem arkadaşlığı için ve kitabı düzenlememe yardımcı olurken nerelerde saçmaladığımı tatlı tatlı söylediği için.

Robin Huling'e; olabilecek en iyi amigo kız olduğu için. Beni kibarca itmeseydi bu işi asla bitiremezdim.

En iyi arkadaşlarımdan olan kuzenim Nikki Sanders'a; kitabı düzenlememe yardımcı olduğu için, tavsiyeleri için ve beni her zaman güldürdüğü için.

Julia karakterini hayata geçirmem konusunda Julia Dirks'e; ilham veren hikâyeleri için. (Julia ismini tesadüf eseri seçmedim.) Düşündüğümüz gibi kız kurusu olarak kalmadık!

Prascilla Park'a, Sarah Sutliff'e, Kelly Glave ve Molly Rosenlund'a; kitap henüz tamamlanmamışken yaptıkları okumaları ve en umutsuz anlarımda beni neşelendirdikleri için.

Benden çok daha iyi bir yazar olan anneme ve bir komediyen olan babama. Umarım büyüdüğümde ben de onlar gibi olurum.

Bana ilham veren Dan, Jenny ve Carol'a (diğer kuzenlerim); beni destekledikleri için. Dünyada en sevdiğim insanlarla dolu olan geniş aileme.

Yeni ve son aileme. Bebeklerim Audrey, Max ve Violet'e. Ayrıca geleceğimi bir kız kurusu olarak yaşamaktan beni kurtardığı için Rob'a. Seni deliler gibi seviyorum.